ฮีโร่ตัวจิ๋ว

วันเด็กแห่งชาติ ปี ๒๕๖๑

ฮีโร่ตัวจิ๋ว หนังสือวันเด็กแห่งชาติ ปี ๒๕๖๑

วันเด็กแห่งชาติ ปี ๒๕๖๑

ฮีโร่ตัวจิ๋ว ตราสัญลักษณ์วันเด็กแห่งชาติ ปี ๒๕๖๑ ผลงานของนางสาวเพชรแพรว ลิ้มประไพพงษ์ หรือ “พี่ขิง” นักศึกษาสาขาการออกแบบนิเทศศิลป์ คณะมัณฑนศิลป์ มหาวิทยาลัยศิลปากร ที่ได้รับรางวัลชนะเลิศ อันดับ ๑ ในการประกวดตราสัญลักษณ์ (โลโก้) วันเด็กแห่งชาติ ปี ๒๕๖๑ ของกระทรวงศึกษาธิการ พี่ขิงมีแนวคิดสื่อถึงเด็กทุกคนว่า “ฮีโร่” ไม่ใช่แค่ยอดมนุษย์หรือผู้มีพลังวิเศษเท่านั้น แต่เด็กๆ เองก็เป็นฮีโร่ได้ เป็นฮีโร่ที่จะช่วยประเทศในอนาคตข้างหน้าอาจไม่ใช่ฮีโร่ที่มีพลังวิเศษ แต่ฮีโร่ที่เราเป็นได้คือฮีโร่ที่เชื่อฟังพ่อแม่ครูบาอาจารย์ รู้กาลเทศะ กตัญญูต่อผู้มีพระคุณ รู้จักมีน้ำใจเอื้อเฟื้อ มีความขยันหมั่นเพียร ตั้งใจเรียนหนังสือ น้อมนำหลักคำสอนของพระราชามาปรับใช้ในชีวิตประจำวัน และสิ่งสำคัญที่ขาดไม่ได้สำหรับการเป็นฮีโร่ คือ “ความดี” ถ้าเด็กๆ อยากเป็นฮีโร่ ก็ต้องหมั่นทำความดี เพราะการทำความดีจะทำให้เรามีความสุข และส่งผลให้คนรอบข้างมีความสุขไปด้วย เมื่อทุกคนมีความสุข สิ่งดีๆ ก็จะเกิดขึ้นตามมา

พี่ขิงจึงขอฝากให้เด็กๆ ทุกคนเชื่อมั่นในตัวเองว่า เราสามารถเป็นฮีโร่ได้ แม้จะไม่ใช่ยอดมนุษย์หรือผู้มีพลังวิเศษตัวโตอย่างในภาพยนตร์ แต่เราก็เป็น “ฮีโร่ตัวจิ๋ว” ที่มีพลังแห่งความดีในการทำประโยชน์ให้กับตัวเองและผู้อื่น ซึ่งเราสามารถทำได้ง่ายๆ และทำได้ตลอดไป

ขอให้ฮีโร่ตัวจิ๋วทุกคนโชคดีค่ะ

ฮีโร่ตัวจิ๋ว

หนังสือวันเด็กแห่งชาติ ปี ๒๕๖๑

ฮีโร่ตัวจิ๋ว

หนังสือวันเด็กแห่งชาติ ปี ๒๕๖๑

พิมพ์ครั้งที่ ๑ พ.ศ. ๒๕๖๐

จำนวนพิมพ์ ๑๘๐,๐๐๐ เล่ม

ISBN 978-616-395-909-6

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ (CIP)

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน.
ฮีโร่ตัวจิ๋ว หนังสือวันเด็กแห่งชาติ ปี ๒๕๖๑.-- กรุงเทพฯ :
สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน
กระทรวงศึกษาธิการ, ๒๕๖๐.
๑๒๘ หน้า. ภาพประกอบ ; ๒๑ ซม.
๑. หนังสือสำหรับเด็ก. ๒. วันเด็กแห่งชาติ.
๐๒๘.๕

บ้านเมืองเรามีสิ่งดีงามมากมายที่บรรพบุรุษ
ได้สร้างสมไว้ให้เรา. เด็กทุกคนผู้เป็นอนาคตของชาติ
จึงมีหน้าที่สืบสานและรักษาสิ่งดีงามเหล่านั้นไว้
พร้อมทั้งสร้างเสริมพัฒนาให้เจริญงอกงามยิ่ง ๆ ขึ้นไป.

พระที่นั่งอัมพรสถาน พระราชวังดุสิต
วันที่ ๒๔ ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๖๐

คติธรรม
ประทานเนื่องในวันเด็กแห่งชาติ พุทธศักราช ๒๕๖๑

สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ทรงสอนวิธีที่ทำให้บุคคลได้ชื่อว่าเป็นคนดี เป็นที่รักของผู้คนทั่วไปไว้วิธีหนึ่ง เรียกว่า "อัตถจริยา" หมายถึง การบำเพ็ญประโยชน์ การประพฤติสิ่งที่เป็นประโยชน์แก่ผู้อื่น ช่วยเหลือ ทำงานสร้างสรรค์ด้วยความตั้งใจอย่างดีเลิศ ส่งเสริมให้เพื่อนสมาชิกในสังคมประพฤติดีงาม และมีสติปัญญา อัตถจริยาดังกล่าวนี้ปัจจุบันนิยมเรียกว่า "จิตอาสา" ซึ่งถ้าพิจารณาอย่างผิวเผินอาจเข้าใจคลาดเคลื่อนไปว่าจิตอาสากำลังจำต้องเหน็ดเหนื่อยหรือเผชิญทุกข์กว่าคนที่ไม่เป็นจิตอาสา แต่ถ้าพิเคราะห์ในแง่มุมกลับกัน แท้จริงแล้วคนทำงานจิตอาสาด้วยใจจริง ย่อมมีความรู้สึกเบิกบานยิ่งกว่าคนไม่ทำงานจิตอาสา เพราะจิตอาสาที่แท้จริงจะไม่คิดว่าตนกำลังสูญเสียพละกำลังหรือประโยชน์ใดๆ โดยไร้ค่า หากกลับเป็นฝ่ายได้รับประโยชน์ คือได้ความสุขใจ ชื่นใจที่เห็นความสุขของผู้อื่น และได้ภาคภูมิใจว่าเป็นผู้สร้างสรรค์สังคมที่ดีงาม

เด็กและเยาวชนเป็นกำลังสำคัญที่จะพาบ้านเมืองไทยให้รุ่งเรืองสืบไป จึงขอให้ผู้ใหญ่เร่งปลูกฝังและสร้างสรรค์ให้เด็กและเยาวชนเป็นผู้หนักแน่นในคุณธรรมข้ออัตถจริยา และขอให้เด็กๆ รู้สึกสนุกสนาน

เบิกบานทุกครั้งที่ได้ทำประโยชน์ จงอย่ายอมแพ้แก่ความรู้สึกเหน็ดเหนื่อยหรือยากลำบาก ขอให้ระลึกไว้เสมอว่ากำลังเล็ก ๆ ของเด็ก ๆ อย่างเรานี้แลมีอานุภาพสูงยิ่งที่จะช่วยสร้างสรรค์ประเทศชาติให้เจริญก้าวหน้า อย่ามัวรั้งรอผัดผ่อนให้เติบโตไปเป็นผู้ใหญ่เสียก่อนค่อยเริ่มทำความดี เพราะเมื่อนั้นเด็ก ๆ จะเผลอชินกับการทำความชั่ว จนกลายเป็นคนเห็นแก่ตัว และไม่รู้วิธีทำตนเป็นผู้ใหญ่ที่ดีได้ในที่สุด

ขอให้เด็กและเยาวชนทุกคนมีกำลังใจที่จะบำเพ็ญประโยชน์ด้วยความสุขใจนับแต่บัดนี้เป็นต้นไป ขอจงรักษาคุณลักษณะจิตอาสาอย่างสมบูรณ์ไว้ตลอดกาล เพื่ออนาคตของตนเอง และสังคมไทยของเราทุกคน

สมเด็จพระอริยวงศาคตญาณ
สมเด็จพระสังฆราช สกลมหาสังฆปริณายก

คำขวัญ

พลเอก ประยุทธ์ จันทร์โอชา นายกรัฐมนตรี

เนื่องในวันเด็กแห่งชาติ ประจำปี ๒๕๖๑

รู้คิด รู้เท่าทัน สร้างสรรค์เทคโนโลยี

พลเอก

(ประยุทธ์ จันทร์โอชา)

นายกรัฐมนตรี

สาร

พลเอก ประยุทธ์ จันทร์โอชา นายกรัฐมนตรี

เนื่องในโอกาส "วันเด็กแห่งชาติ" ประจำปีพุทธศักราช ๒๕๖๑

วันเสาร์ที่ ๑๓ มกราคม ๒๕๖๑

เนื่องในวันเด็กแห่งชาติ ประจำปีพุทธศักราช ๒๕๖๑ ได้เวียนมาบรรจบครบอีกวาระหนึ่ง ผมขอส่งความรักและความปรารถนาดีมายังเด็กและเยาวชนคนไทยที่รักทุกคน

เด็กและเยาวชนไทยทุกคนเป็นกำลังสำคัญในการพัฒนาความเจริญก้าวหน้าของประเทศชาติและเป็นช่วงวัยแห่งการเรียนรู้ เด็กๆ จึงควรจะได้รับการส่งเสริมให้มีความรู้ทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน เพื่อให้มีความรู้ทั้งในด้านวิชาการ และทักษะในการใช้ชีวิต โดยรู้จักคิด รู้จักเหตุผล รู้จักการวิเคราะห์อย่างเป็นระบบ รู้จักแยกแยะความผิดถูก และเป็นผู้ที่มีทัศนคติในทางบวก โดยต้องหมั่นเรียนรู้ตลอดชีวิตและสามารถปรับตัวให้ทันการเปลี่ยนแปลงของโลกในปัจจุบัน โดยเฉพาะการมีองค์ความรู้ทางด้านวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และการสร้างนวัตกรรมใหม่ในยุคประเทศไทย ๔.๐ ที่จะเป็นปัจจัยสำคัญในการดำรงชีวิตสำหรับโลกศตวรรษที่ ๒๑ รวมทั้งมีความรักชาติบ้านเมือง มีความภาคภูมิใจในความเป็นไทย และยึดมั่นในสถาบันชาติ ศาสนา และพระมหากษัตริย์ เพื่อธำรงความเป็นชาติไทยให้คงอยู่ตลอดไป

วันเด็กแห่งชาติปีนี้ ผมได้มอบคำขวัญว่า **"รู้คิด รู้เท่าทัน สร้างสรรค์เทคโนโลยี"** เพื่อให้เด็กและเยาวชนทุกคนได้ตระหนักถึงความสำคัญของตนเองว่า เป็นทรัพยากรบุคคลที่มีคุณค่าของประเทศ ขอให้ตั้งใจใฝ่ศึกษาเล่าเรียน หมั่นฝึกฝนพัฒนาตนเองอยู่เสมอ และพร้อมเรียนรู้สิ่งใหม่ๆ ที่เป็นประโยชน์ รวมทั้งรู้จักการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศอย่างสร้างสรรค์ มีความรับผิดชอบต่อสังคมส่วนรวม และเป็นคนดีของสังคม ตลอดจนเป็นผู้ที่มีความกตัญญูรู้คุณต่อพ่อแม่ ผู้มีพระคุณ ครูอาจารย์ มีจิตสาธารณะ เพื่อการอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคมอย่างมีความสุข และพร้อมที่จะเติบโตเป็นผู้ใหญ่ที่มีคุณภาพและคุณธรรมของประเทศชาติต่อไป

ในโอกาส "วันเด็กแห่งชาติ" ประจำปีพุทธศักราช ๒๕๖๑ ผมขออวยพรให้เด็กและเยาวชนไทยทุกคน จงประสบแต่ความสุข ความเจริญ มีสุขภาพกาย สุขภาพใจที่สมบูรณ์ แข็งแรง เพื่อเป็นพลังสำคัญในการพัฒนาประเทศไทยของเราให้มีความเจริญก้าวหน้าอย่างมั่นคงและยั่งยืนสืบไป

พลเอก

(ประยุทธ์ จันทร์โอชา)

นายกรัฐมนตรี

สาร

นายธีระเกียรติ เจริญเศรษฐศิลป์
รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ
เนื่องในโอกาส "วันเด็กแห่งชาติ" ประจำปีพุทธศักราช ๒๕๖๑
วันเสาร์ที่ ๑๓ มกราคม ๒๕๖๑

วันเด็กแห่งชาติ ประจำปีพุทธศักราช ๒๕๖๑ ตรงกับวันเสาร์ที่ ๑๓ มกราคม ๒๕๖๑ นับเป็นวันสำคัญที่เด็กๆ รอคอย เพราะพ่อแม่ผู้ปกครอง จะพาเที่ยวชมสถานที่สำคัญ และได้เข้าร่วมกิจกรรมที่ให้ความรู้และความบันเทิงที่สร้างประสบการณ์ใหม่ๆ ในหน่วยงานทั้งภาครัฐและเอกชน เด็กๆ จะได้พบกับความสุข สนุกสนาน จากการสังเกต เรียนรู้ ลองทำ เป็นวันที่เด็กๆ จะมีแต่รอยยิ้มและเสียงหัวเราะ สร้างความทรงจำและแรงบันดาลใจให้กับเด็กและเยาวชนทุกคนที่จะเติบโตเป็นผู้ใหญ่ในภายภาคหน้า

ในนามของกระทรวงศึกษาธิการ องค์กร และหน่วยงานทุกภาคส่วนที่เกี่ยวข้องกับเด็กและเยาวชนไทย ขอให้ทุกคนจงเป็นเด็กดี มีความกตัญญู เชื่อฟังพ่อแม่ ญาติพี่น้อง ครูอาจารย์ ตั้งใจศึกษาเล่าเรียนและหมั่นแสวงหาความรู้อยู่เสมอ มีคุณธรรม จริยธรรม รู้รักสามัคคี มีจิตสาธารณะ ช่วยเหลือเกื้อกูลผู้อื่น มีความรักในสถาบันหลักของชาติและยึดมั่นในการปกครองระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข โดยยึดแนวทางศาสตร์พระราชาที่พระราชทานให้ปวงชนชาวไทย เช่น แนวคิดปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง ที่ทุกคนสามารถนำไปปรับ

ใช้ได้ทุกรูปแบบในการดำเนินชีวิตและประกอบอาชีพต่างๆ โดยคำนึงถึงทรัพยากรธรรมชาติที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม ช่วยกันอนุรักษ์ทรัพยากรต่างๆ ให้มีความสมดุลและยั่งยืน โดยเฉพาะการใช้พลังงานในชีวิตประจำวัน เช่น การใช้น้ำ ใช้ไฟฟ้าให้เกิดประโยชน์คุ้มค่าอย่างประหยัด เป็นต้น

เด็กและเยาวชนเป็นบุคคลที่กำลังเจริญเติบโตทั้งทางร่างกายและสติปัญญา จึงต้องตระหนักถึงความสำคัญของโลกยุคใหม่ที่มุ่งพัฒนาเทคโนโลยีต่างๆ โดยอาศัยนวัตกรรมใหม่ๆ ในการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมโลก ประเทศไทยมีรูปแบบการพัฒนาประเทศที่เน้นการพัฒนาเทคโนโลยีด้วยนวัตกรรมใหม่ๆ เช่นกัน เด็กและเยาวชนจึงควรใส่ใจศึกษาเรียนรู้ประสบการณ์เพิ่มเติม และมีวิจารณญาณเลือกรับและใช้เทคโนโลยีให้เกิดประโยชน์ในทางสร้างสรรค์ เพื่อการพัฒนาต่อยอดการศึกษาในระดับสูงขึ้น อีกทั้งจะเป็นฐานความรู้ในการงานอาชีพของตนต่อไปในอนาคต

สุดท้ายนี้ ผมขออวยพรให้เด็กและเยาวชนไทยที่รักทุกคนมีความสุข มีสุขภาพร่างกายและจิตใจที่สมบูรณ์แข็งแรง เพียบพร้อมด้วยกำลังกาย กำลังใจ และสติปัญญา ก้าวสู่อนาคตที่สดใสและเป็นกำลังสำคัญในการพัฒนาประเทศให้ก้าวหน้าสืบไป

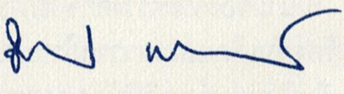

(นายธีระเกียรติ เจริญเศรษฐศิลป์)
รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ

คำนำ

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานได้จัดทำหนังสือวันเด็กแห่งชาติขึ้นทุกปี เพื่อเป็นหนังสือที่ระลึกในวันสำคัญของเด็กและเยาวชนไทย โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อส่งเสริมให้เด็กและเยาวชนไทยมีนิสัยรักการอ่าน การเขียน สอดแทรกเนื้อหาสาระความรู้ ปลูกฝังคุณลักษณะที่พึงประสงค์ในด้านความรัก ความสามัคคีต่อสถาบันหลักของไทย คือ ชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ เพื่อให้เด็กและเยาวชนไทยเติบโตขึ้นมาเป็นพลเมืองที่ดี มีความรู้ ความสามารถ และทักษะต่าง ๆ นำพาประเทศไปสู่ความเจริญก้าวหน้าในอนาคต

ในปี ๒๕๖๑ นี้ หนังสือวันเด็กแห่งชาติมีชื่อว่า “ฮีโร่ตัวจิ๋ว” ซึ่งสื่อถึงเยาวชนทุกคนว่า เด็ก ๆ ทุกคนสามารถเป็น “ฮีโร่” ได้ เป็นฮีโร่ที่เพียบพร้อมไปด้วยความดี เป็นฮีโร่ที่จะช่วยประเทศในอนาคตข้างหน้า โดยเริ่มจากการเป็นคนดี เชื่อฟังและกตัญญูรู้คุณต่อพ่อแม่ ผู้ปกครอง ครูอาจารย์ มีน้ำใจเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ และขยันหมั่นเพียรศึกษาหาความรู้ เนื้อหาภายในเล่มนำเสนอการดำเนินตามรอยเบื้องพระยุคลบาทในเรื่องการทำงานจิตอาสาและการทำความดีของเด็กและเยาวชน การสำนึกและรำลึกในพระมหากรุณาธิคุณล้นเกล้าล้นกระหม่อม ความรัก ความสามัคคีในครอบครัวและชุมชน ความภูมิใจในภาษาและวัฒนธรรมของไทย การเป็นพลเมืองดี และความตื่นตัวต่อทิศทางการพัฒนาประเทศในยุคปัจจุบัน ในรูปแบบเรื่องสั้น เรื่องเล่าประสบการณ์ นิทาน การ์ตูนช่อง และบทร้อยกรอง

ในนามของคณะกรรมการจัดทำและดำเนินการเพื่อให้มีการเผยแพร่และจำหน่ายหนังสือวันเด็กแห่งชาติ ปี ๒๕๖๑ โดยความร่วมมือระหว่างสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน และองค์การค้า

ของสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมสวัสดิการและสวัสดิภาพครูและบุคลากรทางการศึกษา ขอขอบคุณผู้มีส่วนเกี่ยวข้องในการจัดทำหนังสือวันเด็กแห่งชาติ ปี ๒๕๖๑ โดยเฉพาะนักเขียนรับเชิญ นักเขียนและเจ้าของบทสัมภาษณ์รุ่นเยาว์ และคณะกรรมการคัดเลือกผลงานและบรรณาธิการกิจที่ร่วมกันมอบและสร้างสรรค์ผลงานเพื่อตีพิมพ์ในหนังสือวันเด็กแห่งชาติ ปี ๒๕๖๑ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานหวังว่า หนังสือ "ฮีโร่ตัวจิ๋ว" เล่มนี้ จะเป็นหนังสือดีน่าอ่านอีกเล่มที่ให้สารประโยชน์และความเพลิดเพลินแก่ผู้อ่านทุกท่าน

(นายบุญรักษ์ ยอดเพชร)
เลขาธิการคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน

สารบัญ

เด็กเด็กของพ่อ	*พรชัย แสนยะมูล*	๑๕
คิดถึงพ่อหลวง	*เอกรินทร์ ปัญญาอภิวัฒนะ*	๑๖
พระราชาของประชาชน	*วันโชค กลิ่นกลัด*	๑๗
โกงกางของพ่อ	*ณรงค์ ศรีเพียรเอม*	๒๒
ฮีโร่จิตอาสา...คุณก็ทำ (ดี) ได้	*กองบรรณาธิการ*	๒๗
เพราะผืนแผ่นดินไทย...จึงทำให้มีวันนี้	*มาชม อุส่าห์*	๓๗
นักเรียนของพระราชา	*แวมูฮัมหมัด มะเซ็ง*	๔๑
ร่วมคิด ร่วมสร้าง ร่วมทำบ้านเมืองใสสะอาด ปราศจากคอร์รัปชัน	*ธนิสร ศิริกุล*	๔๖
เด็ก สปป. ลาว หัวใจรักไทย	*ศิวพันธ์ ราชสกุณี*	๕๐
จุดเปลี่ยนของชีวิต	*มัชฌิมา งามเถื่อน*	๕๓
ชีวิตเด็กฉ่อย	*วรรณวิกา คุ้มเณร*	๕๘
ไม่เชื่ออย่าลบหลู่	*ภัทรีญา ทองมี*	๖๓
แค่ "กระป๋อง"	*ณัฐณิชา ที่สุกะ*	๖๗
รู้รักสามัคคี	*สรัญญา คล้ายสุบรรณ์*	๖๘

เสียงแห่งความจริง	*รัชพล สืบวิเศษ*	๗๒
เด็กชายข้างถนน	*สุวัณร์มาไร บุญมา*	๗๗
ธงชาติไทย	*ดารามณี พยุหเสนีย์*	๗๙
๑๐๐ ปีธงชาติไทย	*กองบรรณาธิการ*	๘๑
CPR ช่วยชีวิตฉุกเฉิน	*สถาบันการแพทย์ฉุกเฉินแห่งชาติ*	๘๖
คำสอนของยาย	*วิศัลย์ศยา สุทธิวารี*	๘๙
"Crispypung" ธุรกิจรุ่นเยาว์	*ศิริพร พรรณพัฒน์กุล*	๙๑
"Healthy Grill" ปิ้งย่างอนามัย	*ศิริพร พรรณพัฒน์กุล*	๙๔
ทาง (ที่) เลือก	*รัตนาพร ศรีแก้ว*	๙๙
จอกาปี ดอ แก๊วะมู่บ่อ (ผีเสื้อกับแมลงปอ)	*โชติกา อำพันธุ์*	๑๐๑
ธิดาป่ายาง	*กานต์ธิดา สุวรรณ*	๑๐๓
ใจอิ่มสุข	*มาณัสย์สร อุดมธรรมปัญญา*	๑๐๗
วัยรุ่นออนไลน์	*เนตรนภา อิสสะอาด*	๑๑๒
ใกล้กว่าที่คิด	*แพรไหม งามล้วน*	๑๑๔
เด็กไทยพร้อมใจสู่ยุค Thailand 4.0	*พัชรพร งามขำ*	๑๒๐

เด็กเด็กของพ่อ

วัยเด็กดั่งดอกไม้ โบยบินไปดั่งผีเสื้อ
ผจญภัยดั่งล่องเรือ โลดแล่นเหนือโลกนิทาน
ดวงใจดั่งดวงดาว วับแวววาวบางห้วงกาล
หม่นมัวเหนือลำธาร เมื่อเมฆผ่านบางฤดู
โลกดั่งสนามเด็กเล่น มีเพื่อนเป็นดั่งคู่หู
บทเรียนดั่งคุณครู ได้เรียนรู้อยู่นั่นแล้ว
เสียงหัวเราะและรอยยิ้ม ดั่งภาพพิมพ์ดั่งดวงแก้ว
เสียงพูดดังเจื้อยแจ้ว ดั่งเพลงแว่ว ฟังชื่นใจ
น้ำตาดั่งน้ำค้าง หล่นแล้วจางจากแก้มใส
ลูกแหง่แม่ร้องไห้ หยาดน้ำตาได้ทำงาน
คือเด็กเด็กของพ่อ บ้างมอซอ บ้างหยาบกร้าน
บ้างซุกซนเหลือประมาณ พ่อรักเด็กทุกทุกคน
เพาะรักเพราะพ่อรัก ใจแน่นหนักเมตตาล้น
รักกันคือมงคล พ่อสอนเราให้รักกัน

"กุดจี่"
นายพรชัย แสนยะมูล

คิดถึงพ่อหลวง

ดุจดั่งประทีปทอง ศศิส่องสยามหล้า
สายฝนชโลมมา สุริย์แสงก็เจือจุน
ทรงเป็นพระราชา จุติมาเพื่อเกื้อหนุน
ใต้ร่มพระการุณย์ ปิตุรงค์พสกไทย
โครงการ ธ ทรงนำ อุปถัมภ์เจริญไกล
พอเพียงประหยัดไว้ ธนทรัพย์ศฤงคาร
ฝนหลวงประยุกต์มา นคราประโยชน์นาน
ก่อเกื้อประสิทธิ์ศานต์ บริบูรณ์เพราะปรัชญา
บัดนี้พระจักรินทร์ นวมินทร์เสด็จฟ้า
ทวยราษฎร์ถวิลหา ปิตุราชนิรันดร

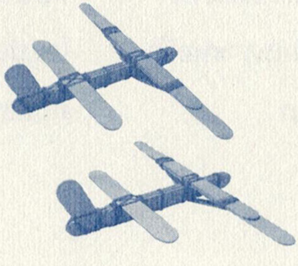

นายเอกรินทร์ ปัญญาอภิวัฒนะ
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖ โรงเรียนพระปฐมวิทยาลัย
อำเภอเมืองนครปฐม จังหวัดนครปฐม

พระราชาของประชาชน

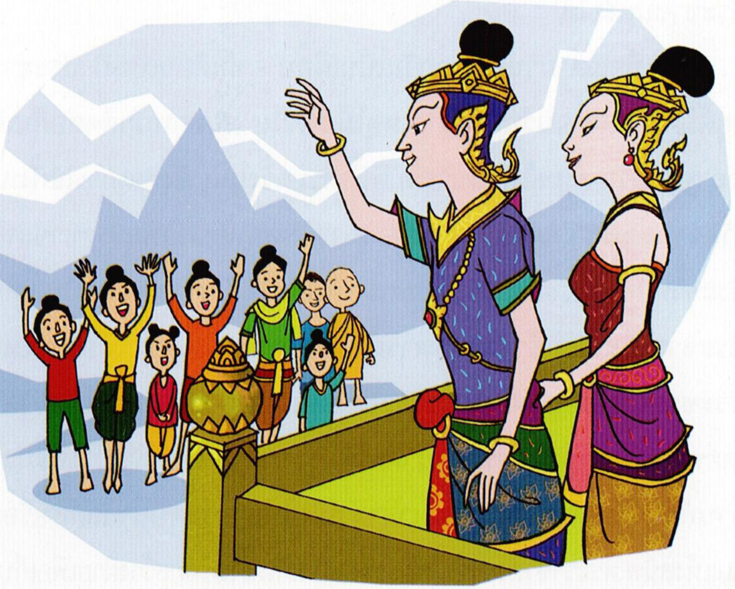

นานมาแล้วมีพระราชาพระองค์หนึ่ง พระองค์เป็นที่เคารพรักของประชาชน พระองค์เปี่ยมล้นไปด้วยความรักและความเมตตา และในความเมตตาของพระองค์นั้นได้เลื่องลือไปทั่วทุกสารทิศ จนชื่อเสียงระบือไกลไปถึงสรวงสวรรค์ ดังถึงเทวดาองค์หนึ่ง ซึ่งไม่เชื่อถือในตัวพระองค์เลยสักนิด จึงได้ลงจากสวรรค์และถามพระราชาด้วยความข้องใจ

"เหตุใดประชาชนจึงได้รักและเคารพท่านมากมายขนาดนี้"

พระราชาตอบกลับว่า "เพราะเราเคยพูดกับประชาชนของเราไว้ เราจะครองแผ่นดินโดยธรรม เพื่อประโยชน์สุขแห่งมหาชนชาวสยาม เรามิอาจกระทำให้ประชาชนผิดหวังในตัวเราได้"

เทวดาประหลาดใจกับคำตอบของพระราชา จากนั้นเทวดาก็กลับขึ้นไปบนสวรรค์ทันที เทวดาองค์นั้นยังไม่เชื่อว่าพระราชาจะทำได้อย่างที่

พูดไว้ จึงคิดแผนการเพื่อทดสอบว่าพระราชาจะทำได้อย่างที่พูดไว้กับประชาชนหรือไม่

เมื่อเวลาผ่านไป จากวันเป็นเดือน จากเดือนเป็นปี ประชาชนอยู่ดีมีความสุข จนวันหนึ่งเกิดเหตุไม่คาดฝัน ฝนตกหนักติดต่อกันเป็นเวลาหลายวัน ส่งผลให้เกิดภัยพิบัติน้ำท่วมครั้งใหญ่ ซึ่งเหตุการณ์ทั้งหมดเกิดจากแผนการของเทวดาที่ต้องการจะทดสอบว่าพระราชาจะช่วยประชาชนของพระองค์อย่างไร พระราชาที่เป็นห่วงชีวิตความเป็นอยู่ของประชาชนได้เรียกข้าราชบริพารฝ่ายต่าง ๆ มาประชุม เพื่อช่วยเหลือประชาชนของตนเอง พระราชาได้ช่วยเหลือประชาชนอย่างเร่งด่วน โดยพระราชทานอาหารและน้ำดื่มให้ประชาชน ช่วยปรับปรุงซ่อมแซมบ้านพักอาศัยให้แก่ประชาชน เวลาผ่านไปไม่นานระดับน้ำก็ลดลงเรื่อย ๆ จนแห้งสนิท พระราชาสั่งการให้สร้างเขื่อนกักเก็บน้ำพร้อมสร้างฝายเพื่อเก็บน้ำไว้ใช้ และทำ “โครงการแก้มลิง” เพื่อการชะลอน้ำก่อนที่จะจัดการระบายน้ำออกในเวลาต่อมา

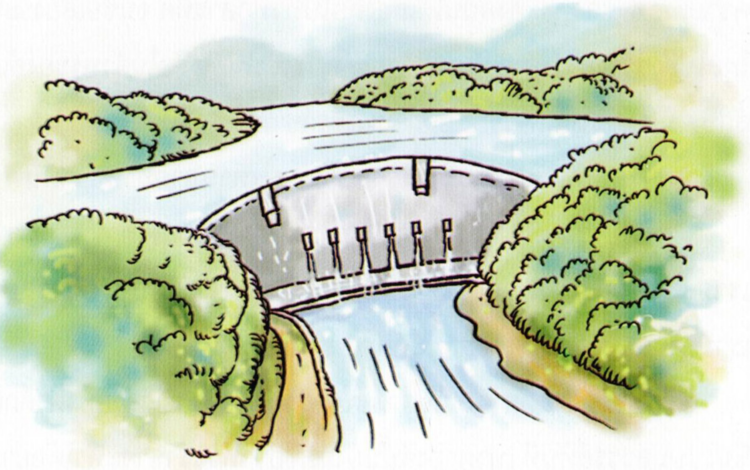

เทวดาโกรธ จึงดลบันดาลให้ฝนไม่ตกในเมืองของพระราชา จนทำให้ประชาชนของพระราชาปลูกข้าวไม่ได้ ไม่มีน้ำกินน้ำใช้ พระราชาเห็นความลำบากของประชาชนและได้คิดหาวิธีการที่จะทำให้ฝนตกโดยไม่พึ่งฟ้าพึ่งฝนตามฤดูกาล จึงได้เกิดเป็น "โครงการฝนหลวง" ขึ้นมา วิธีการทำฝนหลวงเป็นกรรมวิธีการเหนี่ยวนำน้ำจากฟ้า ใช้เครื่องบินบรรจุสารเคมีขึ้นไปโปรยบนท้องฟ้า โดยดูจากความชื้นของเมฆและสภาพทิศทางลมประกอบกัน ปัจจัยสำคัญที่ทำให้เกิดฝนคือ ความร้อนชื้นปะทะความเย็นจนเกิดเป็นฝน

เทวดาไม่ยอมแพ้พระราชา จึงคิดหาวิธีการกลั่นแกล้งพระราชาอีกครั้ง คราวนี้มีประชาชนมาบอกพระราชาว่าปลูกพืชไม่ได้เลย เนื่องจากดินเปรี้ยว ปลูกอะไรไปก็ตายหมด พระราชาคิดหาวิธีการด้วยการขังน้ำไว้ในพื้นที่ จนกระทั่งเกิดปฏิกิริยาทางเคมี ทำให้ดินเปรี้ยวจัด เมื่อถึงที่สุดแล้วจะมีการระบายน้ำออกและปรับสภาพดินด้วยปูนขาว จนกระทั่งสามารถใช้ดินในการเพาะปลูกได้ ซึ่งพระราชาได้ตั้งชื่อว่า "โครงการแกล้งดิน"

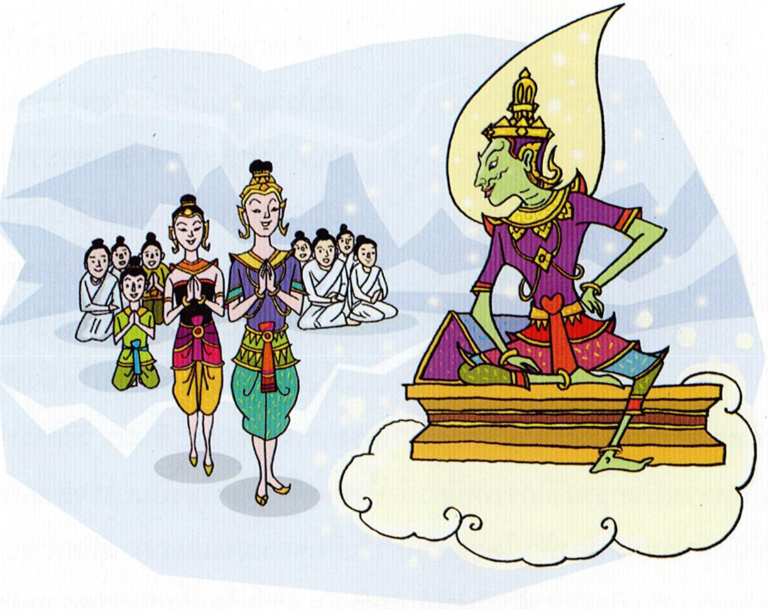

และพระราชาสั่งการให้หาหญ้าแฝกมาปลูกเพื่อป้องกันการพังทลายของดิน

ด้วยความที่พระราชาทรงเป็นห่วงประชาชนของพระองค์อย่างสุดหัวใจ พระราชาจึงขอเจรจากับเทวดา

"เราว่าท่านพอเถอะท่านเทวดา เราขอร้อง เราไม่อยากให้ประชาชนของเราต้องเดือดร้อน"

เมื่อเทวดาได้ยินดังนั้น จึงถามกลับไป

"ทำไมพระองค์ถึงไม่อยากทำสงครามกับข้าล่ะ"

พระราชาตอบเทวดา "การทำสงครามมีแต่ทำให้เกิดความสูญเสียทุกอย่าง และสงครามมีแต่จะทำให้คนเจ็บคนตาย"

เมื่อเทวดาได้ยินดังนั้น จึงเกิดความเลื่อมใสในความคิดของพระราชา และเชื่อแล้วว่าพระองค์ทรงทำได้ตามที่ได้พูดไว้กับประชาชนของพระองค์ เทวดาจึงมอบแหวนวิเศษให้กับพระราชา แต่พระราชา

ไม่รับแหวนจากเทวดา เทวดาจึงถามด้วยความสงสัย

"ทำไมท่านถึงไม่รับแหวนจากข้า"

พระราชาตอบ "เรามีพอแล้ว ไม่อยากรับสิ่งของแก้วแหวนเงินทองจากใคร"

เทวดานับถือพระราชาที่เป็นที่รักของประชาชนเมืองสยาม จึงบอก

"เราไม่ให้ของวิเศษแก่ท่านแต่จะให้พรวิเศษแทน โอมเพี้ยง ข้าขอให้ท่านพระราชาแห่งเมืองสยาม ท่านจงเป็นที่รักของประชาชน ไม่ว่าพระองค์จะเดินไปที่แห่งหนใดก็ตาม ไม่ว่าจะเป็นที่มืดหรือที่มีแสงสว่าง ขอให้รอยเท้าของพระองค์มีแต่ประชาชนกราบไหว้และสามารถเดินตามรอยความดีของท่านด้วยเทอญ"

หลังจากที่เทวดาให้พรกับพระราชาแล้วก็กลับขึ้นสวรรค์ ตั้งแต่นั้นมา พระราชาแห่งเมืองสยามได้ปกครองบ้านเมืองและปวงประชาให้อยู่ร่มเย็นเป็นสุขตลอดกาล

"การเป็นผู้ให้ในสิ่งที่เต็มใจและตั้งใจให้ ให้ในสิ่งที่ดีงาม โดยไม่หวังผลตอบแทน ผู้รับจะรู้สึกได้ว่าการให้นั้นมีค่ามากเพียงใด"

นายวันโชค กลิ่นกลัด

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ โรงเรียนศึกษาพิเศษชัยนาท

อำเภอเมืองชัยนาท จังหวัดชัยนาท

โกงกางของพ่อ

ในเช้าของวันหยุด วันนี้โรงเรียนของฉันได้จัดโปรแกรมการไปทัศนศึกษากับกลุ่มเพื่อนๆ ในชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔-๖ ของโรงเรียน แน่นอนว่าพวกเราต้องสนุกมาก ฉันวาดฝันไว้อย่างดีถึงเส้นทางที่เราจะได้ไปท่องเที่ยวกัน ที่เห็นจะเด็ดและน่าสนุกที่สุดคือ การไปชมพิพิธภัณฑ์สัตว์น้ำอควาเรียมใต้ท้องทะเล ส่วนอะไรที่น่าเบื่อที่สุดและไม่น่าสนใจในครั้งนี้ เห็นจะเป็นการเดินชมป่าชายเลนและปลูกป่า จากที่เคยเห็นในโทรทัศน์นั้นร้อนก็ร้อน เหนื่อยก็เหนื่อย ไม่น่าจะได้ประโยชน์อะไรนัก ความคิดที่ผุดขึ้นในใจก็คือ ทำๆ ไปให้เสร็จก็คงจะผ่านไปเอง...

เรากำลังเดินทางโดยรถบัสทั้งหมด ๓ คัน นั่งรถไปเพลินๆ รถก็แล่นอย่างเรื่อยเฉื่อย กว่าจะถึงสถานที่ที่เราจะไปทัศนศึกษาก็คงอีกสักพักใหญ่ ฉันก็เลยชวนเพื่อนเล่นเกมเพื่อฆ่าเวลา เราเริ่มจากเกมทายชื่อเพลง สถานที่ จังหวัด และผลไม้ ไม่นานนัก เราก็มาถึงจุดหมายแรก

คือ “อู่ต่อเรือ” ที่นี่มีซากปรักหักพังของเรือโบราณมากมาย มีกลิ่นอายของประวัติศาสตร์สมัยพระเจ้าตากสินมหาราชที่ได้เคยมาสร้างเรือที่นี่ รวบรวมกองกำลังและไพร่พลเพื่อออกไปต่อกรกับพม่าที่มารุกรานดินแดนของประเทศไทยในสมัยกรุงศรีอยุธยา ที่ตรงนี้ที่แม่ทัพนายกองสุกี้ได้มาตรึงกำลังไว้ ซึ่งสุดท้ายแล้วผู้ที่ชนะในการศึกครั้งนั้นก็คือ พระเจ้าตากสินมหาราช ทำให้ประเทศไทยเป็นเอกราชไม่ตกเป็นเมืองขึ้นของบ้านอื่นเมืองอื่น ทำให้ชาวไทยทุกคนเป็นอิสระและเป็นไททุกคน

นอกจากนั้นเราก็ได้ดูรูปแบบของการก่อสร้างเรือในลักษณะต่าง ๆ ที่แปลกตาไม่เคยเห็นมาก่อน ทั้งสมอเรือและพวกแปลนเรือแปลก ๆ ที่สมัยก่อนใช้ทำมาหากิน แทบจะเรียกได้ว่าวิถีชีวิตของคนไทยเราสมัยก่อนนั้นผูกพันอยู่กับแม่น้ำลำคลองมากเหลือเกิน สังเกตได้จากการอยู่อาศัยหรือจากการใช้เรือในการหาเลี้ยงชีพ จับปลา หาสิ่งต่าง ๆ ทางน้ำมาเพื่อประทังชีวิตให้อยู่รอด การเคารพวิถีทางน้ำ มีการไหว้แม่ย่านางหรือการไหว้ปู่ ผีสางเทวดาผู้เฝ้าดูแลทางน้ำให้ช่วยเปิดทางให้การทำมาหากินของพวกเขาเป็นไปอย่างสะดวกและสำเร็จในทุก ๆ อย่างที่ทำ

จากนั้นก็ไปศึกษาวิถีชีวิตการทำนาเกลือและเลี้ยงกุ้งของชาวบ้านที่ใครผ่านไปผ่านมาจะต้องแวะชม กลายเป็นแลนด์มาร์กของที่นี่ไปเสียแล้ว ระหว่างทางก็มีตลาดนัดขายปลาสวยงามให้เราได้ลงไปชมเลือกสรรเพื่อนำกลับไปเลี้ยงที่บ้าน ทั้งปลาทอง ปลาคาร์ฟ ปลาหางนกยูงปลาบอลลูน และปลาซัคเกอร์ มีอาหารปลาที่จะช่วยทำให้พวกมันมีสีสวยสดใส ตู้ปลา สิ่งของสำหรับแต่งตู้ปลาที่บ้านให้น่าตื่นตาตื่นใจ และสัตว์น้ำชนิดอื่นๆ นับได้ว่าใครที่มาก็ต้องมีของติดไม้ติดมือกลับไปด้วย พวกเราเดินชมได้ของเต็มไม้เต็มมือกลับไปที่รถ จนที่บริเวณหลังรถดูคับแคบลงไปถนัดตา

ในที่สุดขบวนรถทัศนศึกษาก็มาถึงจุดสุดท้ายของวันนี้ที่ฉันรู้สึกว่าไม่ชื่นชอบแม้แต่น้อย คณะวิทยากรและผู้ให้ความรู้ของศูนย์อนุรักษ์พันธุ์สัตว์ป่าและป่าชายเลนได้ออกมาต้อนรับขับสู้อย่างเต็มที่ มีอาหารมากมายจนพวกเราอิ่มท้อง แต่อาหารพวกนี้กลับดูแปลกตาในแบบที่พวกเราไม่เคยเห็นมาก่อน เมื่อเจ้าหน้าที่พาพวกเราเข้าไปยังหอประชุมด้านในเพื่อเปิดวิดีโอให้พวกเราดูถึงความเป็นมาเป็นไปของการก่อตั้งและการเกิดขึ้นของศูนย์การศึกษาอนุรักษ์พันธุ์สัตว์ป่าและป่าชายเลนแห่งนี้

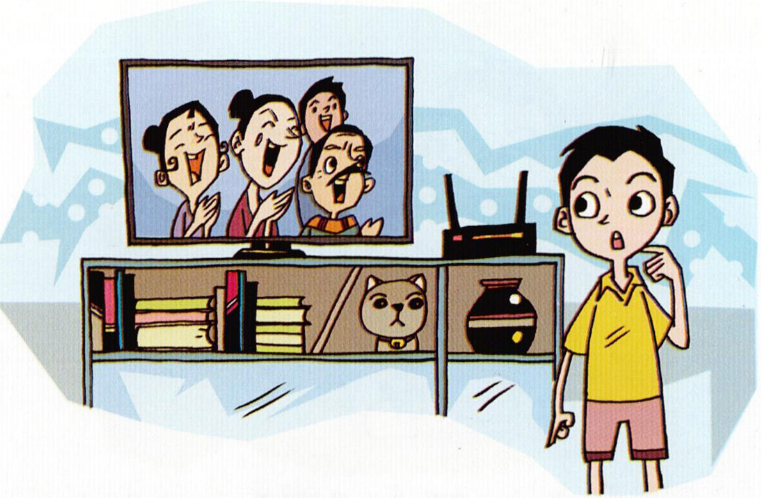

และในจังหวะนี้นี่เองที่ฉันพยายามหาทางเล็ดลอดออกมาจากศูนย์ด้วยการแกล้งขอออกไปเข้าห้องน้ำโดยไม่ให้เจ้าหน้าที่ศูนย์ได้เห็นฉัน แต่แล้วก็ต้องชะงักเมื่อได้ยินเสียงจากวิดีโอ เสียงที่ฉันได้ยินคือ เสียงร้องไห้ของคนเฒ่าคนแก่และผู้สูงอายุทั้งหลาย จนทำให้ฉันต้องเหลียวกลับไปมองวิดีโอนั้น

"พวกเรามีวันนี้ได้ก็เพราะ 'พ่อให้' ป่าชายเลนไม่เพียงแต่ให้ความอุดมสมบูรณ์ทางอาหารทะเล เพิ่มปริมาณสัตว์น้ำ แต่ยังทำให้พวกเราสามารถลืมตาอ้าปาก มีอาชีพที่ดีและส่งเสียลูกหลานให้ประสบความสำเร็จได้"

ฉันกลับเข้าไปเพื่อดูวิดีโอนั้นอย่างตั้งอกตั้งใจ ก่อนที่จะจบเนื้อหาท้ายวิดีโอนั้น ทุกคนยืนขึ้นราวกับได้นัดกันไว้ตั้งแต่ต้น เป็นภาพของพระมหากษัตริย์ รัชกาลที่ ๙ ผู้ทรงต่อสู้กับความยากลำบากเพื่อพสกนิกรมากว่า ๗๐ ปี บัดนี้สิ่งที่พระองค์ทำได้ผลิดอกออกผลแล้ว สิ่งต่างๆ ที่พระองค์ได้ลงมือทำ ทำให้ประชาชนของพระองค์อยู่ดีกินดี มีชีวิตที่มี

ความสุขมากขึ้น หลังจากจบวิดีโอนี้ ฉันก็ได้รู้ซึ้งถึงความจริงที่ว่า ป่าชายเลนไม่ใช่เพียงแค่สถานที่ที่สวยงาม แต่มันคือแหล่งที่สร้างความอุดมสมบูรณ์ให้กับทะเล ให้กับชาวบ้านและคนในท้องถิ่น มีอาชีพ มีแหล่งอาหารที่จะเลี้ยงปากเลี้ยงท้องพวกเขาได้ตามวิถีชีวิตชาวเลอย่างพออยู่พอกิน

เย็นวันนั้นพวกเราตั้งใจปลูกต้นโกงกางในป่าชายเลนโดยไม่นึกถึงไอร้อนของแดดที่สาดส่องลงมา แต่กลับมีเพียงรอยยิ้มที่พวกเราส่งให้กัน ไม่มีใครบ่นถึงความเหนื่อยแม้แต่น้อย แต่ละคนส่งต่อรอยยิ้มแห่งความสุขที่สร้างความภาคภูมิใจและประทับใจที่อย่างน้อยวันนี้เราได้สืบสานเดินตามรอยเท้าของพ่อ

ณ ตอนนี้ ความคิดของฉันได้เปลี่ยนไปแล้ว มีแต่เพียงเสียงกระซิบในใจเบาๆ

...ช่างโชคดีเหลือเกินที่ได้เกิดมาอยู่ในแผ่นดินของพ่อ...

เด็กชายณรงค์ ศรีเพียรเอม
ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕ โรงเรียนวัดเขาวงกตรุจิรวงศารามฯ
อำเภอแก่งหางแมว จังหวัดจันทบุรี

ฮีโร่จิตอาสา...คุณก็ทำ (ดี) ได้

จิตอาสาคืออะไร?

จิตอาสาต้องทำยังไง?

ทำจิตอาสาเรื่องอะไรดี?

คำถามมากมายที่เด็กๆ หลายคนอาจสงสัยและมีคำถามเกี่ยวกับคำว่า "จิตอาสา" และ "การเป็นจิตอาสา" เพื่อช่วยให้เด็กๆ เข้าใจและหายสงสัย หนังสือวันเด็กแห่งชาติ ปี ๒๕๖๑ จะชวนเด็กๆ มาช่วยกันหาคำตอบจากกลุ่มเด็กและเยาวชนจิตอาสา ในนาม "ช่างภาพเยาวชนจิตอาสา" และ "นักเรียนจิตอาสาโรงเรียนชุมชนบ้านอ่าวลึกเหนือ" ที่จะมาเล่าประสบการณ์การเป็นจิตอาสา เพื่อเป็นแรงบันดาลใจให้ทุกคนลุกขึ้นมาทำจิตอาสาเพื่อส่วนรวม

ถ้าพร้อมแล้ว...ไปรู้จักกับพวกเขากันเลยค่ะ

ช่างภาพเยาวชนจิตอาสา

"...จงใช้ภาพให้เกิดคุณค่าแก่สังคมให้เป็นประโยชน์แก่ส่วนรวม..."(๑)

"...ให้เขามีโอกาสได้เห็นทัศนียภาพที่เขาอาจไม่ค่อยได้เห็น หรือในมุมที่เขาไม่เคยเห็น ก็แผ่ความสุขไปให้เขาอีกทีหนึ่ง เป็นจุดประสงค์ของการถ่ายรูป"(๒)

---

(๑) พระราชดำรัสของพระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช แสดงไว้ ณ The First Annual Bangkok Art & Photography Event พ.ศ. ๒๕๕๐

(๒) พระราชดำรัสของพระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช ในโอกาสที่ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้คณะกรรมการจัดทำหนังสือภาพพัฒนาประเทศเข้าเฝ้าทูลละอองธุลีพระบาท ณ พระตำหนักจิตรลดารโหฐาน พระราชวังดุสิต เมื่อวันที่ ๑๕ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๓๗

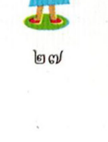

พระราชดำรัสของพระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช บรมนาถบพิตร รัชกาลที่ ๙ ทั้ง ๒ องค์ ข้างต้น ถือเป็นแนวทางและแบบอย่างในการปฏิบัติกิจกรรมถ่ายภาพของ "ชมรมเด็กหลังเลนส์" ซึ่งเป็นชมรมถ่ายภาพของโรงเรียนพระหฤทัยคอนแวนต์ ตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๔๙ ถึงปัจจุบัน

โดยเฉพาะในห้วงเวลาแห่งการถวายความอาลัยการเสด็จสวรรคตของพระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช บรมนาถบพิตร จึงมีกลุ่มจิตอาสาหนึ่งถือกำเนิดขึ้น นั่นคือ **"ช่างภาพเยาวชนจิตอาสา กรมศิลปากร กระทรวงวัฒนธรรม"** เป็นงานจิตอาสาที่ช่างภาพเยาวชนชมรมเด็กหลังเลนส์ร่วมกับช่างภาพเยาวชนอีก ๗ โรงเรียนเครือข่าย รวมตัวกันน้อมเกล้าน้อมกระหม่อมรำลึกในพระมหากรุณาธิคุณ โดยทำหน้าที่ช่างภาพเพื่อถวายงานในการส่งเสด็จสู่สวรรคาลัย ถ่ายภาพกิจกรรมต่างๆ อาทิ การถวายความอาลัย การจัดสร้างพระเมรุมาศและสิ่งปลูกสร้างประกอบพระเมรุมาศ รวมถึงภาพเหตุการณ์การเข้าชมนิทรรศการพระเมรุมาศ

"ครูสุรกานต์ ดะห์ลัน" ผู้ก่อตั้งชมรมเด็กหลังเลนส์และทำหน้าที่เป็นครูที่ปรึกษาช่างภาพเยาวชนจิตอาสา กรมศิลปากร กระทรวงวัฒนธรรม ได้กล่าวถึงแนวคิดในการเข้าร่วมโครงการจิตอาสาครั้งนี้ว่า

ครูสุรกานต์ ดะห์ลัน

"ผมก่อตั้งชมรมฯ นี้ขึ้นเพราะผมรักการถ่ายภาพ โดยมีพระองค์ท่าน คือ ในหลวงรัชกาลที่ ๙ ทรงเป็นแบบอย่าง ผมจึงอยากให้เด็กๆ และเยาวชนได้มีโอกาสถ่ายภาพและใช้ภาพถ่ายให้เกิดคุณค่าแก่สังคม โดยมี

พระองค์ท่าน ทรงเป็นแบบอย่างเช่นเดียวกันกับผม เพราะมีพระองค์จึงมีผมและช่างภาพเยาวชนจิตอาสาครับ”

เมื่อโครงการจิตอาสาเริ่มขึ้น ช่างภาพเยาวชนจิตอาสาได้ทำหน้าที่บันทึกภาพประวัติศาสตร์ของคนไทยซึ่งพวกเขาจะมาถ่ายทอดความรู้สึกในการทำงานครั้งนี้ให้ฟังกันค่ะ

ฟิล์ม ชญาดา

มุก ศิรภัสสร

“พวกเราเป็นสมาชิกชมรมเด็กหลังเลนส์และเป็นจิตอาสาถ่ายภาพมาตลอดค่ะ แต่งานจิตอาสาในครั้งนี้ถือเป็นงานจิตอาสาที่สำคัญที่สุด พวกเราได้มีโอกาสบันทึกภาพการจัดสร้างพระเมรุมาศและช่วยถ่ายภาพบริการประชาชนที่เข้ามากราบพระบรมศพ การทำจิตอาสาอาจไม่ได้มีคุณค่าเป็นรูปธรรม แต่มีคุณค่าต่อจิตใจมาก สิ่งที่พวกเราและเพื่อนๆ ทุกคนได้จากการทำงานอาสาทุกครั้ง ไม่ใช่เพียงความสุขจากการได้ทำในสิ่งที่ชอบ แต่ยังได้รอยยิ้มและคำขอบคุณจากคนที่เราไปถ่ายรูปให้ เป็นการสร้างรอยยิ้มให้กับผู้รับ และผู้รับก็ส่งมอบรอยยิ้มตอบกลับมาให้เรา นั่นยิ่งทำให้เรามีความสุขมากและอยากทำงานจิตอาสาต่อไปค่ะ”

ว่าน ธันย์ชนก

ยูโร ธนเศรษฐ์

“ทุกครั้งที่พวกเราลงพื้นที่บันทึกภาพ พวกเราจะทำจนสุดความสามารถ มีเหนื่อยบ้าง ท้อบ้าง แต่ในความเหนื่อยนั้น เราได้ฝึกและพัฒนาความสามารถในการถ่ายภาพ ได้เรียนรู้การทำงานจิตอาสา และการทำงานร่วมกับผู้อื่น รวมถึงการเรียนรู้จากอุปสรรคต่างๆ ที่เข้ามา ทำให้เราได้เรียนรู้วิธีแก้ปัญหาด้วยตนเอง และเป็นการฝึกความอดทนอีกแบบหนึ่ง บางคนคิดว่าการทำจิตอาสามันเหนื่อย มันร้อน ไม่เห็นได้อะไรเลย แต่การทำจิตอาสาคือการเสียสละแรงกายหรือกำลังทรัพย์เพื่อผู้อื่น แม้ไม่ได้มีอะไรมาตอบแทน แต่ความรู้สึกอิ่มเอมใจที่ได้รับกลับมาก็ถือว่าเพียงพอแล้ว”

เอร์ฟาน วาทกานต์

เป็ด นิธิโชติ

“การถ่ายภาพจิตอาสาของกลุ่มช่างภาพจิตอาสา ถือเป็นงานที่พวกเรามุ่งมั่นตั้งใจที่จะทำเพื่อทุกคน โดยการเก็บภาพประวัติศาสตร์สำคัญของพวกเราชาวไทยและมอบให้สำนักหอจดหมายเหตุแห่งชาติจัดเก็บเป็นสมบัติของแผ่นดินต่อไป การทำความดีนั้นไม่ยาก ขึ้นอยู่กับตัวเราว่าเลือกที่จะทำหรือไม่ ถึงแม้ว่าเราทำแล้วไม่มีใครเห็น แต่อย่างน้อยเราก็ได้ทำความดี การเป็นจิตอาสาก็เป็นการทำความดีอย่างหนึ่งที่ทุกคน ทุกรุ่น ทุกวัยสามารถทำได้”

“พวกเราขอเชิญชวนให้เพื่อนๆ มาร่วมทำงานจิตอาสา
เริ่มจากนำสิ่งที่ตนเองชอบมาปฏิบัติเพื่อผู้อื่น
เพราะนอกจากจะได้ทำในสิ่งที่เราชอบแล้ว
เรายังได้รับความสุขจากการทำความดีเพื่อส่วนรวมอีกด้วย”
...จิตอาสาเริ่มเมื่อไหร่ก็ได้ อยู่ที่ใจเรา...

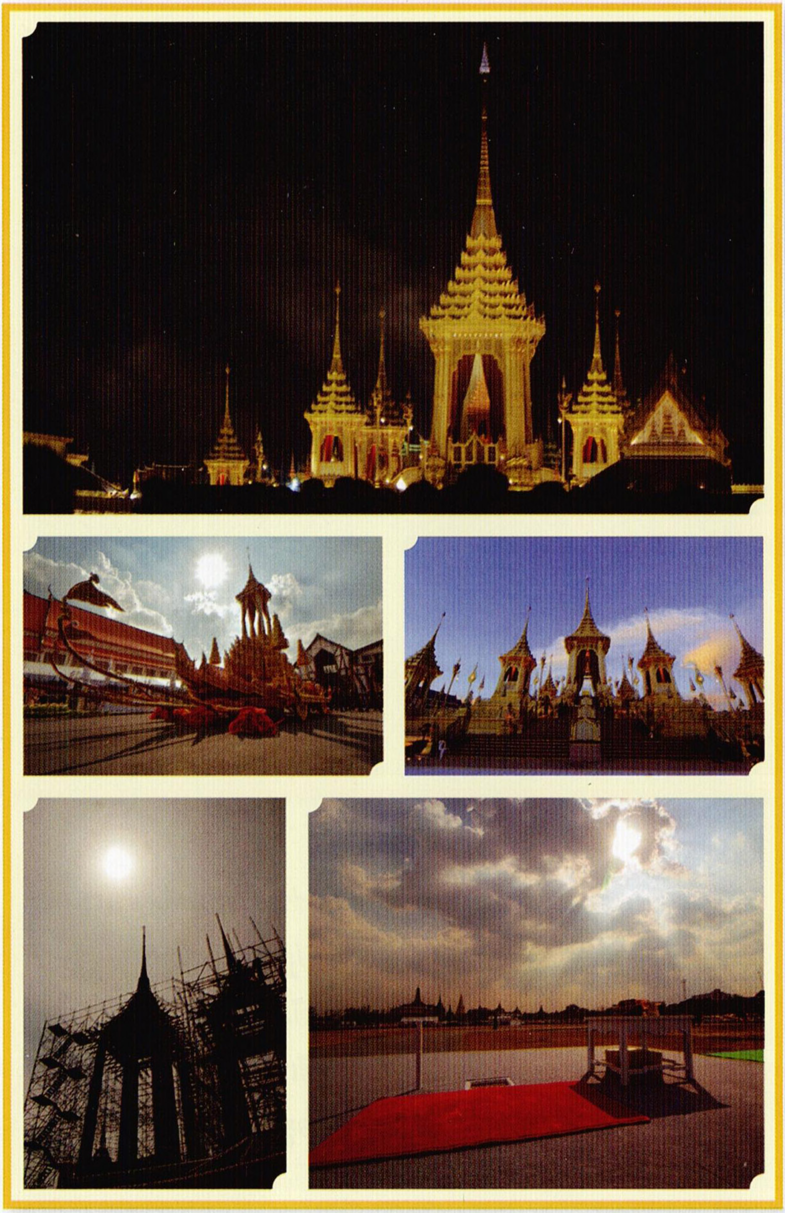

ภาพโดย ช่างภาพเยาวชนจิตอาสา กรมศิลปากร กระทรวงวัฒนธรรม

รายชื่อสมาชิกช่างภาพเยาวชนจิตอาสา
กรมศิลปากร กระทรวงวัฒนธรรม

โรงเรียนพระหฤทัยคอนแวนต์

๑. นางสาวณิชารีย์ สัจจวรรณ์
๒. นางสาวนภสร เศรษฐภักดี
๓. นางสาวชญาดา จิตกิตติถาวร
๔. นางสาวณภัทรสร สุขสิน
๕. นางสาวศิรภัสสร กังสัมฤทธิ์
๖. เด็กหญิงสุพิชญาน์ เพ็งประพัฒน์
๗. เด็กหญิงพชรธร สุวรรณวิเศษ
๘. เด็กหญิงตวงพร เกิดพึ่งบุญประชา
๙. นางสาวพรนภา ปราณี

โรงเรียนสารสาสน์ธนบุรี

๑๐. เด็กชายธารา ใจอ่อน

โรงเรียนสาธิต มศว ปทุมวัน

๑๑. นายวิศรุต ลู่โรจน์เรือง
๑๒. นายจิรภัทร พานิชกุล
๑๓. นายธนเศรษฐ์ สุริยะพรชัยกุล
๑๔. นายจิตพิพรรธ พรโกมลรัตน์
๑๕. นายณัฐวัฒน์ ลิมป์กิจเจริญ

โรงเรียนเทพศิรินทร์

๑๖. นายนิธิโชติ อิงค์สกุลสุข
๑๗. นายวาทกานต์ ดะห์ลัน

โรงเรียนสาธิต มศว ประสานมิตร

๑๘. นางสาวธันย์ชนก ศิริชัยนฤมิตร

โรงเรียนยอแซฟอุปถัมภ์ สามพราน

๑๙. เด็กหญิงแพรทอง ใจอ่อน

โรงเรียนสตรีมหาพฤฒาราม

๒๐. นางสาวณัฐณี ลีลาวรรณี

ศิษย์เก่าอาสาสมัคร

๒๑. นางสาวพิมพ์ลดา ธนโชคนิธิวัฒน์
๒๒. นางสาวนณณัล วิไล
๒๓. นางสาวณัชชา เจียรไพศาลเจริญ

นักเรียนจิตอาสาโรงเรียนชุมชนบ้านอ่าวลึกเหนือ

เมื่อถึงฤดูแล้ง ชาวบ้านบริเวณชุมชนบ้านอ่าวลึกเหนือมักจะประสบปัญหาการขาดแคลนน้ำ ชาวบ้านจึงได้มาประชุมร่วมกันเพื่อแก้ไขปัญหาดังกล่าว จึงเกิดแนวคิดในการสร้าง "ฝายชะลอน้ำ" เพื่อแก้ปัญหาภัยแล้ง การสร้างฝายดังกล่าวเป็นความร่วมมือจากประชาชนทั้งหมู่บ้านในการดำเนินงาน ซึ่งรวมถึงนักเรียนโรงเรียนชุมชนบ้านอ่าวลึกเหนือ อำเภออ่าวลึก จังหวัดกระบี่

"ณัฐวุฒิ รอดรักษ์" หรือ "น้องบอมบ์" นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕ โรงเรียนชุมชนบ้านอ่าวลึกเหนือ ตัวแทนนักเรียนจิตอาสาช่วยเหลือชุมชนในการทำฝายชะลอน้ำ จะมาเล่าประสบการณ์การทำฝายให้เพื่อนๆ ฟังกันค่ะ

ช่วยเล่าถึงประสบการณ์การทำฝายชะลอน้ำให้เพื่อนๆ ฟังหน่อยค่ะ

"คุณครูเล่าให้ฟังว่า ชุมชนของเรากำลังจะทำฝายชะลอน้ำ จึงรวมตัวกับเพื่อนๆ พี่ๆ ไปช่วยทำฝายที่คลองใกล้โรงเรียน พวกผมเอาหินกับทรายใส่กระสอบแล้วไปวางในตะแกรงไม้ที่พี่เขาทำไว้ และตั้งขวางลำน้ำในคลองหมู่ ๒ ซึ่งจะไหลผ่านบริเวณชุมชนและโรงเรียนทำให้น้ำไหลช้าลงและเก็บน้ำไว้ใช้ได้ คนที่อยู่เหนือฝายก็แบ่งน้ำไปทำเกษตรได้มีน้ำใช้ตลอดปี"

ทำไมถึงไปช่วยชุมชนสร้างฝายอ่างเก็บน้ำล่ะ?

"เพราะพวกเราเห็นว่าฝายชะลอน้ำทำเพื่อชุมชนและโรงเรียนของเรา ถ้าทำฝาย บ้านก็มีน้ำใช้ โรงเรียนก็มีน้ำใช้ จะได้ไม่ลำบาก

ตอนหน้าแล้ง คุณครูและพวกผมเห็นว่าเป็นกิจกรรมที่เป็นประโยชน์ต่อพวกเราทุกคน จึงตัดสินใจไปช่วยพี่ๆ เขาทำฝายครับ"

ทำแล้วรู้สึกอย่างไรบ้าง?

"ทำแล้วสนุกครับ เพราะได้ทำร่วมกับเพื่อนๆ พี่ๆ ในโรงเรียน แล้วก็ภูมิใจว่าเราได้ช่วยชุมชน และยังทำให้พวกผมเกิดความสามัคคี ได้ทำอะไรเพื่อคนอื่นครับ"

อยากชวนเพื่อนๆ มาทำจิตอาสาบ้างมั้ย?

"ครับ อยากชวนเพื่อนๆ มาเป็นจิตอาสาให้กับชุมชน จะได้ใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ มาช่วยกันดูแลใส่ใจและเสียสละเพื่อส่วนรวมให้มากขึ้น บ้านเมืองเราจะได้เจริญรุ่งเรือง"

จากการเป็นจิตอาสาของเด็กๆ และเยาวชนที่บำเพ็ญประโยชน์เพื่อส่วนรวมของช่างภาพเยาวชนจิตอาสา และนักเรียนจิตอาสาโรงเรียนชุมชนบ้านอ่าวลึกเหนือ จะเห็นได้ว่าการเป็นจิตอาสานั้น ไม่มีรูปแบบที่เฉพาะหรือตายตัว แต่สามารถเลือกทำกิจกรรมที่ตนเองมีความถนัด สนใจ และจะทำในรูปแบบใดก็ได้ โดยมีจุดประสงค์ในการทำงานจิตอาสาเพื่อส่วนรวม มีจิตใจที่อยากทำความดี ช่วยเหลือและแบ่งปันด้วยความเต็มใจ

...และบางครั้งการเป็นจิตอาสาอาจไม่ได้หมายถึงการเป็นผู้ให้เพียงฝ่ายเดียวเท่านั้น แต่อาจหมายถึงการได้รับกลับคืนมาจากผู้รับได้เช่นเดียวกัน คือคำขอบคุณและรอยยิ้มแห่งความสุขของผู้ให้และผู้รับนั่นเอง

กองบรรณาธิการ

เพราะผืนแผ่นดินไทย...จึงทำให้มีวันนี้

สวัสดีค่ะ หนูชื่อเด็กหญิงมาชม อุส่าห์ อายุ ๑๔ ปี ตอนนี้กำลังศึกษาอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ โรงเรียนอนุบาลบางสะพานน้อย สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาประจวบคีรีขันธ์ เขต ๑ หนูเป็นลูกสาวคนโตของพ่อแม่ชาวเมียนมาที่อพยพมาอยู่ที่ประเทศไทยตั้งแต่แม่เริ่มตั้งครรภ์ แม่คลอดหนูที่โรงพยาบาลในจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ครอบครัวของหนูเริ่มต้นชีวิตใหม่ที่อำเภอบางสะพานน้อย ในหมู่บ้านหินปิด พ่อแม่ของหนูออกมารับจ้างทำงานทั่วไป จนกระทั่งพบกับเถ้าแก่สวนยางและภรรยา ท่านทั้งสองรับพ่อกับแม่ไปทำงานที่บ้าน ท่านสนิทกับหนูมาก แรกๆ หนูไม่กล้าที่จะสนิทด้วย เพราะกลัวว่าจะถูกรังแกหรือทำร้าย แต่ผ่านไปไม่นานหนูก็เริ่มสนิทด้วย เพราะท่านทั้งสองชอบมานั่งหยอกนั่งเล่น นั่งคุยกับหนู

เมื่อหนูมีอายุ ๔ ขวบ พ่อก็ได้พาหนูมาสมัครเรียนที่โรงเรียนแห่งนี้ เพราะว่าอยู่ใกล้บ้านพัก วันแรกที่มาโรงเรียนหนูรู้สึกกลัว ร้องไห้ เพราะคิดว่าจะไม่มีใครเล่นและคุยกับหนู แต่ความคิดนั้นก็หายไป เพราะเพื่อนๆ ทุกคนต่างก็อยากรู้จัก อยากคุย อยากเล่นด้วย หนูเรียนที่นี่จนสามารถพูด เขียน อ่านภาษาไทยได้อย่างคล่องแคล่วและสามารถสื่อสารกับคนอื่นๆ ได้อย่างสบาย

หนูมีโอกาสได้เรียนในโรงเรียนแห่งนี้ หนูได้เรียนรู้วิชาการต่างๆ ที่คุณครูถ่ายทอด สั่งสอนให้หนูเป็นคนดี รู้จักคิดดี พูดดี ทำดี รู้จักคิดเพื่อประโยชน์ของส่วนรวมเป็นที่ตั้ง หนูยึดถือและปฏิบัติตนตามค่านิยม ธรรมเนียม จารีต ประเพณี ตามที่คนไทยพึงปฏิบัติ และยึดหลักธรรมคำสอนของสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ทำให้ผลการเรียนของหนูมีพัฒนาการดีขึ้นเรื่อยๆ จนกระทั่งหนูจบการศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ ด้วยเกรดเฉลี่ย ๓.๑๗ เป็นที่ภาคภูมิใจของพ่อแม่และเถ้าแก่เช่นกัน หนูคิดว่าแม้เกรดเฉลี่ยจะได้น้อยแต่หนูก็ทำด้วยความสามารถของหนูและภาคภูมิใจในผลงานของตนเอง แม้บางครั้งอาจจะโดนเพื่อนล้อต่างๆ นานา เช่น เด็กพม่า เป็นต้น

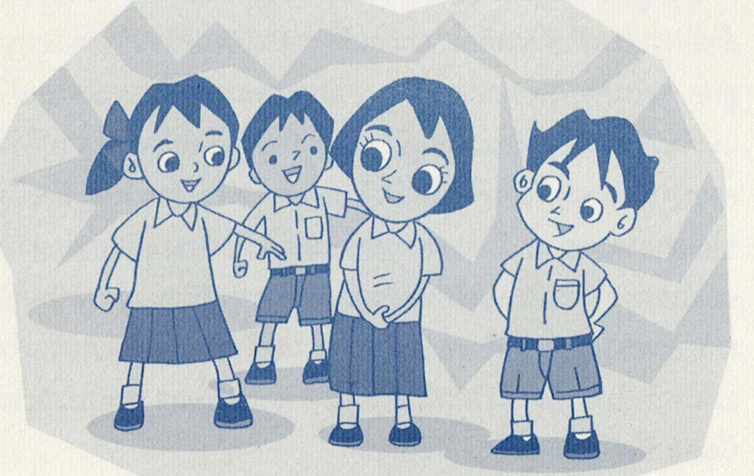

พ่อของหนูมีอาชีพรับจ้างกรีดยางในสวนของเถ้าแก่ เมื่อพ่อได้รับเงินค่าจ้าง พ่อจะพาหนูกับแม่ไปเที่ยวทะเลเป็นประจำ ครั้งแรกที่ได้ไปทะเลนั้น หนูมีความรู้สึกว่าที่นี่มันสวยมาก เมืองไทยนี้ดี มองไปทางไหนก็เป็นแหล่งท่องเที่ยว ส่วนแม่ของหนูมีอาชีพเลี้ยงหมูของเถ้าแก่ เมื่อเถ้าแก่ขายได้ก็จะแบ่งเงินให้แม่หนูด้วย เถ้าแก่ของหนูไม่เพียงแต่ให้เงิน แต่ยังให้ที่พักพิงอาศัยไว้หลบแดดหลบฝน หนูชอบรอยยิ้มของทุกคน เพราะคนไทยเป็นคนยิ้มสวย มีน้ำใจเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่

อีกประการหนึ่งที่ทำให้หนูและครอบครัวมีความสุขและรักในแผ่นดินนี้ก็คือในหลวงรัชกาลที่ ๙ พระองค์ท่านเป็นต้นแบบและเป็นแบบอย่างที่ดีในการดำเนินชีวิตของคนทุกคนบนแผ่นดินนี้ ซึ่งรวมถึงหนูและครอบครัวที่เดินตามแนวพระราชดำริของพระองค์ท่าน หนูไม่เคยอับอายเลยสักนิดที่หนูเป็นลูกของคนงานชาวเมียนมา เพราะหนูและครอบครัวต่างก็มีความสุขทุกคืนวัน เพราะได้อยู่ใต้ร่มพระบารมีของ

พระมหากษัตริย์แห่งราชวงศ์จักรี แม้ในหลวงรัชกาลที่ ๙ จะเสด็จสวรรคตไปแล้ว ทำให้ทุกคนโศกเศร้าเสียใจ แต่ทุกคนก็จะยึดเอาแนวพระราชดำริต่างๆ มาปรับใช้กับชีวิตประจำวันตลอดไป

หนูจะทดแทนบุญคุณแผ่นดินไทย ไม่ว่าจะด้วยการตั้งใจศึกษาเล่าเรียน นำความรู้ที่ได้รับการถ่ายทอด การปลูกฝังจากครูบาอาจารย์มาประกอบอาชีพสุจริต ขอบพระคุณผู้มีพระคุณแก่หนูและครอบครัวทุกท่าน ไม่ว่าจะเป็นเถ้าแก่ โรงเรียน หนูสัญญาว่าจะเป็นคนดีและจะทดแทนพระคุณจนกว่าหนูจะสิ้นลมหายใจ

เด็กหญิงมาชม อุส่าห์
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ โรงเรียนอนุบาลบางสะพานน้อย
อำเภอบางสะพานน้อย จังหวัดประจวบคีรีขันธ์

นักเรียนของพระราชา

ในชีวิตของคนๆ หนึ่ง เราไม่อาจรับรู้ถึงความรู้สึกภายในใจของเขาได้ แต่ละคนมีโอกาสได้เรียนรู้ ได้รับการดูแลจากโรงเรียนของพระราชา โอกาสของผู้ที่จะได้เป็นนักเรียนของพระราชานั้นยากนัก แต่เมื่อได้เป็นแล้ว เราจะทำอย่างไรให้สมกับเป็นนักเรียนของพระราชา

สวัสดีครับ ผมชื่อนายแวมูฮัมหมัด มะเซ็ง กำลังศึกษาอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔/๑ ผมคิดอยู่เสมอว่าการที่เราได้มีชีวิตอยู่มาจนถึงทุกวันนี้ ทุกๆ คนย่อมมีปัญหาอุปสรรคมากมายที่จะต้องเผชิญ ผมเข้ามาเรียนที่โรงเรียนราชประชานุเคราะห์ ๔๐ จังหวัดปัตตานีแห่งนี้ สิ่งแรกที่ผมไม่เคยลืมนั่นก็คือ พระมหากรุณาธิคุณของพระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช รัชกาลที่ ๙ พระองค์ท่านได้ทรงก่อตั้งโรงเรียน

ราชประชานุเคราะห์ เพื่อให้โอกาสแก่เด็กยากจน เด็กที่ด้อยโอกาส และเด็กที่ได้รับผลกระทบจากสถานการณ์ความไม่สงบในพื้นที่จังหวัดชายแดนภาคใต้

ผมมาอยู่ที่นี่และใช้ชีวิตอยู่ในโรงเรียนแห่งนี้ ไม่ใช่แค่การเรียนหนังสือเพียงอย่างเดียว โรงเรียนได้เปิดโอกาสสอนทักษะชีวิตแก่ผมในหลายๆ ด้าน และผมได้เข้าร่วมโครงการศูนย์เศรษฐกิจพอเพียง ทุกๆ วันผมจะนำบัวรดน้ำไปรดน้ำผักที่ผมปลูกไว้ในแปลงผัก มีทั้งผักบุ้ง ผักกาด และทุกๆ วันอาทิตย์ของสัปดาห์ ผมก็จะนำผักไปขายที่ตลาดนัดรูสะมิแล เงินที่ผมได้รับจากการค้าขาย ผมนำไปฝากในบัญชีธนาคารโรงเรียน เพื่อที่ผมจะได้มีเงินใช้จ่ายเป็นทุนการศึกษาและใช้จ่ายในยามจำเป็น

ผมมีโอกาสเข้าร่วมโครงการศูนย์บ่มเพาะอัจฉริยภาพทางด้านศิลปะ ซึ่งทำให้ผมมีทักษะการเรียนรู้ สามารถประยุกต์ใช้ในการเรียนได้ ปีการศึกษา ๒๕๕๙ ที่ผ่านมา ผมได้ประสบความสำเร็จในการแข่งขันวาดภาพประเภทลายเส้น ระดับมัธยมศึกษาปีที่ ๑-๓ และผมได้เป็นตัวแทนของจังหวัดเข้าร่วมแข่งขันระดับภูมิภาค ในงานศิลปหัตถกรรมนักเรียนภาคใต้ ครั้งที่ ๖๖ ณ จังหวัดระนอง ผลปรากฏว่า รางวัลที่ผมได้รับคือ “ระดับเหรียญทอง” ผมรู้สึกภูมิใจมากที่ผมได้มีโอกาสแสดงทักษะความสามารถและสร้างชื่อเสียงให้กับโรงเรียน

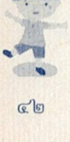

ผมได้มีโอกาสเข้าร่วมโครงการสานใจไทย สู่ใจใต้ รุ่นที่ ๓๐ เป็นโครงการที่ก่อตั้งขึ้นโดยพลเอกเปรม ติณสูลานนท์ ประธานองคมนตรีและรัฐบุรุษร่วมกับศูนย์อำนวยการบริหารจังหวัดชายแดนภาคใต้ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้เยาวชนในพื้นที่ ๕ จังหวัดชายแดนภาคใต้ได้แลกเปลี่ยนเรียนรู้ เข้าใจ ได้ใช้ชีวิตอยู่ร่วมกับครอบครัวอุปถัมภ์ มีประสบการณ์การใช้ชีวิตและเรียนรู้วัฒนธรรมของกันและกัน

การเดินทางเริ่มจากสถานีรถไฟชุมทางหาดใหญ่ ทุกคนได้ร่วมรับประทานอาหารพร้อมกันบนรถไฟ เสร็จแล้วจึงปฏิบัติศาสนกิจคือละหมาด* มัฆริบ ผมรู้สึกง่วงและหลับทันที เช้าตรู่ ตื่นละหมาดศุบหฺ

---

* การละหมาด เป็นการปฏิบัติศาสนกิจอย่างหนึ่งในศาสนาอิสลาม เพื่อเป็นการภักดีต่ออัลลอฮฺ มุสลิมทุกคนต้องละหมาด วันละ ๕ เวลา เรียกว่า ละหมาดฟัรฎู ตามเวลาที่กำหนดดังนี้

๑. เวลาเช้าตรู่	เรียกว่า	ละหมาด ศุบหฺ
๒. เวลาบ่าย	เรียกว่า	ละหมาด ซุฮรฺ
๓. เวลาเย็น	เรียกว่า	ละหมาด อัศรฺ
๔. เวลาค่ำ	เรียกว่า	ละหมาด มัฆริบ
๕. เวลากลางคืน	เรียกว่า	ละหมาด อิชาอฺ

ผมมองออกไปนอกหน้าต่างของรถไฟ เห็นพระอาทิตย์กำลังขึ้น มีแสงสวยงามส่องเข้าไปในรถไฟ เห็นทุ่งนาอันกว้างใหญ่ไพศาล เห็นแม้กระทั่งนก ต้นตาล และหมู่บ้านแถวๆ นั้น ประมาณ ๓ ชั่วโมงกว่าๆ ขบวนรถไฟถึงสถานีรถไฟศาลายา ลงจากรถไฟแล้วขึ้นรถบัสเพื่อเดินทางมุ่งสู่กรุงเทพมหานคร เพื่อเยี่ยมชมสถานที่สำคัญต่างๆ ในกรุงเทพมหานครที่ผมไม่เคยเห็น ได้แก่ ศูนย์ประสานงานโครงการอันเนื่องมาจากพระราชดำริฯ เรียนรู้หลักทฤษฎีตามหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงของพระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช รัชกาลที่ ๙ ศาลเยาวชนและครอบครัวกลาง เพื่อทำความเข้าใจสาเหตุของความรุนแรงในครอบครัวที่ส่งผลกระทบต่อสังคม ศาสนสถาน เช่น โบสถ์ ศาลเจ้าแม่กวนอิม มัสยิดนูรุ้ลมู่บีน วัด และจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ซึ่งเป็นมหาวิทยาลัยที่มีการพัฒนาระดับต้นๆ ของประเทศไทย

หลังจากนั้นผมใช้ชีวิตอยู่ร่วมกับครอบครัวอุปถัมภ์ที่ตำบลปากกราน อำเภอเมืองพระนครศรีอยุธยา จังหวัดพระนครศรีอยุธยา

ผมอยู่กับป๊ะและมะอุปถัมภ์ ท่านทั้งสองใจดีกับผมมาก คอยดูแลอบรมสั่งสอนผมอย่างดี อาชีพของท่านคือ ขายข้าวหมกไก่ทอด ข้าวมันไก่ และข้าวต้ม ผมตื่นนอนเวลา ๐๕.๐๐ น. ทำภารกิจส่วนตัวและเข้าห้องครัวช่วยท่านทำกับข้าว หุงข้าว และทานอาหารร่วมกับท่าน หลังจากนั้นผมก็ไปช่วยขายข้าวหน้าบ้าน ทำให้ผมได้มีประสบการณ์ในการขายอาหาร

หมู่บ้านแห่งนี้มีแต่ความสันติสุข ป๊ะกับมะได้พาผมไปชมสถานที่สำคัญในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา ผมได้ชมวัดนักบุญยอแซฟ ตลาดน้ำอโยธยา และวัดไชยวัฒนาราม ซึ่งเป็นเมืองโบราณแห่งประวัติศาสตร์ที่มีความสวยงามยิ่งใหญ่ตระการตา

วันที่ ๒๘ เมษายน ๒๕๖๐ ผมออกเดินทางมายังสนามบินกองทัพอากาศดอนเมือง นั่งเครื่องบิน C-130 ผมรู้สึกดีใจมากที่มีโอกาสได้ขึ้นเครื่องบิน ได้เห็นบรรยากาศรอบ ๆ ถ้าผมไม่ได้เรียนที่โรงเรียนราชประชานุเคราะห์ ๔๐ จังหวัดปัตตานี ซึ่งเป็นโรงเรียนของพระเจ้าอยู่หัวรัชกาลที่ ๙ ผมก็คงไม่ได้รับโอกาสดี ๆ แบบนี้ ได้เห็นก้อนเมฆรูปร่างประหลาดจากมุมที่ไม่เคยเห็นบนพื้นดิน เมื่อเครื่องบินลง ณ สนามบินหาดใหญ่ ผมรู้สึกเสียดายอยากจะไปอีก

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช รัชกาลที่ ๙ ทรงมีพระมหากรุณาธิคุณต่อผมและปวงชนชาวไทยเป็นอย่างมาก พระองค์ทรงเปิดโอกาสให้แก่เด็กยากจน เด็กด้อยโอกาสทางการศึกษา ได้มีการศึกษาอย่างเท่าเทียมกัน ผมขอสัญญาว่า ผมจะเป็นเด็กดี ตั้งใจศึกษาเล่าเรียน จะทำความใฝ่ฝันให้ประสบความสำเร็จ และตอบแทนบุญคุณของประเทศชาติต่อไป

...ให้สมกับที่ผมได้เป็นนักเรียนของพระราชา

นายแวมูฮัมหมัด มะเซ็ง
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔ โรงเรียนราชประชานุเคราะห์ ๔๐ จังหวัดปัตตานี
อำเภอเมืองปัตตานี จังหวัดปัตตานี

ร่วมคิด ร่วมสร้าง ร่วมทำ
บ้านเมืองใสสะอาด ปราศจากคอร์รัปชัน

"พิษยิ่งกว่ามลพิษชนิดไหน ทุกข์ยิ่งกว่านรกใดไหนทั้งสิ้น
หลงสินบาททาสสินบนกลโกงกิน ทั้งแผ่นดินเร่าร้อนเป็นฟอนไฟ
สุขยิ่งกว่าสวรรค์ใดในเมืองฟ้า งามยิ่งกว่าอัญมณีจากถิ่นไหน
ยึดความซื่อถือความสัตย์กำจัดภัย ด้วยดวงใจใสสะอาดปราศมลทิน"

ปัญหาการทุจริตคอร์รัปชันที่ส่งผลร้ายแรงต่อประเทศที่เราประสบอยู่นี้ ข้าพเจ้าเชื่อว่าเป็นเพราะคนปล่อยให้ความโลภเข้าครอบงำและขาดความซื่อสัตย์สุจริต ซึ่งเป็นคุณธรรมพื้นฐานที่มนุษย์พึงมี ดังพระบรมราโชวาทของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ ๙ ความว่า

"...ความซื่อสัตย์สุจริตเป็นพื้นฐานของความดีทุกอย่าง เด็กๆ จึงต้องฝึกฝนอบรมให้เกิดมีขึ้นในตนเอง เพื่อจักได้เติบโตขึ้นเป็นคนดี มีประโยชน์ และมีชีวิตที่สะอาดที่เจริญมั่นคง..."

ในความคิดของข้าพเจ้า คนที่ทุจริตคอร์รัปชัน ก็คือคนที่ไม่ซื่อสัตย์สุจริต เพราะคนซื่อสัตย์สุจริตจะประพฤติสิ่งใดด้วยน้ำใสใจจริง มีเจตนาบริสุทธิ์ หากแม้ขาดคุณธรรมข้อนี้ไป ก็อาจทำให้ประพฤติสิ่งไม่ดีต่างๆ ได้โดยง่าย และทำให้สังคมเดือดร้อน เช่น การลักขโมย การต้มตุ๋นหลอกลวง ข้าพเจ้าเคยมีประสบการณ์เกี่ยวกับเล่ห์เหลี่ยมกลโกงของคนที่ไม่มีความซื่อสัตย์มาแล้วหลายครั้งหลายครา แม้เพียงซื้อผักผลไม้หากไม่สังเกตผู้ขายให้ดี กลับถึงบ้านสิ่งที่เลือกหยิบด้วยมือตนเองก็อาจไม่เป็นไปตามนั้น ข้าพเจ้ายืนยันได้ถึงกลโกงของผู้ขาย เพราะได้ไปลอบสังเกตเห็นว่าเขาสับเปลี่ยนถุงที่เตรียมไว้แล้วอย่างว่องไวให้กับผู้ซื้อ

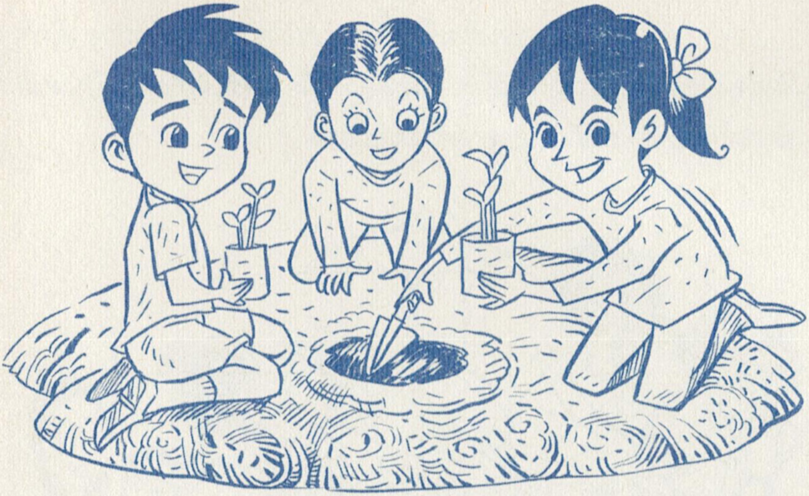

สิ่งที่ได้พบเจอทำให้รู้สึกว่า สังคมของเราทำไมมีแต่ความฉ้อฉล หากมีคนคดโกง ทุจริตมากๆ ก็จะส่งผลกระทบต่อสังคมในวงกว้างขึ้น การทุจริตคอร์รัปชัน เป็นปัญหาที่ส่งผลกระทบรุนแรงของไทยเรา ที่ผู้ใหญ่ทุกภาคส่วนพยายามหาแนวทางแก้ไข ปัญหานี้จะไม่เกิดขึ้นหากทุกคนมีความซื่อสัตย์สุจริต ซึ่งข้าพเจ้าไม่สามารถไปเปลี่ยนแปลงการกระทำของผู้อื่นได้ แต่สามารถรักษาความสัตย์ ความจริงใจต่อตนเองที่จะประพฤติปฏิบัติแต่สิ่งที่เป็นประโยชน์และเป็นธรรม สิ่งใดดีงามหรือไม่ เราสามารถตัดสินได้ด้วยตนเอง ถ้าตัดความลำเอียงเข้าข้างตัวเองออกไป ข้าพเจ้าจึงคิด พูด และทำแต่สิ่งที่เป็นประโยชน์ทั้งต่อตนเองและผู้อื่น เชื่อฟังคำสั่งสอนของพ่อแม่ ครู อาจารย์ ช่วยเหลือผู้อื่นเมื่อมีโอกาส จะไม่ทุจริต คดโกง จะขอเป็นอีกหนึ่งเมล็ดพันธุ์แห่งความซื่อสัตย์ที่จะเจริญเติบโตและผลิดอกออกผลต่อไป ให้สมกับที่ครูอาจารย์ได้พร่ำสอนบ่มเพาะ และฝากความหวังให้พวกเราช่วยกันสรรค์สร้างสังคม โดยให้พัฒนาคุณธรรม จริยธรรมให้เจริญก้าวหน้าไปพร้อมกับความเจริญทางด้านวัตถุที่พัฒนาไปอย่างไม่หยุดยั้ง

ประเทศของเราจะเป็นสังคมที่สงบสุขได้ผู้คนจะต้องเป็นคนดี มีความซื่อสัตย์สุจริตเป็นพื้นฐาน ดังพระบรมราโชวาทของ "พ่อหลวง" รัชกาลที่ ๙ ที่พระราชทานในโอกาสต่างๆ อยู่เสมอ หากทุกคนน้อมนำมาปฏิบัติโดยปรับเปลี่ยนวิถีการดำรงชีวิต โดยใช้ชีวิตแบบเรียบง่าย ไม่ฟุ้งเฟ้อ ปัญหาการทุจริตต่างๆ อันเนื่องมาจากขาดความซื่อสัตย์สุจริตคงลดน้อยไปจากสังคมไทยได้มาก นอกจากนี้ยังมีส่วนช่วยกู้ภาพลักษณ์และเกียรติภูมิของประเทศ จากการจัดอันดับการทุจริตคอร์รัปชันของสถาบันต่างๆ ได้ ยังไม่สายที่จะมาเริ่มกันวันนี้เพื่อประเทศไทยอันเป็นที่รักของเรา

คนงามใจไทยงามศิลป์ถิ่นงามศาสตร์
จิตสะอาดมือสะอ้านสืบสานสร้าง
ยึดความซื่อถือแนวธรรมนำแนวทาง
ฟ้าสว่างตอบแทนบุญคุณแผ่นดิน

นายธนิสร ศิริกุล
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖ โรงเรียนศาลาตึกวิทยา
อำเภอกำแพงแสน จังหวัดนครปฐม

เด็ก สปป. ลาว หัวใจรักไทย

ผมชื่อ เด็กชายศิวพันธ์ ราชสกุณี เป็นเด็กที่เกิดบนผืนแผ่นดินสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ผมอาศัยอยู่กับพ่อแม่ น้องสาว ปู่และย่า ที่บ้านเกิดที่ประเทศลาว ความเป็นอยู่ที่บ้านเกิดค่อนข้างลำบาก ตอนนั้นผมอายุได้ประมาณ ๗ ขวบ พ่อกับแม่จึงต้องพาผมและน้องสาวมาอยู่ที่ประเทศไทย ในวันนั้นพ่อกับแม่พาผมและน้องสาวนั่งรถข้ามสะพานมิตรภาพไทย-ลาวมายังประเทศไทย เพื่อที่จะมาหางานทำและส่งเงินกลับไปให้ปู่กับย่าที่บ้านเกิด ผมจากบ้านเกิดมาด้วยน้ำตาที่นองหน้า และคิดว่าเมื่อไหร่หนอจะได้กลับมายังบ้านเกิดอีกครั้ง

พ่อกับแม่พาผมกับน้องมาอยู่ที่จังหวัดเพชรบุรี พ่อกับแม่ได้เข้ามาทำงานเป็นคนงานในโรงเลื่อยไม้แห่งหนึ่ง และได้ส่งผมกับน้องสาวเข้าเรียนที่โรงเรียนวัดกุญชรวชิราราม ฯ ตำบลห้วยท่าช้าง อำเภอเขาย้อย จังหวัดเพชรบุรี ซึ่งเป็นโรงเรียนใกล้ที่ทำงานของพ่อและแม่ ผมคิดว่าผมจะเรียนภาษาไทยไม่รู้เรื่อง แต่ผมก็พยายามตั้งใจเรียน และฟังในสิ่งที่ครูสอน จนในที่สุดผมก็สามารถเรียนและเขียนภาษาไทยได้อย่างถูกต้อง ผมเริ่มรักและผูกพันกับประเทศไทย รักพระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช บรมนาถบพิตร ที่ได้ทรงมีพระเมตตาให้พวกเราเข้ามาอยู่ในประเทศไทย พระองค์ทรงสอนให้ทุกคนใช้ชีวิตอยู่อย่างพอเพียง คิดทุกสิ่งทุกอย่างให้รอบคอบ อย่าใช้ชีวิตประมาท รู้จักประหยัดอดออมและพอเพียง

ผมรักประเทศไทยมาก เมื่อพ่อกับแม่บอกผมกับน้องว่าต้องเดินทางกลับประเทศลาว เพราะต้องไปดูแลปู่กับย่าที่ป่วย ทำให้หัวใจของผมแทบสลาย น้ำตาไหลนองหน้าอีกครั้ง ไม่อยากจากประเทศไทยไป

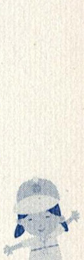

ผมรักประเทศไทย ผมรักคนไทย แล้วเมื่อไหร่ผมจะได้กลับมาที่ประเทศไทยอีกก็ไม่รู้ ผมขอสัญญาว่าจะไม่มีวันลืมประเทศไทย ไม่มีวันลืมพระเจ้าอยู่หัวของประเทศไทย และเพื่อนๆ คนไทยทุกคนอย่างแน่นอน ผมจะนำสิ่งดีๆ กลับไปใช้พัฒนาที่ประเทศลาวบ้านเกิดของผม และถ้ามีโอกาสผมจะกลับมาเยี่ยมเยียนประเทศไทยอีกครั้ง ที่ทำให้ผมได้เป็นคนดี มีความรู้ มีความกตัญญู มีมารยาทที่ดี เป็นคนมีระเบียบวินัย รู้จักประหยัดอดออม ผมจะดำเนินรอยตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงของพระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช บรมนาถบพิตร ไปตราบนานเท่านาน

...ผมรักประเทศไทยเพราะหัวใจของผมเป็นของคนไทย

เด็กชายศิวพันธ์ ราชสกุณี
โรงเรียนวัดกุญชรวชิรารามฯ
อำเภอเขาย้อย จังหวัดเพชรบุรี

จุดเปลี่ยนของชีวิต

สวัสดีครับ ผมชื่อนที ปัจจุบันนี้ผมเป็นทหารรับใช้ชาติ แต่ก่อนผมไม่อยากเป็นทหารเพราะผมรู้สึกว่าการเป็นทหารมันแย่งความรักของพ่อไปจากผม เพราะพ่อไม่เคยมีเวลาให้ผมกับแม่เลย เวลาส่วนใหญ่พ่อของผมจะไปประจำที่ชายแดนใต้และไม่สามารถทิ้งหน้าที่ได้ เพราะแบบนั้นทำให้ในวันที่แม่ผมเสียชีวิต พ่อก็ไม่สามารถมาดูใจได้ ทำให้ผมคิดลบกับพ่อตลอดมา ทำให้ผมคิดว่าพ่อเห็นงานสำคัญกว่าผม สำคัญกว่าแม่ ตอนนั้นผมยังไม่รู้ครับว่าทำไมพ่อถึงต้องทุ่มเทมากขนาดนี้

จนมาถึงจุดเปลี่ยนครับ จากที่ผมเคยอยู่ในกรุงเทพ ฯ ผมต้องย้ายไปอยู่กับพ่อที่ภาคใต้ หลายคนคงคิดว่าดีแล้วที่ได้อยู่กับพ่อ จะได้สนิทกันมากขึ้น มันไม่จริงเลยครับ คุณลองคิดนะว่าเมื่อเรามาอยู่ในที่ที่เราไม่คุ้นเคย

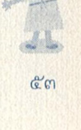

ทั้งสภาพแวดล้อม วัฒนธรรม อาหาร ภาษา คุณคงรู้สึกไม่ต่างอะไรกับการอยู่คนละโลก นั่นแหละความรู้สึกของผมเลยล่ะ แล้วคุณคิดว่าใครจะมีอารมณ์มาคุยกับพ่อ เพราะแบบนั้นมันยิ่งทำให้ผมกับพ่อห่างกันมากขึ้น ทั้งช่วงวัยที่ห่างกัน ทั้งภาวะทางอารมณ์ แล้วยังความรับผิดชอบที่มีไม่มากพอของผม ยิ่งทำให้เวลาผมกับพ่ออยู่ด้วยกันแล้วยิ่งทะเลาะกันมากขึ้น

จนมาถึงวันหนึ่งที่เป็นจุดเปลี่ยน วันนั้นเป็นวันที่ผมเกือบเสียพ่อไป มันทำให้ผมรู้ว่าทำไมพ่อถึงต้องทุ่มเทกับงานมากขนาดนั้น เมื่อผมได้รู้เหตุผล มันเลยทำให้ผมมองพ่อในแง่ดีและเริ่มรักพ่อมากขึ้น เหตุการณ์วันนั้นเป็นวันที่มีคนร้ายลอบวางระเบิดไว้ แต่มีชาวบ้านไปเห็นเลยแจ้งหน่วยกู้ระเบิด ซึ่งหนึ่งในนั้นมีพ่อของผมอยู่ด้วย มีเพียงพ่อของผมที่ปลดระเบิดชนิดนี้ได้ พ่อผมเลยทำหน้าที่ปลดระเบิด ตอนแรกมันเหมือนจะผ่านไปได้ด้วยดี แต่เปล่าครับ พอพ่อผมสามารถปลดสายไฟได้หนึ่งสาย มันก็ยังเหลืออีกหลายสาย แต่ความรุนแรงของมันก็สามารถทำให้คนที่อยู่ใกล้เสียชีวิตได้ ถึงแม้จะใส่ชุดเกราะเต็มขนาดไหนก็ตาม

และมันก็เกิดเรื่องไม่คาดคิดครับ เมื่อคนร้ายกดรีโมทให้ระเบิดเริ่มทำงาน แรงดันและสะเก็ดระเบิดไม่รุนแรงมากนัก จึงไม่มีประชาชนได้รับบาดเจ็บ แต่เพราะพ่อของผมอยู่ใกล้ระเบิด แรงดันที่ท่านได้รับทำให้ท่านสลบและความดันโลหิตไม่ปกติ เพื่อนทหารในกลุ่มจึงพาพ่อผมไปส่งโรงพยาบาล

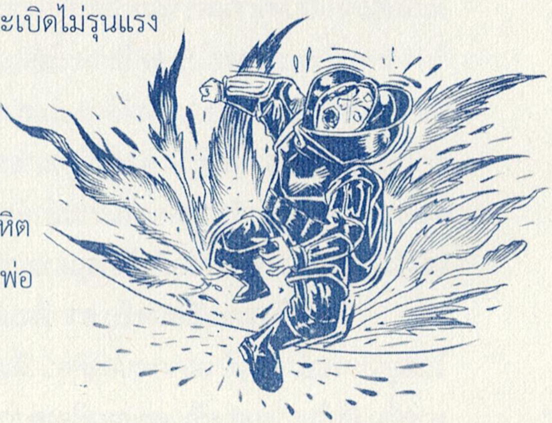

หลายคนคิดว่าใส่ชุดเกราะไม่ใช่หรือ แล้วทำไมถึงได้สลบล่ะ? ความเป็นจริงชุดเกราะไม่ได้ช่วยอะไรมาก ถ้าหากระเบิดมีความรุนแรง ชุดเกราะก็เอาไม่อยู่ครับ แต่ในกรณีที่ระเบิดไม่แรงมาก ถ้าไม่ใส่เกราะ ร่างกายของคนที่กู้ระเบิดก็จะมีสภาพที่ดูแย่อยู่ดี แต่ถ้าใส่เกราะ มันก็ยังช่วยลดแรงปะทะได้บ้าง แต่ถ้ามีมากเกินไปมันอาจจะส่งผลแบบพ่อผมได้

คุณเชื่อไหมว่าตอนนั้นผมได้แต่นั่งอยู่หน้าห้องฉุกเฉิน เอาแต่ร้องไห้ แบบนี้ใช่หรือเปล่าครับที่เขาเรียกว่า “ไม่เห็นโลงศพไม่หลั่งน้ำตา” ตอนนั้นแหละครับที่ทำให้ผมหันกลับมามองตัวเองว่า ผมเคยทำความดีอะไรให้พ่อภูมิใจหรือเปล่า มันแทบไม่มีเลยครับ ยิ่งมองกลับไป ยิ่งทำให้เห็นว่าผมคือตัวปัญหา ไม่เคยทำให้พ่อสบายใจ ตอนนั้นผมได้แต่ขอให้สิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายคุ้มครองพ่อผมให้ปลอดภัย

เหมือนจะเห็นผลครับเพราะหมอเดินมาพร้อมกับสีหน้าที่ดูผ่อนคลาย และคำพูดที่ทำให้ผมยิ้มได้นั้นคือ พ่อของผมปลอดภัยแล้ว ตอนนี้กำลังจะย้ายไปที่ห้องพัก ตอนแรกผมจะอยู่เฝ้าพ่อแต่หมอบอกให้

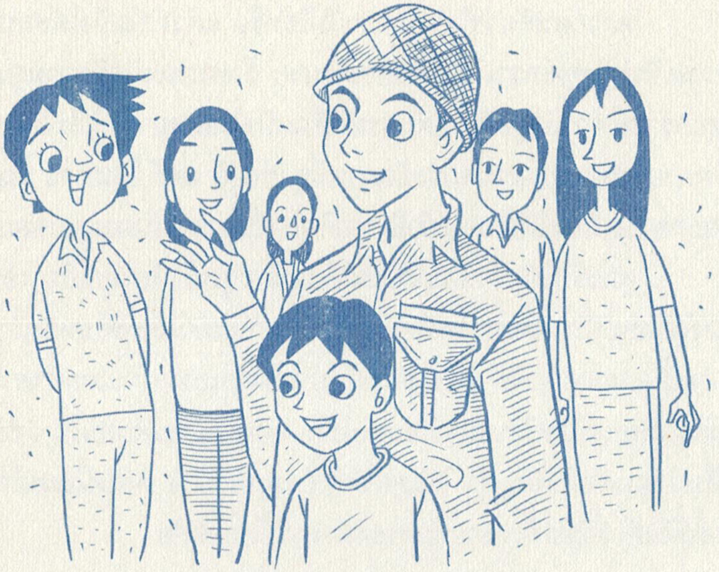

กลับไปก่อน เพื่อนสนิทของพ่อชื่อโชค แกไปส่งผมและเล่าให้ผมฟังว่า พ่อภูมิใจในตัวผมมากไม่ว่าผมจะทำอะไร แต่พ่อไม่ชมผมต่อหน้าครับ เพราะพ่อผมถือคติว่าคนเราจะเข้มแข็งต้องขึ้นอยู่กับตัวเอง แล้วลุงโชคยังบอกด้วยว่า ทำไมวันที่แม่ขอให้พ่อไปดูใจเป็นครั้งสุดท้ายพ่อถึงไปไม่ได้ เพราะเกิดเหตุแบบวันนี้ครับ แล้วมันยังทำให้ผมคิดได้ด้วยว่าการที่ผมจะมานั่งโกรธพ่อที่ไม่ไปหาแม่ก็ไม่ถูก การที่ผมทำตัวมีปัญหามันก็ไม่ได้ทำให้อะไรดีขึ้น เพราะฉะนั้นผมควรเปลี่ยนตัวเองให้ดีขึ้น

เช้าวันต่อมา ผมรีบไปหาพ่อที่โรงพยาบาลแต่เช้า พร้อมทั้งซื้อน้ำเต้าหู้เจ้าโปรดไปให้พ่อด้วย เพราะผมหวังว่าถ้าพ่อตื่น พ่อจะได้เห็นหน้าผม แต่พอผมไปถึงมันกลับผิดคาดครับ เพราะมีชาวบ้านที่อยู่ในเหตุการณ์เมื่อวานมาเยี่ยมพ่อผมเยอะมาก พวกเขามีของมาเยี่ยม มันทำให้ผมเห็นว่าคนที่นี่อยู่กันแบบพี่น้องจริงๆ ครับ ทุกคนเป็นมิตร ถึงแม้ว่าเราจะคนละศาสนา แต่เราก็ดูแลกันด้วยใจ

พ่อผมอยู่โรงพยาบาล ๒-๓ วัน เพราะไม่เป็นอะไรมาก หมอให้กลับมาพักที่บ้าน ผมได้ดูแลพ่อมากขึ้น ทำให้ความสัมพันธ์ของผมกับพ่อดีขึ้น ผมถามพ่อว่าทำไมพ่อถึงมาเป็นทหาร คำตอบที่ผมได้รับคือ

"ที่พ่อเป็นทหารเพื่อที่พ่อจะได้ปกป้องคนที่พ่อรัก ปกป้องชาติ ปกป้องศาสนา และที่สำคัญที่สุดคือ พ่อได้เป็นข้าราชการในพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว"

คำตอบนั้นเป็นแรงผลักดันให้ผมอยากเป็นเหมือนพ่อ เป็นคนที่ปกป้องชาติ ดูแลศาสนา และเป็นข้าราชการของพระมหากษัตริย์ ตอนนี้ผมสามารถเป็นคนของประชาชน เป็นเหมือนพ่อของผมได้ เป็นที่พึ่งพาของประชาชนได้ เป็นทหารของพระราชา ทำตามคำของพระราชาที่ว่า

"...ความจงรักภักดีในชาตินั้นคือความสำนึกตระหนักในความเป็นไทย ในอิสรภาพและหน้าที่ที่จะธำรงรักษาชาติประเทศไว้ให้เป็นอิสระมั่นคง"

นางสาวมัชฌิมา งามเถื่อน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖ โรงเรียนสุวรรณภูมิวิทยาลัย
อำเภอสุวรรณภูมิ จังหวัดร้อยเอ็ด

ชีวิตเด็กฉ่อย

หมู่บ้านลานดอกไม้ จังหวัดกำแพงเพชร อุดมไปด้วยป่าละเมาะ มีลำคลองเล็กๆ พาดผ่าน บรรยากาศดี สดชื่น สัตว์ป่ายังพอมีให้เห็น เห็ดเผาะ เห็ดโคน ขึ้นตามฤดูกาล เป็นแหล่งเลี้ยงชีพของชาวบ้าน ชีวิตของเด็กสี่คนโลดแล่นอยู่ในดินแดนนี้ พวกเขาสนิทกันมาก ไปไหนมาไหนต้องไปกันครบแก๊ง ตั้งชื่อแก๊งว่า “ฉ่อยแหล่” ถ้าขาดใครไปแล้วก็จะไม่สนุก ไม่เฮฮาปาร์ตี้ “สวี้ดวิ้ว” ถ้าเมื่อใดที่มีการรวมตัวก็จะเกิดอาการบ้าบอกันยกแก๊ง แต่คนที่ดูจะมีปัญหามากที่สุดคือโน้ต โน้ตเป็นคนเสียงดี อารมณ์ดี แต่ขาดความมั่นใจและขี้บ่นเหมือนคนแก่เพราะอยู่กับย่ามาตั้งแต่เด็ก อาจารย์ที่โรงเรียนมักจะพาโน้ตไปแข่งกิจกรรมต่างๆ เช่น ทำนองเสนาะ ร้องเพลงลูกทุ่ง เพลงฉ่อย แหล่ เพลงอีแซว เพลงพื้นบ้าน จนทำให้โน้ตแบ่งเวลาไม่ถูกและไม่ค่อยทำการบ้านส่งอาจารย์ เทอมนี้โน้ตติดศูนย์หลายวิชา ประกอบกับครอบครัวก็ไม่ค่อยมีเงิน จึงตัดสินใจไม่ไปเรียน แม้เพื่อนๆ จะพากันไปตามและให้กำลังใจ รวมทั้งครูก็ให้คำแนะนำต่างๆ แต่ก็ไม่เป็นผล

เดือนธันวาคม ทางโรงเรียนมีงานใหญ่ มีแขกมาร่วมงานจำนวนมาก เราได้รับมอบหมายให้แสดงฉ่อย จากเดิมเราเคยมีโน้ตร่วมแสดง แต่ตอนนี้เราเหลือเพียงเบลล์ แก๊ง และปาย เท่านั้น มันรู้สึกว่าขาดอะไรไป

คนร้องเสียงนุ่ม จำบทเก่ง ไม่อยู่เสียแล้ว ทำให้เรานึกท้อแท้ อาจารย์จึงให้พวกเราสามคนไปตามโน้ตกลับมาเรียน เพราะถ้าหากไม่มีโน้ตจะไม่สนุกเฮฮา เราสามคนจึงไปตามโน้ตที่บ้านแต่ไม่เจอ พวกเราจึงไปถามป้าข้างบ้านว่า

"ป้าคะ โน้ตไปไหนหรือคะ"

ป้าตอบว่า "อ๋อ โน้ตมันไปตัดอ้อยกับแม่ที่ไร่หลังบ้านอีหนู"

"อ๋อค่ะ ขอบคุณค่ะ"

เราจึงเดินไปท้ายบ้านแล้วเรียกพร้อมกันว่า "ไอ้โน้ต!" เสียงของพวกเราดังไปทั่วไร่

"แต่เอ๊ะ!" เสียงของปายอุทานออกมา "นั่นมันอะไร ตรงพุ่มอ้อยน่ะ"

ทันใดนั้น โน้ตก็โผล่ออกมา ปายเห็นสภาพของโน้ตแล้วรู้สึกสงสารปนขบขันมากๆ โน้ตโผล่ออกมาอย่างตกใจ มีใบอ้อยติดผมมา ๒ ใบ ใบหน้าคล้ำแดด เสื้อผ้ามอมแมม พวกเราจึงหัวเราะ "ฮ่าๆๆๆ"

"ตกใจหมดเลย" โน้ตบอก แล้วก็ถามว่า "มีอะไรหรือครับคุณเพื่อนรัก"

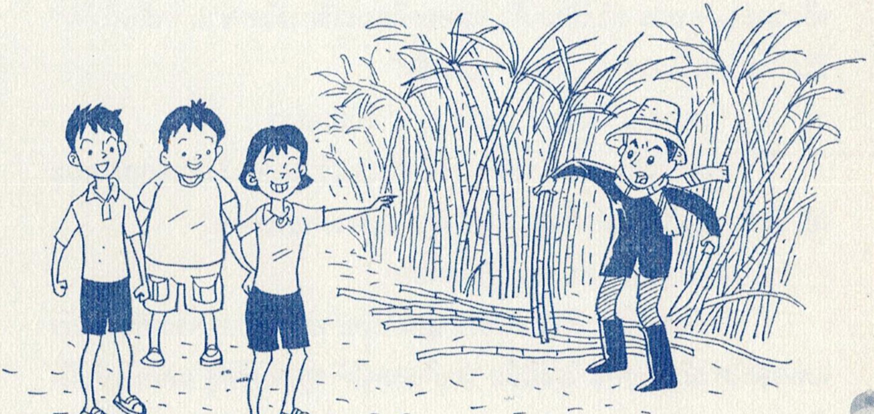

"เออ...โน้ต อาจารย์ให้มาตามไปเรียน แล้วเราจะได้ออกงานฉ่อย วันที่ ๖ จะไปมั้ย" แก๊งเป็นผู้ถาม

"No no" คือคำตอบของโน้ต "เราตัดสินใจเด็ดขาดแล้วว่า เราจะไม่กลับไป"

"งานนี้ไม่ไปไม่ว่านะ แต่อาจได้ติ๊บเยอะนะเว้ย!" ปายพูด

โน้ตยังไม่พูดอะไรต่อ เราจึงชวนคุยสารทุกข์สุกดิบไปเรื่อย โน้ตเล่าถึงความเหน็ดเหนื่อยในการทำงาน เราเล่าถึงความสนุกสนาน ในการเรียนและเฮฮากับเพื่อนๆ บทเพลงใหม่ๆ ที่ได้ร้องได้เรียน รวมถึง ลิเกป่าที่เราเพิ่งเรียนมา

"แม่คิ้วโก่งเหมือนวงฆ้อง (ซ้ำ) พี่อยากจะได้นวลน้องนั้นเข้ามา พาที แม่กลิ่นเอ๋ยกลิ่นธูปที่เขาจุดฟังเทศน์ มาตัดสวาทขาดเด็ด ช่างไม่ เหลียวหลัง ทำให้พี่หลงรอ เชียวนะแม่ช่อดอกรัง" แก๊งร้องเสียงใสลูกคอ ลูกเอื้อนมาครบ เราร้องลูกคู่รับ "โย้น โย้น จัง เขาไม่รักเราจริง ก็ไปเสีย ดอกกระมัง (ซ้ำ) เอ๋อ-เออ-เอ้อ-เอย" เราสังเกตเห็นว่าโน้ตหน้าจ๋อยๆ ไป แต่แว็บเดียว

หลังจากที่คุยกันได้สักพักหนึ่ง เราทั้งสามคนจึงบอกลาโน้ต "โน้ต เดี๋ยวกลับก่อนนะ มันเย็นแล้ว แต่อย่าลืมนะเรื่องที่เราชวน ไปคิดให้ดีๆ มีโอกาสไหมที่เราจะร่วมฉ่อยกันอีกครั้ง"

"โอเคๆ แล้วเจอกันนะเพื่อนๆ" โน้ตกล่าว

ฉันหันมาพูดส่งท้ายว่า "โน้ต การเรียนเป็นสิ่งสำคัญมากนะ เอ็งน่ะต้องไปเรียนแล้วก็แบ่งเวลาให้ถูก มันจะดีเองเพื่อน"

"ครับ เพื่อนคนสวย" โน้ตตอบ

อีกสามวันจะถึงวันแสดง และโน้ตก็หายไปราวครึ่งเดือนแล้ว แต่เดอะโชว์มัสโกออน ไม่มีโน้ต เราก็แสดงได้ ทุกคนฮึดสู้ แต่ก็ยังบ่นถึง กันบ่อยๆ

“ถ้าโน้ตอยู่นะ...” แก๊งขออนุญาตอาจารย์ออกไปดื่มน้ำ แล้ววิ่งยิ้มแต้กลับมา “ทายซิ ใครมา”

“ไอ้โน้ต” ทุกคนร้องพร้อมกันอย่างยินดีปรีดา

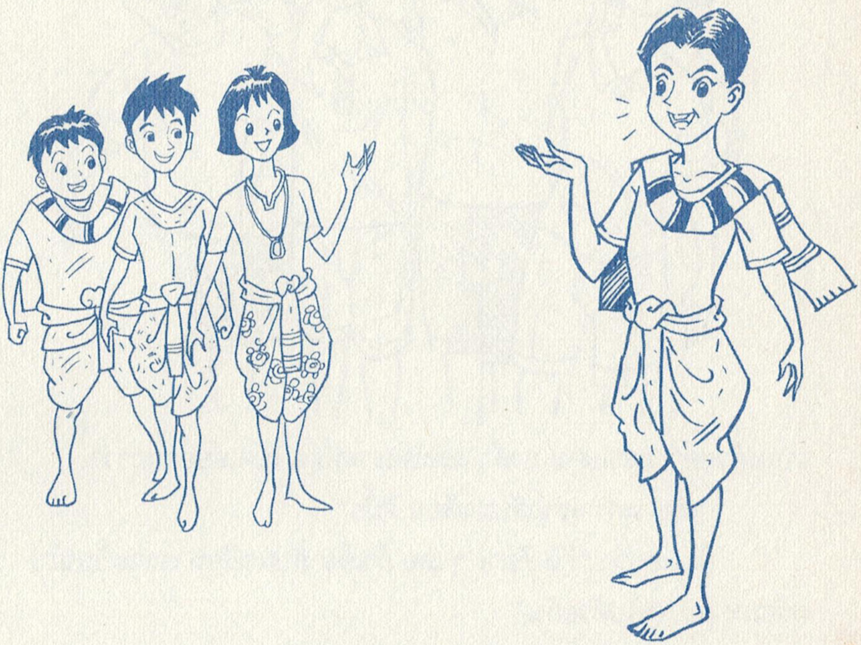

แล้ววันที่พวกเราต้องแสดงก็มาถึง ต่างคนก็ต่างแต่งตัวกันไปตามความสวยของแต่ละคน ทุกคนต่างก็ดีใจที่พวกเราชาวฉ่อยได้กลับมาฉ่อยร่วมกันอีกครั้ง อาจารย์บอกกับโน้ตว่า

“พวกเรายินดีต้อนรับเสมอนะ ถ้าจะกลับมาเรียนก็ไม่ได้ว่าอะไร ไปแต่งตัวได้แล้ว เดี๋ยวอีกสักพักก็จะขึ้นแสดงแล้วล่ะ”

“ครับ อาจารย์”

พอถึงเวลาที่พวกเราแสดง ก้าวแรกที่พวกเราขึ้นสู่เวทีนั้นมีเสียงกรี๊ดดังสนั่น “อร้ายๆๆๆ” เสียงปรบมือดังลั่นทั่วโรงเรียน เป็นบรรยากาศที่น่าตื่นเต้นที่สุดในชีวิต เราจึงแสดงอย่างเต็มที่ จนการแสดงของเรานั้น

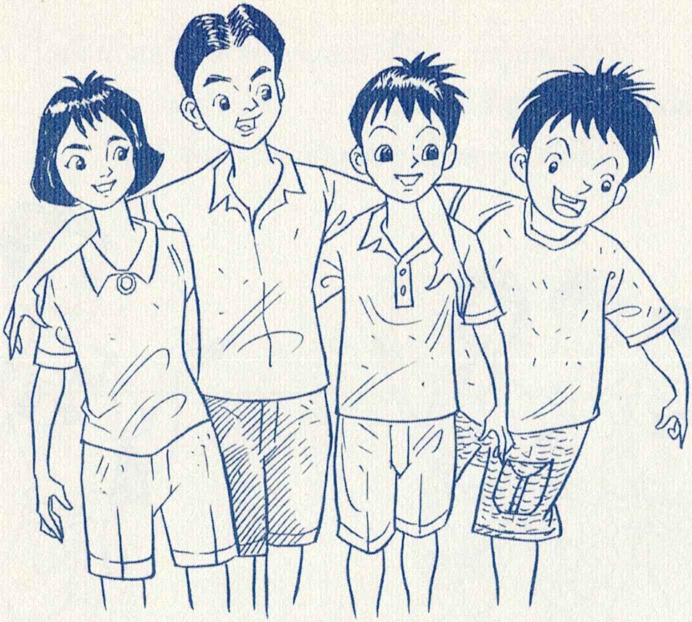

จบลงด้วยความสวยงาม ลงตัว และไพเราะที่สุด โน้ตเอ่ยออกมาว่า

"เฮ้ย! เราว่าเรากลับมาเรียน ดีมั้ย"

ฉันตอบว่า "ดีสิ ดีมากๆ เลย ถ้าเอ็งกลับมาเรียน เราจะเรียนไปพร้อมๆ กัน จบไปด้วยกัน"

พองานเสร็จสิ้น โน้ตก็กลับมาแก้ศูนย์ แก้ ร จนหมดทุกตัว ทำงานส่ง ชดเชยเวลาเรียนที่ขาดหายไป เราสี่คนคุยกันว่า

"เรายังไม่รู้เนอะว่าวันข้างหน้าเราจะเป็นยังไง เราอาจจะแยกย้ายกันไปหรือแก่ไปด้วยกัน แต่ตอนนี้ ปัจจุบันนี้ เราเป็นเพื่อนกัน เป็นเพื่อนที่ร่วมทุกข์ร่วมสุขกัน ได้ฉ่อย แหล่ด้วยกัน คอยเตือนกันเหมือนที่ผ่านมาก็พอแล้ว เพื่อนเอ๋ย เราจะเป็นเพื่อนกันตลอดไป"

นางสาววรรณวิกา คุ้มเณร
โรงเรียนวชิรปราการวิทยาคม
อำเภอเมืองกำแพงเพชร จังหวัดกำแพงเพชร

ไม่เชื่ออย่าลบหลู่

บ้านหนูอยู่ชนบท หมู่บ้านท้ายลาด ตำบลหัวตะพาน อำเภอวิเศษชัยชาญ จังหวัดอ่างทอง ละแวกบ้านหนูมีวัฒนธรรมที่โดดเด่น ได้แก่ ภาษาถิ่นและความเชื่อที่ยังคงเอกลักษณ์ความเป็นไทยอยู่จนถึงปัจจุบัน

ด้านความเชื่อต้องยกให้ยายทวด (แม่ของยาย) ยายทวดอายุมากแล้ว จะทำอะไรก็ตาม ท่านจะยึดติดกับธรรมเนียมโบราณที่ปฏิบัติสืบกันมา หนูกับยายทวดจึงเกือบจะเป็นขมิ้นกับปูนในเรื่องเกี่ยวกับความเชื่อ เมื่อโต้แย้งกับยายทวด ประโยคสุดท้ายยายทวดจะกล่าวว่า "ไม่เชื่ออย่าลบหลู่" จนคุณแม่ต้องอธิบาย หนูจึงเข้าใจว่า ความเชื่อบางอย่างก็มีเหตุผลจากความห่วงใยของคนสมัยก่อน เช่น "ห้ามนอนขวางทางเดิน" เหตุผลคือ อาจถูกเหยียบหรือทับจากคนที่เดินผ่าน "ห้ามเล่นซ่อนแอบ

เวลากลางคืน” เหตุผลคือ อาจถูกสัตว์มีพิษ เช่น งู ตะขาบ ที่เรามองไม่เห็นกัดหรือต่อย “เป็นไข้ห้ามกินหน่อไม้ดอง” เพราะอาหารหมักดองอาจทำให้ท้องเสีย เป็นต้น มารู้จักความเชื่อของชาวบ้านท้ายลาด อำเภอวิเศษชัยชาญ กันค่ะ

มีแผลห้ามไปงานศพ เชื่อว่า แผลจะติดเชื้อ

กลับจากงานศพต้องล้างเท้าก่อนเข้าบ้าน เชื่อว่า สิ่งที่ไม่ดีจะติดมาด้วย

ร้องเพลงในครัว เชื่อว่า จะมีผัวแก่

เด็กน่ารักให้ชมว่าน่าเกลียด เชื่อว่า วิญญาณชอบเด็กน่ารักจะลักพาตัวเด็กไป

กลางคืนถ้าได้ยินเสียงทักห้ามขานรับ เชื่อว่า วิญญาณจะมาหลอกหลอน

ห้ามใส่สีดำไปเยี่ยมคนป่วย เชื่อว่า แช่งให้คนป่วยตายเร็วขึ้น

ห้ามเคาะจาน เชื่อว่า เรียกผีมากินข้าว

นกแสกเกาะหลังคาบ้านหรือส่งเสียงร้อง เชื่อว่า คนในบ้านจะเสียชีวิต

จิ้งจกร้องทัก เชื่อว่า ออกนอกบ้าน
จะเกิดอันตราย

ได้กลิ่นธูปเทียน เชื่อว่า วิญญาณ
ญาติพี่น้องมาหา

ห้ามให้ผ้าเช็ดหน้าคนที่เรารัก
เชื่อว่า เป็นลางที่จะมีเรื่องขัดใจกัน
จนต้องเช็ดน้ำตา

ห้ามชี้สายรุ้ง เชื่อว่า นิ้วจะด้วน

ห้ามปลูกบ้านบริเวณทางสามแยก
เชื่อว่า จะเกิดภัยพิบัติ

ก่อนหน้านี้หนูยอมรับว่าอายและขาดความมั่นใจเมื่อคุยกับใคร ๆ โดยใช้คำภาษาถิ่น ครั้งหนึ่งเคยพูดคุยกับเพื่อนโรงเรียนในเขตเมืองว่า "แหงะมาซิ" ถ้อยคำนี้ทำให้เพื่อนต่างโรงเรียนพากันหัวเราะสนุกสนาน และล้อว่า "แหงะมาซิๆ" พวกเขาคงไม่ทราบหรอกว่า หนูอายขนาดไหน อายจนไม่กล้าพูดคำนั้นอีก

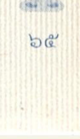

เมื่อเรียนวิชาภาษาไทย ครูสอนเรื่อง “คำภาษาถิ่นในภาคต่างๆ ของประเทศไทย” ภาษาถิ่นคือเอกลักษณ์ทางภาษา คือภูมิปัญญาและวิถีชีวิตของชุมชน หนูจึงคิดได้ว่า ภาษาถิ่นไม่ใช่เรื่องควรอับอายแต่อย่างใด เป็นเอกลักษณ์ทางภาษาที่บรรพบุรุษใช้พูดสืบต่อกันมาตามภูมิปัญญาของท้องถิ่น ซึ่งเราควรภูมิใจ...มารู้จักภาษาถิ่นอ่างทองกันค่ะ

คำภาษาถิ่น	ความหมาย	คำภาษาถิ่น	ความหมาย
แหงะ	หันหลัง	เขียม	ประหยัด
ผ้ากะโถง	ผ้าขาวม้า	เค็ม	ใจแคบ
ผ้าโต่ง	ผ้าถุง ผ้านุ่ง	ตะล่อม	รวบรวม
หย่อง	สปริง	กระเตะ	สะดุด
กะม่วง	มะม่วง	แม่ใหญ่	ยาย
กะพร้าว	มะพร้าว	พ่อใหญ่	ตา
กะตั๋ง	ถังน้ำ	ชวด	ทวด (แม่ของ
เคลน	โคลน		ปู่ ย่า ตา ยาย)
ตะพึด	หลายครั้ง	พวกบ้าน	สรรพนาม
เมาะ	ที่นอน		แทนชื่อภรรยา
ลูกกระเล็ก	เด็ก		หรือสามี

“อนุรักษ์ภาษาไทย ภูมิใจภาษาถิ่น”

เด็กหญิงภัทรีญา ทองมี
โรงเรียนอนุบาลวัดนางใน (ละเอียดอุปถัมภ์)
อำเภอวิเศษชัยชาญ จังหวัดอ่างทอง

แค่ “กระป๋อง”

เด็กหญิงณัฐณิชา ทีสุกะ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒ โรงเรียนบ้านข่าพิทยาคม อำเภอศรีสงคราม จังหวัดนครพนม

รู้รักสามัคคี

“เสาร์ที่สองของเดือนมกราคม ที่จะถึงนี้ เป็นวันเด็กแห่งชาติ” เสียงประกาศจากหอกระจายข่าวของโรงเรียนรักชาติยั่งยืน เด็กทุกคนต่างพากันตื่นเต้นที่จะได้ร่วมกิจกรรมงานวันเด็กของโรงเรียนที่จะจัดขึ้นในปีนี้ ซึ่งโรงเรียนรักชาติยั่งยืนจะจัดงานวันเด็กขึ้นเป็นประจำทุกปี เพื่อให้เด็กๆ เกิดความสนุกสนาน ผ่อนคลาย ได้แสดงออก และนำเสนอความคิดสร้างสรรค์กันอย่างเต็มที่ มีกิจกรรมมากมาย เช่น การประกวดพูดสุนทรพจน์เกี่ยวกับวันเด็ก วาดภาพชิงรางวัล กิจกรรมการแต่งคำประพันธ์ เป็นต้น เพื่อให้เด็กๆ ได้ร่วมกิจกรรม มีของรางวัลแจกเพื่อเป็นขวัญกำลังใจให้เด็กๆ ที่เข้าร่วมกิจกรรมการแข่งขัน

“เด็กชายศักดิ์สิทธิ์” ก็เป็นหนึ่งในผู้เข้าร่วมแข่งขัน เขากับเพื่อนๆ รวมตัวกันคิดการแสดงเพื่อใช้ในการประกวดแข่งขัน เขาเลือกใช้เพลงพระราชนิพนธ์ในพระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช ในบทเพลง “ใกล้รุ่ง” มาแสดงประกอบการเต้นลีลาศ พวกเขาฝึกซ้อมโดยการศึกษาการเต้นลีลาศในยูทูบ แล้วนำมาดัดแปลงเป็นแบบฉบับของพวกเขาเอง

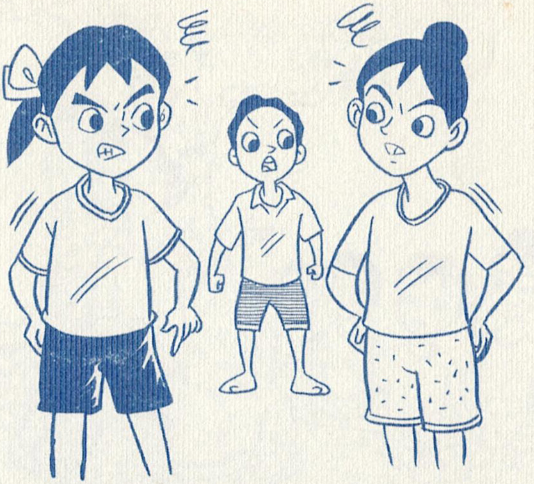

ศักดิ์สิทธิ์และเพื่อนๆ ฝึกซ้อมกันอย่างขะมักเขม้น แต่ก็มิวาย เกิดปัญหาขึ้นจนได้ "เด็กหญิงเพียรทอง" และ "เด็กหญิงสมจิต" ทะเลาะกัน เนื่องจากอุบัติเหตุการเหยียบเท้าระหว่างฝึกซ้อม ซึ่งเพียรทองได้ก้าวขา ผิดข้าง จึงทำให้เหยียบไปโดนเท้าของสมจิตอย่างไม่ได้ตั้งใจ ทำให้เท้าของ สมจิตมีบาดแผล สมจิตโกรธเพียรทองอย่างมาก ทำให้การฝึกซ้อม ต้องหยุดชะงักลง ศักดิ์สิทธิ์กลุ้มใจเป็นอย่างมาก ได้แต่นั่งบ่นพึมพำ กับตัวเองใต้ร่มไม้

"เฮ้อ หากเพื่อนๆ ทะเลาะกันอยู่แบบนี้ ทีมของเราจะประสบ ความสำเร็จได้อย่างไร"

คุณครูเดินผ่านมาเห็นเข้าจึงถามศักดิ์สิทธิ์ว่า

"ศักดิ์สิทธิ์ มีอะไรกลุ้มใจหรือเปล่า ครูเห็นเธอดูไม่สดชื่นเลย"

ศักดิ์สิทธิ์จึงเล่าเรื่องทั้งหมดให้คุณครูฟัง คุณครูจึงบอกให้เขา ไปพาเพื่อนๆ มานั่งรวมกันที่ใต้ร่มไม้ เมื่อเด็กๆ ทั้งหมดมานั่งรวมตัวกัน ที่ใต้ร่มไม้ คุณครูจึงกล่าวกับเด็กๆ ว่า

"หากเราแตกสามัคคีกันแล้วนั้น งานที่เรากำลังทำร่วมกันอยู่ก็จะสำเร็จได้ยาก เราควรให้ความเคารพซึ่งกันและกัน และต้องรู้จักให้อภัยกัน งานของเราจึงจะประสบความสำเร็จนะคะเด็กๆ"

เพียรทองได้ยินดังนั้นจึงนึกขึ้นได้ว่า ในตอนที่เธอก้าวเท้าไปเหยียบโดนเท้าของสมจิตนั้น เธอยังไม่ได้ขอโทษต่อสมจิต

"สมจิตต้องโกรธที่เราไม่ได้กล่าวขอโทษเธอแน่ๆ เลย" เธอนึกในใจ จากนั้นเพียรทองก็ได้ตัดสินใจเดินเข้าไปหาสมจิต และกล่าวคำขอโทษต่อสมจิต

"สมจิต เราขอโทษนะที่วันนั้นเราเหยียบเท้าเธอ เราไม่ได้ตั้งใจ เราไม่อยากให้เรื่องนี้มันทำให้เราทะเลาะกันเลย ขอโทษนะเพื่อนรัก"

สมจิตยิ้มแล้วก็บอกกับเพียรทองว่า

"เราไม่โกรธเพื่อนที่ดีอย่างเธอหรอกเพียรทอง" และแล้วทีมก็กลับมาสามัคคีกันอีกครั้ง ทุกคนตั้งใจฝึกซ้อมกันอย่างเต็มที่

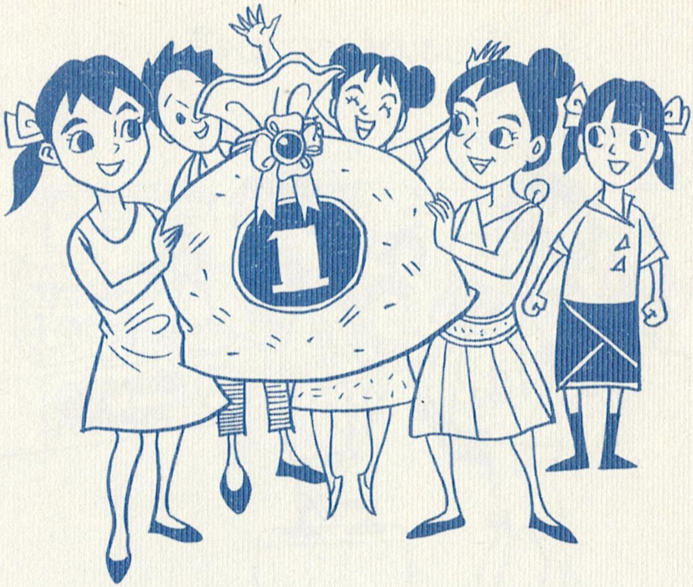

ในวันแข่งขัน ศักดิ์สิทธิ์และเพื่อนๆ ร่วมแสดงกันอย่างสุดความสามารถ ผลการตัดสินปรากฏว่าทีมลีลาศของศักดิ์สิทธิ์และเพื่อนๆ ได้รับรางวัลชนะเลิศเป็นขนมห่อใหญ่ แต่พวกเขาก็ไม่ลืมที่จะแบ่งขนมให้กับทีมอื่นๆ รวมถึงเพื่อนๆ ของเขาได้กินกันด้วย กิจกรรมวันนั้นดำเนินไปตลอดทั้งวัน สร้างบรรยากาศความสนุกสนานแก่เด็กๆ ที่มาร่วมกิจกรรม พวกเขาได้รับทั้งความสุขและความรู้ในเวลาเดียวกัน และต่างรู้จักสามัคคีกัน ทำให้โรงเรียนมีความน่าอยู่มากยิ่งขึ้น ต้องขอบคุณเพียรทองและสมจิตที่ได้ให้ข้อคิดแก่เพื่อนๆ ว่า หากเราทำผิดเราต้องรู้จักกล่าวคำขอโทษ แม้ว่าความผิดนั้นเราจะตั้งใจหรือไม่ได้ตั้งใจก็ตาม และอีกฝ่ายก็ต้องรู้จักให้อภัยซึ่งกันและกัน “รักกันดีกว่าชังกัน”

นางสาวสรัญญา คล้ายสุบรรณ์
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔ โรงเรียนเขวาไร่ศึกษา
อำเภอโกสุมพิสัย จังหวัดมหาสารคาม

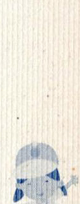

เสียงแห่งความจริง

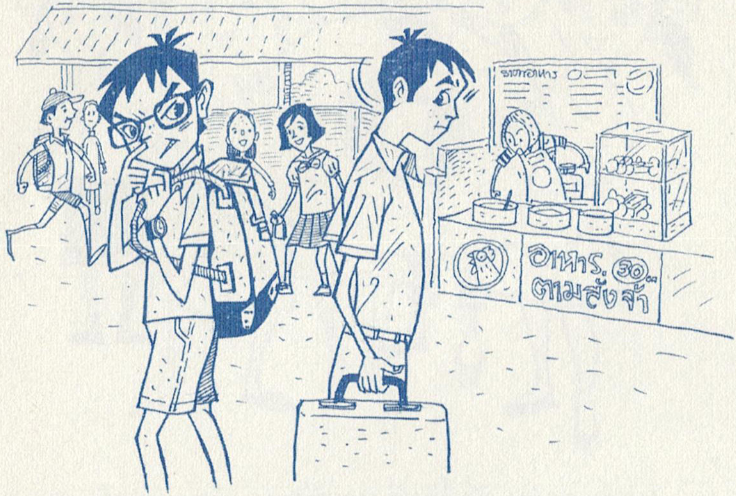

มนุษย์พูดถึงความยุติธรรมมานมนาน คอยพร่ำเพ้อให้ทุกฝ่ายเท่าเทียมแต่หากสิ่งที่มนุษย์มโนขึ้นนั้น กลับทำลายมนุษย์เองล่ะ? มันจะไปมีประโยชน์อะไร...

ในโรงอาหารของโรงเรียนตอนพักเที่ยง เป็นสถานที่ที่พลุกพล่านไปด้วยผู้คนมากมาย แต่ตอนนี้ ผมกลับรู้สึกเดียวดาย เสียงซุบซิบนินทาจากผู้คนรอบข้างกำลังถาโถมใส่ผมจนแทบล้มลงไปกองกับพื้น ผมกำลังสับสน ไม่นานหูผมก็อื้อไปหมด ไร้เสียงใดผ่านเข้ามาในโสตประสาทของผม ผมอ้าปากค้างมาเนิ่นนานโดยไม่มีเสียงใดเล็ดลอดจากริมฝีปากของผมทั้งสิ้น สายตาของผมมองอย่างเหม่อลอยไร้จุดหมาย...

ตรงหน้าผมมีหนุ่มใหญ่ ใส่ชุดกากีแบบข้าราชการ ซึ่งไม่บอกก็รู้ว่านี่คือครูฝ่ายปกครองสุดโหดของโรงเรียน คุณครูฝ่ายปกครองกำลังถือโทรศัพท์หน้าจอขนาด ๕ นิ้ว หันมาทางผมด้วยสายตาสงสัย ในจอโทรศัพท์

ปรากฏภาพจากกล้องวงจรปิด ซึ่งมันจะเป็นหลักฐานที่มัดตัวผมแน่นจนหายใจลำบาก เด็กแว่นท่าทางเหมือนนักเรียนดีเด่นกำลังยืนร้องไห้อยู่เบื้องหลังคุณครู ผมพูดอะไรไม่ออกหรือต่อให้พูดไปก็คงไร้ประโยชน์ ใบเกรดที่ดูสมบูรณ์แบบของเจ้าเด็กแว่นที่ร่วงจากกระเป๋าของผมหลังจากถูกค้นอย่างโหดร้ายบวกกับภาพจากกล้องวงจรปิดที่บ่งบอกได้ชัดว่า ผมนี่แหละ!!! คนร้าย...นี่แหละที่ทำให้ผมไม่มีข้อแก้ตัวอีกเลย ให้ผมเดา...ไม่นาน ผมคงได้สัมผัสถึงความเย็นของแอร์ในห้องปกครองเป็นแน่

ก่อนจะเดินตามคุณครูไปห้องปกครอง...ผมก็เหลือบไปเห็นเข้ากับรอยยิ้มที่มีชัยจากเด็กแว่น นักเรียนผู้แสนดี ใช่! เจ้าเด็กแว่นใกล้ชนะเกมนี้แล้ว เกมที่เดิมพันด้วยอนาคตทางการศึกษา แต่ผมยังไม่ยอมแพ้หรอก หลักฐานชิ้นสำคัญกำลังถูกเปิดเผยในอีกไม่นาน

เมื่อถึงห้องปกครอง ผมก็สัมผัสได้ถึงความเย็นของแอร์จากนรกในความคิดของมนุษย์หัวเกรียนทุกคน ในห้องปกครองที่ถูกปกคลุม

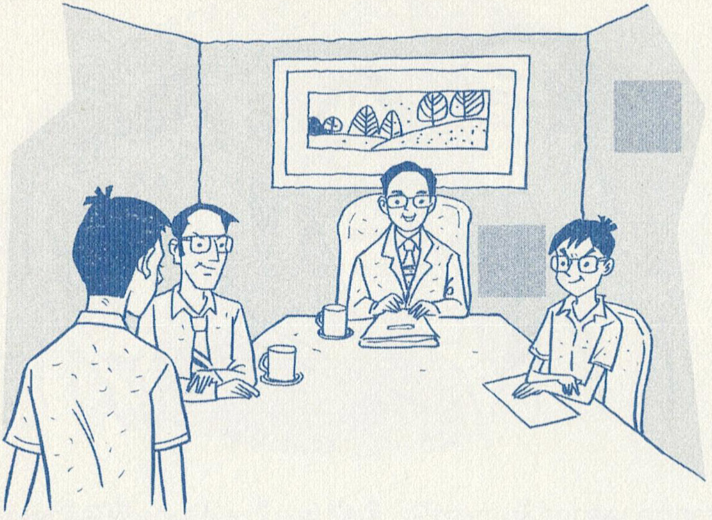

ด้วยความตึงเครียด มีโต๊ะประชุมตั้งอยู่กลางห้องที่ล้อมรอบด้วยโต๊ะทำงานของคุณครู ตรงโต๊ะมี ๓ คนนั่งอยู่ หัวโต๊ะคือท่าน ผอ. ที่นั่งอยู่ด้านซ้ายคือเด็กแว่นเจ้าทุกข์ ด้านขวาคือครูฝ่ายปกครองซึ่งเป็นผู้รับผิดชอบเรื่องนี้ ถึงจะเป็นโต๊ะประชุม แต่ผมกลับรู้สึกไม่ต่างอะไรกับโต๊ะสอบปากคำผู้ต้องหา แต่สิ่งที่ขาดคือ คำแก้ตัวจากจำเลย ซึ่งก็คือผมนั่นเอง ผมได้แต่นั่งก้มหน้าตามประสาคนผิด

“เธอมีความผิดร้ายแรงนะ หลักฐานก็มัดตัวแน่น เธอคงดิ้นไม่หลุดหรอก” ประโยคแรกตั้งแต่มาอยู่ในห้องนี้คือเสียงจากครูฝ่ายปกครอง เสียงที่จะชี้อนาคตว่าผมจะได้เรียนที่นี่ต่อไปหรือเปล่า ไม่นานหลังจากสิ้นเสียงของครูฝ่ายปกครอง แม่ของผมก็ก้าวเท้าเข้ามาในห้องปกครอง พร้อมสีหน้าผิดหวังในตัวผมอย่างแรง...

เอาล่ะ! ทุกอย่างพร้อมแล้ว อนาคตของผมก็พร้อมจะดับลงแล้ว ผมจำใจจรดปากกาลงในกระดาษขนาด A4 ที่ประทับตราโรงเรียนอยู่เด่นหรา

พร้อมข้อความตรงหัวกระดาษว่า “คำร้องขอลาออกจากการเป็นนักเรียน” กระดาษที่ดูธรรมดา แต่สำหรับผม มันคือขวานที่พร้อมจะจามอนาคตของผมให้แหลกเป็นเสี่ยง

ติ่ง ติง ติ๊ง...เสียงจากไมค์ประชาสัมพันธ์ดังขึ้นอย่างไม่มีปี่มีขลุ่ย สายตาของทุกคนในห้องปกครองถูกเปลี่ยนเป้าหมายไปจับจ้องลำโพงประชาสัมพันธ์พร้อมเพรียงกันอย่างมิได้นัดหมาย ทันใดนั้นก็มีบทสนทนาดังขึ้น

ก : ต่อให้นายเอาเรื่องนี้ไปบอกใคร ก็ไม่มีใครเชื่อหรอก
ทุกคนมองฉันเป็นเด็กเรียนแสนดี

ข : งั้นฉันจะหาหลักฐานมาเอาผิดแกเอง

ก : หึ! อย่าฝันไปหน่อยเลย

จบบทสนทนา ทุกคนหันมามองกันเองด้วยสีหน้างุนงง อาจจะเป็นบทสนทนาปกติ แต่ผมกลับรู้สึกมีความสุข เพราะทุกคนรู้ดีว่านั่นคือเสียงสนทนาระหว่างเด็กแว่นกับผม คลิปเสียงนั้นถูกปล่อยโดยเพื่อน

ของผมจากหอกระจายข่าวของโรงเรียน เสียงที่จะบ่งบอกได้ดีว่า นายเด็กแว่นที่ทุกคนมองว่าเป็นคนดีนั้น ทุกคนคิดผิด!!! เจ้าเด็กแว่นได้แอบเข้าใช้คอมพิวเตอร์ของอาจารย์เพื่อแก้ไขผลการเรียนของตนเอง แต่ผมกลับไปเห็นเข้า ทำให้เกิดบทสนทนาดังกล่าวขึ้น ผมลงทุนขโมยใบเกรดของมันเพื่อมาแฉเรื่องทั้งหมดให้ทุกคนได้รู้ แต่ครูฝ่ายปกครองมาพบเสียก่อน ทั้งหมดคือแผนของมันแต่แรก และคลิปเสียงนี้แหละคือไพ่ตายใบสุดท้ายของผม ที่จะปิดตำนานเด็กแว่นนักเรียนดีเด่นคนนี้...

ไม่ผิดหวัง! ตอนนี้เด็กแว่นกำลังประหลาดใจอย่างสุดขีด ผมยิ้มอย่างมีชัยแล้วหันไปมองครูฝ่ายปกครองซึ่งกำลังจ้องเขม็งมาที่ผม รอยยิ้มของผมหุบลงทันที เพราะผมรู้อยู่เต็มอกว่าผมก็มีความผิดและต้องได้รับโทษเช่นกัน

นายรัชพล สีบวิเศษ
โรงเรียนกาญจนาภิเษกวิทยาลัย กระบี่
อำเภอคลองท่อม จังหวัดกระบี่

เด็กชายข้างถนน

มีหมู่บ้านแห่งหนึ่ง ตั้งอยู่บนภูเขาห่างไกลจากตัวเมืองมาก มีเด็กคนหนึ่งในหมู่บ้านที่ถูกทิ้งข้างถนน ตั้งแต่อายุประมาณ ๑ ขวบ และมียายแก่เลี้ยงดูไว้จนอายุ ๔ ขวบ ตั้งชื่อว่า "ข้างถนน"

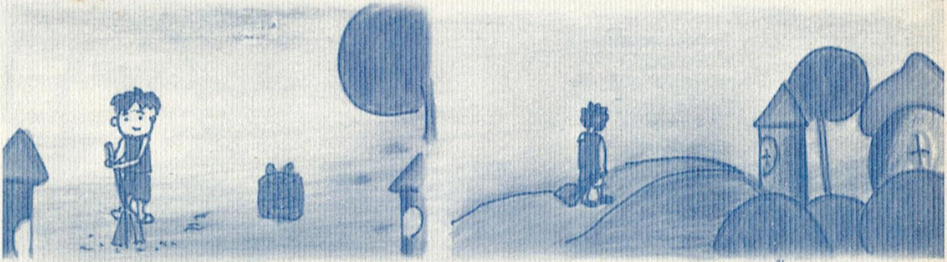

ทุกๆ เช้า ด.ช. ข้างถนน จะไปรับจ้างเก็บขยะ ทำความสะอาดหมู่บ้าน จนทำให้หมู่บ้านนี้กลายเป็นหมู่บ้านที่ไร้ซึ่งขยะ ขยะที่เด็กน้อยเก็บได้แลกเป็นเงินค่าขนมครั้งละ ๕ บาท แต่เขาไม่ซื้อขนม เขาเอาเงินไปให้ยายที่กระท่อม ซึ่งเป็นกระท่อมที่มีแต่รอยรั่ว ไม่มีประตู ไม่มีไฟฟ้าใช้

ทุกๆ ครั้งที่ ด.ช. ข้างถนนเห็นคนอื่นมีธงชาติ ธงสีเหลือง รูปในหลวงอยู่ในบ้าน มีพระพุทธรูป แจกันดอกไม้ที่สวยงาม เด็กน้อยอยากจะมีกับเขาบ้าง แต่ก็ไม่มีเงินซื้อ เพราะไม่มีพ่อแม่ที่จะขอเงินไปซื้อได้

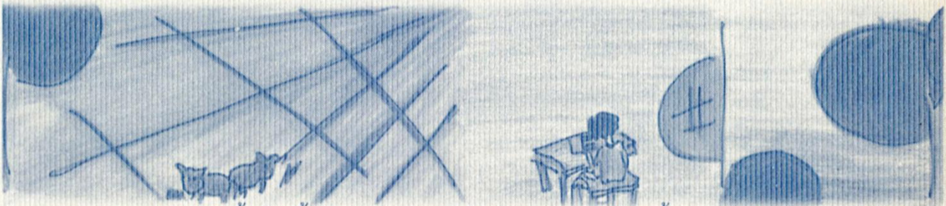

ด.ช. ข้างถนนรับจ้างเลี้ยงวัวเลี้ยงควายด้วย ทุกๆ วัน เขาจะพาควายไปเลี้ยงในทุ่งหญ้าและทุ่งนาใกล้ลำธาร ทุกครั้งที่ ด.ช. คนนี้ไปเลี้ยงควาย ก็จะจับปูปลากลับไปฝากยายเป็นอาหารด้วย ด.ช. ข้างถนนวาดรูปธงชาติ ธงในหลวงและรูปในหลวง ลงบนกระดาษ ด้วยความตั้งใจที่จะมีธงชาติติดบ้าน

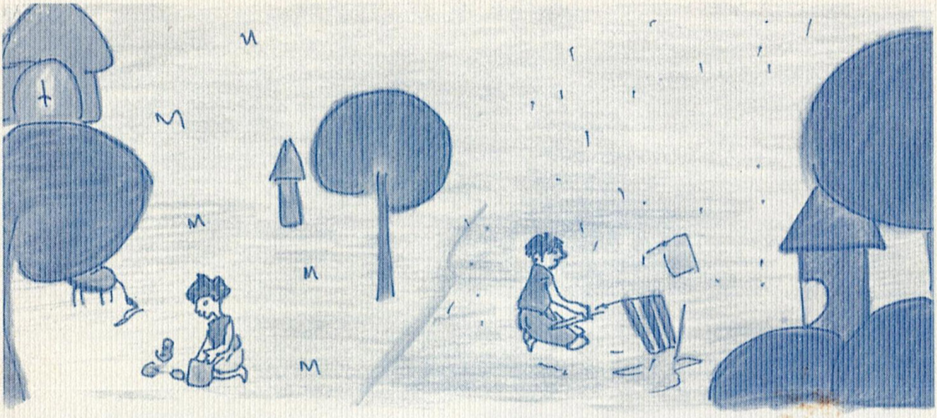

ด.ช. ข้างถนนวาดรูปเสร็จแล้วนำไปติดไว้หน้าบ้าน จากนั้น ด.ช. ข้างถนนก็ออกไปเก็บขี้ควายเพื่อมาเป็นปุ๋ยใส่ผักที่เขาปลูกเอาไว้ แต่เก็บได้ไม่นานฝนก็ตกลงมาอย่างหนัก เขานึกถึงรูปธงชาติที่วาดไว้นั้นว่าโดนน้ำไม่ได้ เขาจึงรีบวิ่งกลับไปที่กระท่อม แล้วก็ต้องร้องไห้ที่เห็นธงชาติเลอะเพราะเปียกฝน

ด.ช. ข้างถนนกลับเข้ามาในกระท่อมเช็ดรูปจนสะอาด เมื่อฝนหยุด แดดเริ่มออก เขาก็ออกไปข้างนอก ด.ช. ข้างถนนอยากเรียนหนังสือมาก เขาไปแอบดูเพื่อนๆ เรียนหนังสือทุกวัน จนสามารถท่อง ก-ฮ ได้ เขาฝึกท่องทุกวัน เขาดีใจและมีความสุขมากที่อ่านหนังสือได้แล้ว

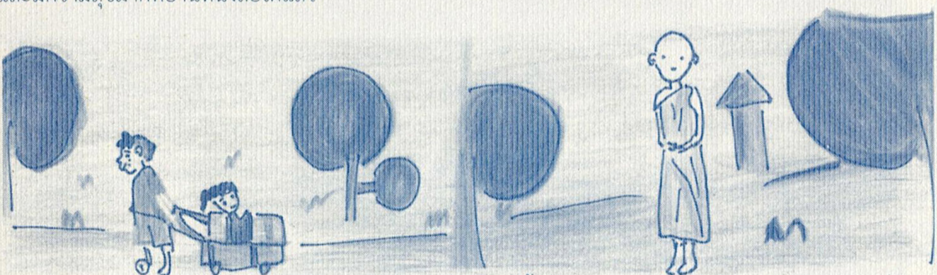

วันหนึ่งยายของเขาไม่สบาย เขาต้องดูแลยาย เช็ดตัวอาบน้ำให้ยาย จนเขาไม่ได้ไปไหน ไม่ได้เล่นกับเพื่อนๆ ยายของเขาไม่สบายหนักขึ้นเรื่อยๆ เขาจึงไปเอารถเข็นของชาวบ้านเพื่อพายายไปหาหมอ แต่ยายสิ้นลมหายใจระหว่างทาง ทำให้เขาเสียใจมาก เพราะเขาไม่เหลือใครอีกแล้ว พ่อแม่ก็ไม่มี ยายก็จากไปแล้ว และไม่นานก็มีหลวงตาพาเขาไปบวชศึกษาในหลักพระธรรมจนเติบโตเป็นคนดี มีการศึกษา ชาวบ้านเรียกเขาว่า “เณรน้อยยอดกตัญญู”

นางสาวสุวัณร์มาไร บุญมา โรงเรียนบ้านแม่สลิดหลวงวิทยา อำเภอท่าสองยาง จังหวัดตาก

ธงชาติไทย

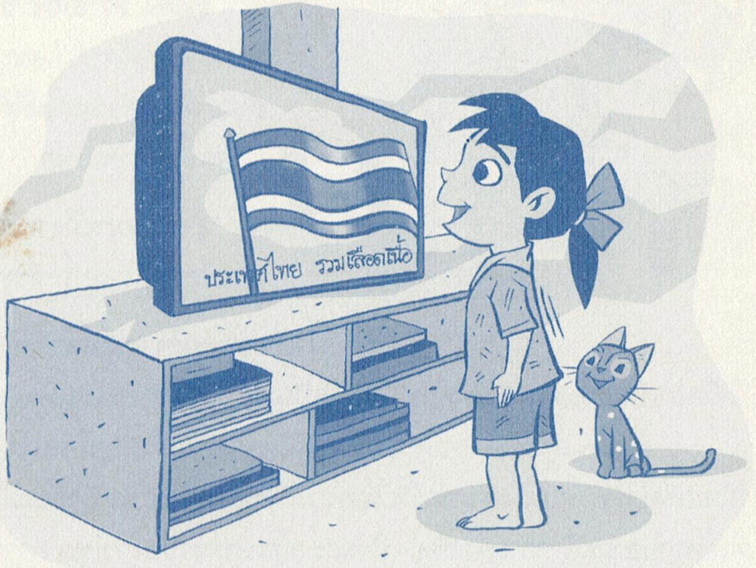

ขณะที่ฝ้ายกำลังดูรายการโปรดทางโทรทัศน์อย่างสนุกสนานอยู่นั้น ทันใดภาพในจอโทรทัศน์ก็เปลี่ยนเป็นภาพของธงชาติไทยขึ้นมา ฝ้ายเห็นดังนั้นจึงลุกขึ้นและร้องเพลงชาติตาม ตอนนั้นเอง ฝ้ายจึงเกิดความสงสัยว่า "ทำไมคนไทยเราจึงต้องยืนตรงขณะที่เพลงชาติดังขึ้นทุกครั้ง" และคำถามนั้นก็ดังก้องภายในจิตใจฝ้าย จนทำให้เธอต้องเดินไปหาแม่ที่กำลังทำกับข้าวอยู่ในครัวหลังจากที่เพลงชาติจบลง ฝ้ายถามแม่ว่า

"คุณแม่คะ ทำไมเราทุกคนจะต้องยืนตรงเมื่อเพลงชาติดังขึ้นคะ"

แม่อธิบายให้ฝ้ายเข้าใจว่า "การที่เรายืนตรงเคารพธงชาติถือเป็นการแสดงความเคารพต่อสถาบันชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ เพราะภายใต้ความหมายของธงไตรรงค์ ๓ สีที่เราเคารพนี้มีความหมายต่อคนไทยอย่างยิ่ง

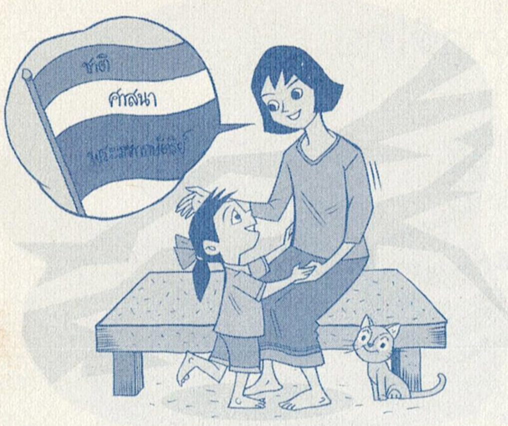

สีแดง หมายถึง ชาติ เนื่องด้วยชาติไทยกว่าจะรวมเป็นชาติและดำรงมาได้ก็ด้วยเลือดเนื้อของคนไทย

สีขาว หมายถึง ศาสนา อันบริสุทธิ์ดีงามประจำชาติ

สีน้ำเงิน หมายถึง พระมหากษัตริย์ ซึ่งถือว่าเป็นสมมติเทพจุติจากฟากฟ้าที่เป็นร่มโพธิ์ร่มไทรของคนไทย

ดังนั้น การยืนตรงเคารพธงชาติจึงบ่งบอกถึงเอกลักษณ์ของประเทศไทย บอกถึงความเป็นเอกราช ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวด้วยความสามัคคี ความซื่อสัตย์ เสียสละ ของประชาชนชาวไทย การยืนตรงเคารพธงชาติเป็นการสร้างระเบียบวินัยให้แก่ประชาชนได้ และยังเป็นการรำลึกถึงบรรพบุรุษที่เสียสละชีพเพื่อคนรุ่นหลังให้ได้อยู่ในแผ่นดินไทยอย่างสงบสุขจนถึงทุกวันนี้”

เมื่อแม่ของฝ้ายอธิบายจบ ทำให้ฝ้ายเข้าใจมากขึ้นว่าทำไมฝ้ายถึงต้องยืนตรงตอนเคารพธงชาติ และหลังจากวันนั้น ฝ้ายก็ตั้งใจเคารพธงชาติทุกครั้งที่เพลงชาติดังขึ้น

เด็กหญิงดารามณี พยุหเสนีย์
ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ โรงเรียนเทพนารี
อำเภอสูงเม่น จังหวัดแพร่

๑๐๐ ปี ธงชาติไทย

ในปี พ.ศ. ๒๔๖๐ พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติธงขึ้นเรียกว่า “พระราชบัญญัติธง พระพุทธศักราช ๒๔๖๐” ออกประกาศเมื่อวันที่ ๒๘ กันยายน พ.ศ. ๒๔๖๐ ดังนั้น วันที่ ๒๘ กันยายน พ.ศ. ๒๕๖๐ จึงเป็นวันครบรอบ ๑๐๐ ปี ที่พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว พระราชทาน “ธงไตรรงค์” ให้เป็นธงชาติของประเทศไทย

หากนับเนื่องกันไปตั้งแต่สมัยโบราณ ตามหลักฐานต่างๆ ยังไม่มีการใช้ธงชาติเป็นการเฉพาะ แต่ในสมัยกรุงศรีอยุธยา ได้ใช้ธงสีแดงติดเป็นเครื่องหมายว่าเป็นเรือบรรทุกสินค้าของไทย จนถึงสมัยกรุงธนบุรีและกรุงรัตนโกสินทร์ ก็ยังใช้ธงสีแดงเกลี้ยงชักเป็นเครื่องหมายประจำเรือค้าขายกับต่างประเทศอยู่ จนกระทั่งในสมัยรัตนโกสินทร์ พระบาทสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลกมหาราช ทรงพระราชดำริว่า เรือหลวงกับเรือราษฎรควรมีเครื่องหมายให้เห็นแตกต่างกัน จึงมีพระบรมราชโองการให้นำรูปจักรสีขาวติดไว้กลางธงแดงเป็นเครื่องหมายใช้เฉพาะเรือหลวง ส่วนเรือค้าขายของราษฎรทั่วไปยังคงใช้ธงแดงเกลี้ยงกันอยู่ ต่อมาพระบาทสมเด็จพระพุทธเลิศหล้านภาลัย ได้ช้างเผือกสามเชือก ซึ่งตามประเพณีไทยถือว่าเป็นเกียรติยศอย่างยิ่ง จึงมีพระบรมราชโองการให้ทำรูปช้างเผือกไว้กลางวงจักรในธงเรือหลวงด้วย โดยธงเรือสินค้าของราษฎรยังคงใช้ธงแดงเช่นเดิม

ธงสีแดง

ธงรูปจักร

ธงรูปจักรมีช้างเผือกตรงกลาง

ครั้นถึงรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ทรงพระราชดำริว่า ธงสีแดงที่เรือสินค้าไทยใช้อยู่นั้นซ้ำกับประเทศอื่น ยากแก่การสังเกต ไม่สมควรใช้อีกต่อไป ควรใช้ธงอย่างเรือหลวงเป็นธงชาติ แต่ให้เอารูปจักรออกเสีย เพราะเป็นเครื่องหมายเฉพาะพระเจ้าแผ่นดิน คงไว้แต่รูปช้างเผือกอยู่กลางธงแดง

ในรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวได้ออกพระราชบัญญัติว่าด้วยแบบอย่างธงสยาม โดยพระราชบัญญัติทุกฉบับได้ยืนยันถึงลักษณะของธงสยามว่าเป็นธงพื้นแดง ตรงกลางเป็นรูปช้างเผือกหันหน้าเข้าเสา ภายหลังพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวทรงพระราชดำริว่า เมื่อมองธงชาติซึ่งใช้อยู่ในขณะนั้นแต่ไกลจะมีลักษณะไม่ต่างจากธงราชการเท่าไหร่ และรูปช้างที่อยู่ตรงกลางธงก็ไม่งดงาม จึงโปรดเกล้าฯ ให้ออกประกาศแก้ไขเพิ่มเติม แก้ไขลักษณะธงชาติเป็นธงพื้นแดง กลางเป็นรูปช้างเผือกทรงเครื่องยืนแท่น หันหน้าเข้าเสา สำหรับเป็นธงราชการ ประกาศนี้ให้เริ่มบังคับใช้ตั้งแต่วันที่ ๑ มกราคม พ.ศ. ๒๔๕๙ ซึ่งถือเป็นธงช้างรูปสุดท้ายของธงในสมัยรัตนโกสินทร์

ธงช้างเผือก

ใน พ.ศ. ๒๔๖๐ ได้มีการแก้ไขลักษณะธงชาติอีกครั้งหนึ่ง เนื่องจากขณะนั้นประเทศไทยได้ประกาศตนเข้าร่วมกับฝ่ายสัมพันธมิตรเพื่อรบกับเยอรมนี ออสเตรีย และฮังการี ในสงครามโลกครั้งที่ ๑ พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวทรงพระราชดำริว่า การประกาศสงครามครั้งนี้นับเป็นความเจริญก้าวหน้าขั้นหนึ่งของประเทศ สมควรจะมีสิ่งเตือนใจสำหรับวาระนี้ไว้ในภายหน้า สิ่งนั้นควรได้แก่ธงชาติ ทรงเห็นว่าลักษณะที่ได้แก้ไขไปแล้วใน พ.ศ. ๒๔๕๙ นั้น ยังไม่สง่างามเพียงพอ จึงโปรดเกล้าฯ ให้เพิ่มแถบสีน้ำเงินแก่ขึ้นอีกสีหนึ่งเป็นสามสี

ตามลักษณะธงชาติของนานาประเทศที่ใช้กันอยู่โดยมากขณะนั้น เพื่อให้เป็นเครื่องหมายว่าประเทศไทยได้เข้าร่วมเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกับฝ่ายสัมพันธมิตรเพื่อต่อต้านปราบปรามฝ่ายอธรรม อีกประการหนึ่งสีน้ำเงินก็เป็นสีประจำพระชนมวารเฉพาะพระองค์ด้วย จึงเป็นสีที่สมควรจะประกอบไว้ในธงชาติไทยด้วยประการทั้งปวง

การเปลี่ยนธงชาติครั้งนี้ จมื่นอมรดนุณารักษ์ (แจ่ม สุนทรเวช) ได้เขียนเรื่องราวเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงลักษณะธงชาติว่า พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว ทรงพระราชดำริจะเปลี่ยนธงช้างเป็นธงแถบสี เพราะทรงเห็นความลำบากของราษฎรที่ต้องสั่งซื้อธงผ้าพิมพ์รูปช้างมาจากต่างประเทศ และบางครั้งเกิดการติดธงผิด รูปช้างกลับเอาขาชี้ขึ้น หากเปลี่ยนเป็นธงแถบสี ราษฎรก็สามารถทำธงใช้เองได้ และช่วยขจัดปัญหาการติดธงผิดพลาด ได้ทรงพยายามเลือกสีที่มีความหมายทางสามัคคีและสง่างาม ก่อนออกพระราชบัญญัติฉบับใหม่ ได้ทรงทดลองใช้ธงริ้วขาวแดงติดอยู่ที่สนามเสือป่าหลายวัน

ภายหลังพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวจึงตกลงพระทัยใช้สีน้ำเงินแก่เพิ่มขึ้นอีกสีหนึ่ง มีผู้เสนอแนะว่าริ้วตรงกลางควรจะเป็นสีน้ำเงิน ซึ่งเป็นสีส่วนพระองค์ของพระมหากษัตริย์ ถ้าเปลี่ยนตามนี้แล้วธงชาติไทยก็จะประกอบด้วยสีแดง ขาว น้ำเงิน มีสีเหมือนกับธงสามสีของฝรั่งเศส ธงยูเนียนแจ็คของอังกฤษ และธงดาวของสหรัฐอเมริกา เพิ่มความพอใจให้กับประเทศพันธมิตรทั้งสามยิ่งขึ้น และการที่มีสีของพระมหากษัตริย์ในธงชาติก็ยังเป็นเครื่องเตือนให้ระลึกถึงพระองค์

ธงช้างเผือกทรงเครื่องยืนแท่น

ธงริ้วขาวแดง

ในวาระสำคัญต่างๆ ด้วย พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว ทรงเห็นด้วยกับข้อเสนอนี้ และทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติธงขึ้นเรียกว่า "พระราชบัญญัติธง พระพุทธศักราช ๒๔๖๐" ออกประกาศเมื่อวันที่ ๒๘ กันยายน พ.ศ. ๒๔๖๐ มีผลบังคับภายหลังวันออกประกาศในหนังสือราชกิจจานุเบกษาแล้ว ๓๐ วัน ลักษณะธงชาติมีดังนี้ คือ เป็นธงรูปสี่เหลี่ยมรี ขนาดกว้าง ๒ ส่วน ยาว ๓ ส่วน มีแถบสีน้ำเงินแก่กว้าง ๑ ใน ๓ ของความกว้างของธงอยู่กลาง มีแถบสีขาวกว้าง ๑ ใน ๖ ของความกว้างของธงข้างละแถบ แล้วมีแถบแดงกว้างเท่ากับแถบขาวประกอบข้างนอกอีกข้างละแถบ และพระราชทานนามว่า "ธงไตรรงค์" ส่วนธงรูปช้างกลางธงพื้นแดงของเดิมนั้นให้ยกเลิก

ธงไตรรงค์

ความหมายของสีไตรรงค์ คือ

สีแดง หมายถึง ชาติและความสามัคคีของคนในชาติ

สีขาว หมายถึง ศาสนาซึ่งเป็นเครื่องอบรมสั่งสอนจิตใจให้บริสุทธิ์

สีน้ำเงิน หมายถึง พระมหากษัตริย์ผู้เป็นประมุขของประเทศ

ครั้นถึง พ.ศ. ๒๔๗๙ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล ได้ตราพระราชบัญญัติธงเป็นฉบับแรกในรัชกาล ในส่วนที่ว่าด้วยธงชาตินั้นยังคงใช้ธงไตรรงค์ แต่ได้อธิบายลักษณะให้เข้าใจง่ายยิ่งขึ้น คือลักษณะเป็นรูปสี่เหลี่ยม มีขนาดกว้าง ๖ ส่วน ยาว ๙ ส่วน ด้านกว้าง ๒ ใน ๖ ส่วน ตรงกลางเป็นสีขาบ (น้ำเงินเข้ม) ต่อจากแถบสีขาบออกไปทั้งสองข้าง ข้างละ ๑ ใน ๖ ส่วนเป็นแถบสีขาว ต่อแถบสีขาวออกไปทั้ง ๒ ข้างเป็นแถบสีแดง ธงไตรรงค์จึงเป็นธงชาติไทยสืบมาจนปัจจุบัน

"ธงชาติไทย" จึงนับเป็นหนึ่งในสัญลักษณ์ของการเรียนรู้ประวัติศาสตร์และยังแสดงถึงความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวรู้รักสามัคคีของคนในชาติ อีกทั้งยังแสดงให้เห็นถึงการยอมรับความหลากหลายที่มีอยู่ในสังคมอีกด้วย ในปี พ.ศ. ๒๕๖๐ รัฐบาลได้ประกาศให้วันที่ ๒๘ กันยายนของทุกปี เป็น "วันพระราชทานธงชาติไทย" ถือเป็นวันสำคัญอีกวันหนึ่งของชาติที่มิใช่วันหยุดราชการ โดยให้เริ่มตั้งแต่ ๒๘ กันยายน พ.ศ. ๒๕๖๐ ซึ่งเป็นวันครบรอบ ๑๐๐ ปี เป็นต้นไป

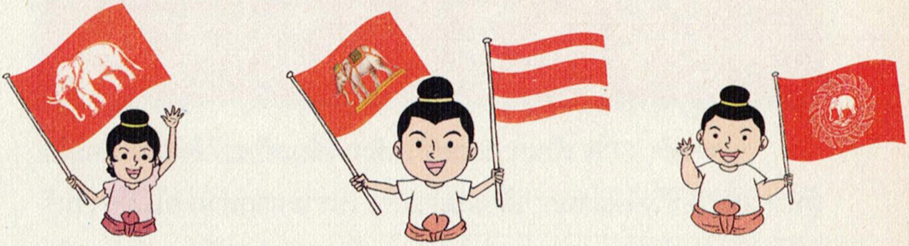

กองบรรณาธิการ

อ้างอิง

กรมการทหารช่าง. ความเป็นมาของธงชาติไทย. สืบค้นเมื่อวันที่ ๕ พฤศจิกายน ๒๕๖๐. จาก "http://www.engrdept.com/tahanchangling/army_tongthai.htm"

พิพิธภัณฑ์ธงชาติไทย (ธงไตรรงค์). ประวัติความเป็นมาและรูปแบบธงชาติไทย. สืบค้นเมื่อวันที่ ๕ พฤศจิกายน ๒๕๖๐. จาก "http://www.t-h-a-i-l-a-n-d.org/thaiflag/newsite/detail.php?id=4"

ยุพร แสงทักษิณ. (๒๕๕๙). ธงไทย. พิมพ์ครั้งที่ ๒. กรุงเทพฯ: องค์การค้าของ สกสค.

CPR ช่วยชีวิตฉุกเฉิน

Cardio Pulmonary Resuscitation หรือ CPR หากแยกความหมายของคำศัพท์แต่ละคำ คำว่า Cardio จะหมายถึง หัวใจ Pulmonary หมายถึง ปอด และ Resuscitation หมายถึง การทำให้ฟื้นคืนชีพ เมื่อนำความหมายมารวมกันจึงแปลว่า การปฏิบัติการช่วยฟื้นคืนชีพ โดยผสมผสานกันระหว่างการผายปอดเพื่อช่วยเพิ่มออกซิเจนเข้าไปในปอดและการกดบริเวณหน้าอกข้างซ้าย (ตำแหน่งหัวใจ) เพื่อให้หัวใจทำการหมุนเวียนเลือดที่มีออกซิเจน เพื่อช่วยเหลือผู้ที่หยุดหายใจหรือหัวใจหยุดเต้นกลับมาหายใจและมีโอกาสรอดชีวิต

การช่วยชีวิตด้วยวิธี CPR จะใช้เมื่อมีองค์ประกอบดังนี้

๑. ไม่หายใจ

๒. ชีพจรหยุดเต้น

๓. ผู้ป่วยไม่ได้สติ

หากไม่เข้าหลักเกณฑ์ทั้ง ๓ ข้อ ก็ยังไม่มีความจำเป็นต้องทำ CPR

การทำ CPR เป็นการช่วยชีวิตที่จะให้ผลลัพธ์ที่ดีที่สุดก็ต่อเมื่อผู้ทำการช่วยชีวิตได้ผ่านการฝึกฝนมาแล้ว เพราะหากทำโดยไม่มีความรู้และไม่ผ่านการฝึกฝนมาก่อนจะก่อให้เกิดผลเสียมากกว่าผลดี เช่น กระดูกหักหรือหัวใจช้ำเพราะกดแรงไป เศษอาหารอุดตันทางเดินหายใจ รวมถึงหากกดหน้าอกในขณะที่หัวใจของผู้ประสบเหตุยังเต้นอยู่ก็อาจเป็นสาเหตุให้หัวใจหยุดเต้นได้ เป็นต้น

ดังนั้น เราจึงจำเป็นต้องเรียนรู้วิธีการช่วยชีวิตหรือการทำ CPR ที่ถูกต้อง โดยมีขั้นตอนเบื้องต้น ดังนี้

การช่วยชีวิตฉุกเฉิน

1 **เมื่อพบคนหมดสติ ตรวจดูความปลอดภัย** ให้ตรวจดูความปลอดภัยก่อนเข้าไปช่วยเหลือ เช่น ระวังอุบัติเหตุ ไฟฟ้าช็อต

2 **ปลุกเรียก ตบไหล่** ปลุกเรียกด้วยเสียงดัง พร้อมตบที่ไหล่ 2 ข้าง

3 **โทร. 1669** ขอความช่วยเหลือ โทร.1669 หรือ ให้คนอื่นโทรให้ พร้อมกับนำเครื่อง AED (เออีดี) มา

4 **ประเมินผู้หมดสติ** หากไม่รู้สึกตัว ไม่หายใจ หรือหายใจเฮือก

หากหายใจเอง → หากผู้ป่วยตื่นหรือรู้สึกตัว หรือหายใจเองได้ ให้จัดท่านอนตะแคง

5 **กดหน้าอก** จัดท่าให้ผู้ป่วยนอนหงาย วางสันมือข้างหนึ่งตรงครึ่งล่างกระดูกหน้าอก และวางมืออีกข้างทับประสานกันไว้ เริ่มการกดหน้าอก (CPR) ด้วยความลึกอย่างน้อย 5 ซม. ในอัตราเร็ว 100-120 ครั้ง/นาที (หากไม่มี AED ให้ข้ามข้อ 6-8 ไป)

6 **เปิดเครื่อง AED** เมื่อเครื่อง AED มาถึง ถอดเสื้อออกและเปิดเครื่อง **ถ้าเปียกน้ำให้เช็ดน้ำก่อนติดแผ่นนำไฟฟ้า

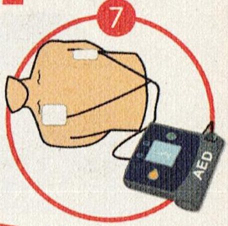

7 **ติดแผ่น AED** ติดแผ่นนำไฟฟ้าบริเวณใต้กระดูกไหปลาร้าด้านขวาและชายโครงด้านซ้าย (ตามภาพตัวอย่าง) หลังจากนั้นไม่สัมผัสตัวผู้ป่วย

8 **ปฏิบัติตามเครื่อง AED แนะนำ** หากเครื่องสั่งให้ช็อกไฟฟ้า ให้กดปุ่มช็อกตามเครื่องสั่งและกดหน้าอกหลังทำการช็อกแล้วทันที หากเครื่องไม่สั่งช็อก ให้ทำการกดหน้าอกต่อ

9 **กดหน้าอกต่อเนื่อง** ทำ CPR ต่อเนื่อง ปฏิบัติตามคำแนะนำของเครื่อง AED จนกว่าทีมกู้ชีพจะมาถึง

→ หากผู้ป่วยตื่นหรือรู้สึกตัว หรือหายใจเองได้ ให้จัดท่านอนตะแคง

10 **ส่งต่อ** ส่งต่อผู้ป่วยให้กับทีมกู้ชีพเพื่อนำส่งโรงพยาบาล

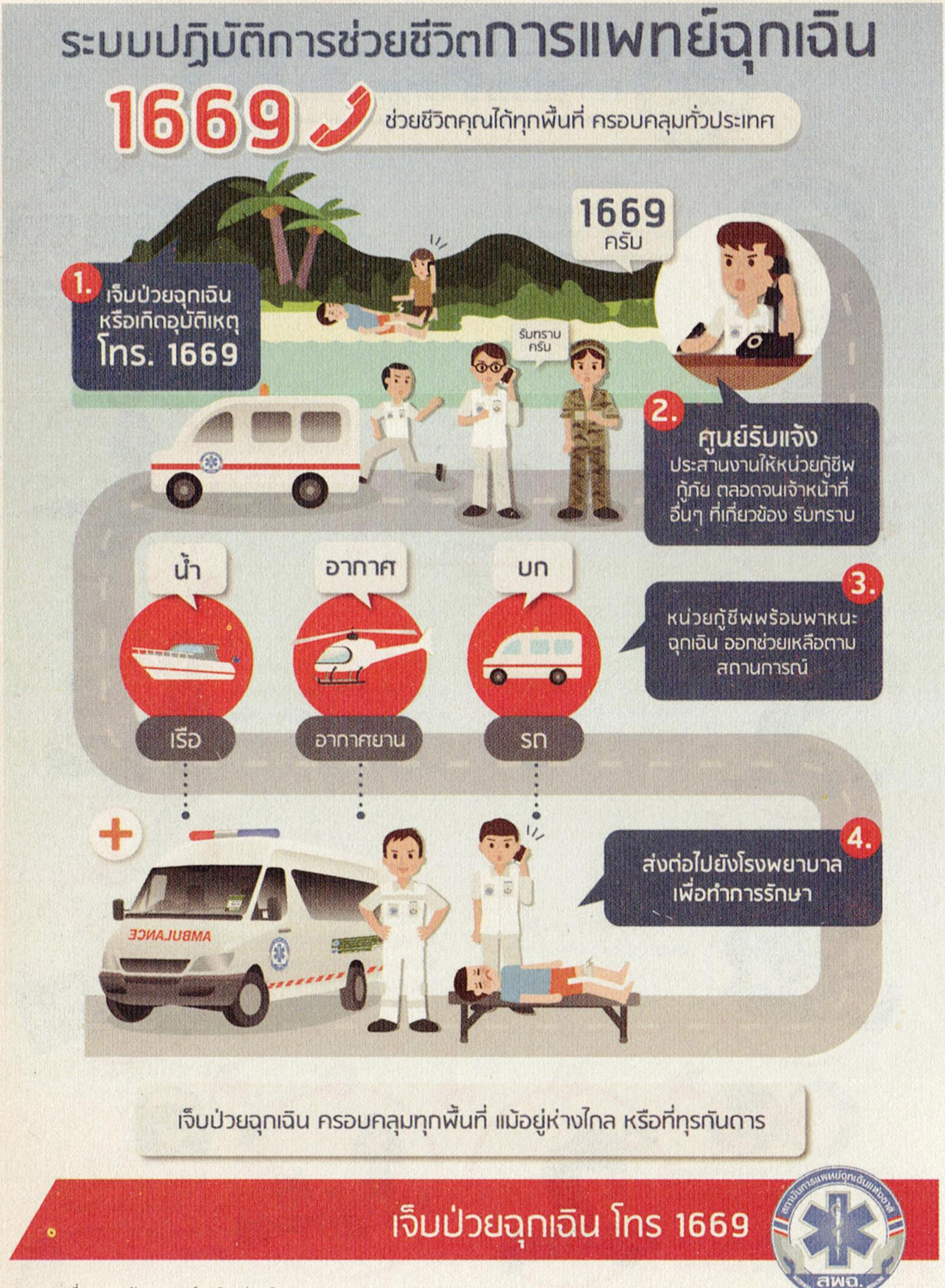

ที่มา : สถาบันการแพทย์ฉุกเฉินแห่งชาติ

สมาคมส่งเสริมความปลอดภัยและอนามัยในการทำงาน (ประเทศไทย). CPR การช่วยเหลือผู้ที่กำลังจะตาย ให้กลับมามีชีวิตอีกครั้ง. สืบค้นเมื่อวันที่ ๕ พฤศจิกายน ๒๕๖๐. จาก www.shawpat.or.th/index.php?option=com_content&view=article&id=485:cpr-&catid=51:m---m-s&itemid=202

คำสอนของยาย
มรดกคุณยาย
เด็กหญิงวิศัลย์ศยา สุทธิวารี โรงเรียนอนุบาลตราด
อำเภอเมืองตราด จังหวัดตราด
ฉันชื่อฟ้า อาศัยอยู่กับยายสองคน ยายขายขนม
ข้าวต้มมัดเลี้ยงฉันและส่งเสียฉันเรียน หนังสือ
หลังจากฉันกลับมาจากโรงเรียน
ฉันจะมาช่วยยายทำขนม
ยายและครอบครัวของเราได้นำคำสอนของพ่อหลวงรัชกาลที่ ๙
มาใช้ด้วยความพอเพียง ทำให้เราอยู่ด้วยกันอย่างมีความสุข
วันเสาร์ วันอาทิตย์ ฉันจะไปช่วยยายขายขนมข้าวต้มมัด
ที่ตลาด เพื่อแบ่งเบาภาระของยาย ขนมของยายขายดีมาก
ขนม
ไทย
ต่อมาไม่นานยายป่วย เสียชีวิต ฉันเสียใจมาก
และได้เปิดถุงเก่าๆ ที่ยายให้ไว้ก่อนเสียชีวิต

เด็กหญิงวิศัลย์ยา สุทธิวารี โรงเรียนอนุบาลตราด อำเภอเมืองตราด จังหวัดตราด

"Crispypung" ธุรกิจรุ่นเยาว์

"บุ๊ค" หรือนายวสวัตติ์ เขียวเพชร นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔ โรงเรียนแม่จันวิทยาคม มักถูกตั้งคำถามอยู่เสมอว่าโตขึ้นอยากเป็นอะไร

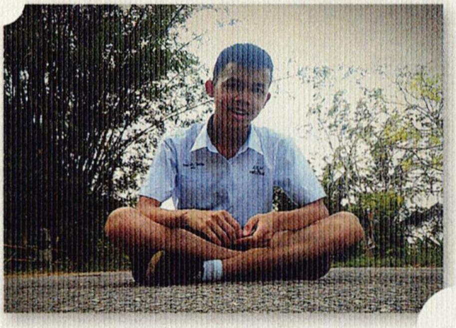

คำถามนี้ทำให้เขามีความคิดอยากหารายได้เสริมและเป็นเจ้าของธุรกิจเอง วันหนึ่งเขาได้ติดตามรายการ "อายุน้อยร้อยล้าน" ซึ่งเป็นรายการที่นำเสนอผู้ที่ประสบความสำเร็จทางธุรกิจ ที่สำคัญคือ ให้แนวคิดและสร้างแรงบันดาลใจแก่ผู้ที่เริ่มอยากทำธุรกิจ และหนึ่งในนั้นคือ "บุ๊ค" นั่นเอง

เขาเริ่มศึกษาเรื่องการทำธุรกิจมากขึ้นและลองขายเสื้อผ้า นาฬิกา แต่พอทำได้สักพัก ก็รู้สึกว่ามันไม่ใช่ตัวตนของเขา เขาเลยหยุดทำและคิดว่าการจะขายสินค้าอะไรนั้น เราต้องมีความรู้ในสินค้านั้นก่อน จากคนชอบกินขนมมาเป็นคนทำขนม บุ๊คลงมือศึกษาการทำธุรกิจขนม โชคดีที่เขาเป็นคนชอบอ่านหนังสือ เขาจึงมีข้อมูลมากมายและหลากหลายจากการอ่านตามที่เขาสนใจ เช่น คู่มือการทำธุรกิจสตาร์ตอัพ การตลาด การทำขนมสูตรต่างๆ เป็นต้น แต่ที่บุ๊คสนใจเป็นพิเศษคือ "การทำขนมปังคาราเมลขาย" เขาจึงศึกษาและติดตามชมการทำขนมผ่านสื่อออนไลน์ พ่อได้ให้เงินทุนแก่บุ๊ค ๑,๐๐๐ บาท เพื่อลองทำขนมปังคาราเมล เขาทำซ้ำและปรับปรุงจนได้สูตรของตัวเอง และนี่คือที่มาของ "Crispypung"

ขนมปังคาราเมลที่บุ๊คภูมิใจอยากให้ใครๆ ได้ลองลิ้มความอร่อยอย่างมีคุณค่านี้

แรกเริ่มเขาตั้งชื่อแบรนด์สินค้าว่า “Crispy Crispy” ต่อมาเขาเพิ่มรสชาติของขนมให้มีความหลากหลายมากยิ่งขึ้น เขาจึงเปลี่ยนชื่อแบรนด์เป็น “Crispypung” โดยพัฒนาผลิตภัณฑ์และบรรจุภัณฑ์ให้สวยงาม ดูทันสมัย และวางแผนในอนาคตว่าจะขยายฐานลูกค้าให้กว้างขวางและครอบคลุมมากยิ่งขึ้นโดยใช้สื่อออนไลน์ เช่น ไลน์ เฟซบุ๊กเพื่อประชาสัมพันธ์สินค้าและการสั่งสินค้า รวมถึงการทำธุรกิจในอนาคตที่มีแนวโน้มของการค้าขายผ่านระบบออนไลน์

บุ๊คยังได้ให้หลักคิดในการทำงานของเขาว่า การเริ่มต้นทำธุรกิจเป็นเรื่องที่ยากมาก ต้องเจอกับปัญหาหลายๆ อย่าง เช่น ทำแล้วไม่ถูกใจ

ทำแล้วไม่เป็นอย่างที่คิด มีท้อบ้างในบางครั้ง แต่เขามองว่านี่ไม่ใช่ปัญหาที่แก้ไขไม่ได้ เพราะปัญหาที่แท้จริงคือ ความขี้เกียจและความไม่ตั้งใจ คุณจะทำยังไงให้คุณชนะความขี้เกียจและความไม่ตั้งใจของตัวเอง ซึ่งบุ๊คมีหลักคิดในการทำงานดังนี้

๑. อนาคตทำนายได้ : ถ้าเราอยากเป็นแบบไหน เราต้องทำปัจจุบันให้ดีและสอดคล้องกับสิ่งที่จะเกิดได้ในอนาคต

๒. รู้จักคว้าโอกาส : เมื่อมีโอกาส เราต้องคว้าโอกาสนั้นและทำมันอย่างเต็มที่

๓. แก้ปัญหาด้วยปัญญา : ปัญหาทุกปัญหามีทางแก้ไข หากรู้จักคิดและปฏิบัติให้ถูกต้อง เราจะแก้ปัญหานั้นได้

๔. มีความเพียรพยายาม : ถ้าเรามีความพยายาม ทุกสิ่งที่เราทำจะประสบความสำเร็จ

บุ๊คกล่าวว่า "*ทุกคนล้วนมีความฝัน ความชอบและความต้องการที่ต่างกัน หากเราอยากที่จะประสบความสำเร็จ เราก็ต้องสะสมประสบการณ์ ซึ่งจะได้จากการที่เราลงมือทำ ดังนั้น ประสบการณ์ที่ดีที่สุดคือ การเริ่มทำในสิ่งที่ตัวเองฝัน*" และสุดท้ายนี้ บุ๊คยังได้ฝากข้อคิดให้กับเพื่อนๆ ไว้ว่า

"ถ้าผมทำได้ ทุกคนก็ทำได้ครับ"

ผู้เรียบเรียง : นางสาวศิริพร พรรณพัฒน์กุล

“Healthy Grill” ปิ้งย่างอนามัย

“เอิร์น กินข้าวเช้าหรือยัง?”

“กินแล้วจ๊ะข้าวสาลี เช้านี้เรากินหมูปิ้งน่ะ อร่อยมากเลย”

“อืม แต่กินบ่อยๆ ก็ไม่ดีนะเอิร์น เพราะคุณครูบอกว่าของปิ้งย่างที่ผ่านการเผาไหม้ที่ไม่สมบูรณ์ จะมีสารก่อมะเร็งลอยขึ้นมาพร้อมเขม่าควันเกาะที่บริเวณผิวของอาหาร หากกินบ่อยๆ สารนั้นจะไปสะสมในร่างกายและกลายเป็นมะเร็งได้นะ”

“จริงด้วยข้าวสาลี เอิร์นเห็นตะแกรงปิ้งย่างมีแต่รอยไหม้เกรียมและเวลารอซื้อหมูปิ้งก็มีควันไฟลอยฟุ้ง ทำให้เอิร์นจามตลอด”

“อย่างนั้น...เรามาช่วยกันคิดเตาที่ไม่มีควัน ทำให้หมูปิ้งอร่อยและดีต่อสุขภาพกันเถอะ”

จากการสนทนาข้างต้นจุดประกายความคิดให้ "เอิร์น" ปุณยภา จรูญจิรเสถียร และ "ข้าวสาลี" มนตร์ภรณ์ ลีลาขจรจิต นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ โรงเรียนอนุบาลชลบุรี สร้างสรรค์สิ่งประดิษฐ์ที่จะช่วยลดความเสี่ยงต่อการได้รับสารอันตรายในอาหาร โดยใช้ชื่อสิ่งประดิษฐ์ว่า Healthy Grill หรือ ปิ้งย่างอนามัย

จุดเริ่มต้นของ "Healthy Grill"

จากปัญหาควันไฟจำนวนมากที่เกิดขึ้นเมื่อปิ้งย่างบนเตา "เอิร์น" และ "ข้าวสาลี" เริ่มศึกษาค้นคว้าหาสาเหตุที่ทำให้เกิดควันไฟสร้างมลพิษและสารก่อมะเร็งในอาหาร เขาทั้งสองพบว่าควันไฟที่ปิ้งย่างเกิดขึ้นจากน้ำหรือน้ำมันของเนื้อที่หยดลงบนถ่านไฟที่มีอุณหภูมิสูง ทำให้เกิดการเผาไหม้ที่ไม่สมบูรณ์ มีควันไฟและส่งกลิ่นเหม็น ก่อให้เกิดมลพิษทางอากาศ โดยเฉพาะฝุ่นละอองขนาดเล็ก ได้แก่ ก๊าซคาร์บอนมอนอกไซด์ ที่ทำให้เกิดการระคายเคืองต่อระบบทางเดินหายใจ มีผลต่อการทำงานของปอด และเป็นสาเหตุหนึ่งของโรคปอดอักเสบเรื้อรัง นอกจากนี้ ยังก่อให้เกิดสารพีเอเอช (Polycyclic Aromatic Hydrocarbon) ซึ่งเป็นสารก่อมะเร็งที่ลอยขึ้นพร้อมเขม่าควันเกาะที่บริเวณผิวของอาหารอีกด้วย

เริ่มสร้าง "Healthy Grill"

เมื่อ "เอิร์น" และ "ข้าวสาลี" ทราบถึงสาเหตุของการเกิดควัน จึงคิดสร้างสรรค์สิ่งประดิษฐ์ที่จะช่วยป้องกันไม่ให้น้ำหรือน้ำมันของเนื้อหยดลงไปบนถ่านขณะปิ้งย่าง โดยใช้แผ่นเหล็กพับเป็นรูปตัว Z วางต่อกันเป็นตะแกรง ให้ความร้อนจากเชื้อเพลิงในเตาและตะแกรงเหล็ก ทำให้น้ำหรือน้ำมันที่ออกจากเนื้อตกลงบนรางที่รองรับไว้ ซึ่งวิธีการดังกล่าวจะทำให้ไม่เกิดควันและสารก่อมะเร็ง สร้างความมั่นใจต่อสุขภาพ

ขั้นตอนการประดิษฐ์

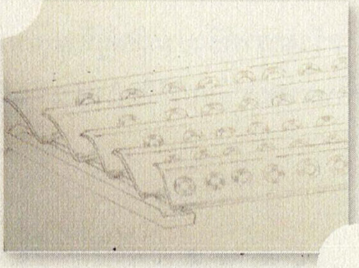

วาดสิ่งประดิษฐ์ลงบนกระดาษ

สร้างแบบจำลองด้วยฟิวเจอร์บอร์ด ตามแบบที่วาด

ตัดเหล็กความกว้าง ๕ เซนติเมตร ความยาวตามขนาดที่เหมาะสมกับเตา พับแผ่นเหล็กเป็นรูปตัว Z โดยพับรอยด้านบนและด้านล่างแผ่นเหล็ก เจาะรูด้วยเครื่องปั๊มนูนที่แผ่นเหล็ก

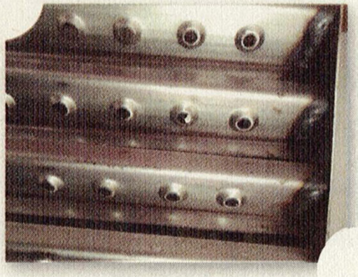

นำแผ่นเหล็กที่พับแล้วมาวางเรียงเป็นลักษณะบานเกล็ด

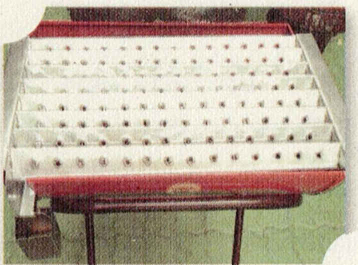

ได้ตะแกรงปิ้งย่าง Healthy Grill ใช้กับเตาย่างได้ทุกประเภท

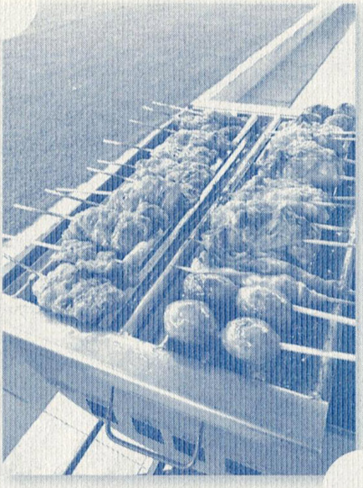

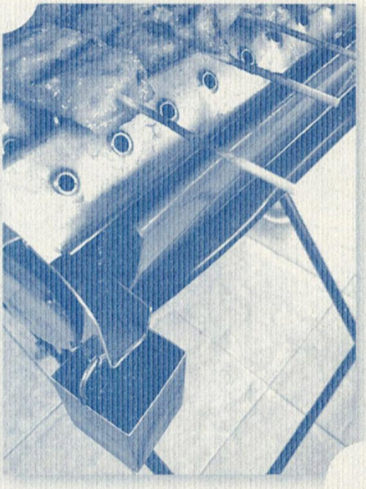

ความภาคภูมิใจของนักประดิษฐ์

จุดเริ่มต้นในการทำงานในช่วงแรกของ "เอิร์น" และ "ข้าวสาลี" เกิดปัญหามากมาย ซึ่งเป็นประสบการณ์ตรงที่เกิดจากการร่วมมือกันคิดกันทำปรับปรุงแก้ไขหลายครั้งจนประสบผลสำเร็จ ซึ่งปัญหาที่เกิดขึ้นสอนให้เขาทั้งสองรู้จักการวางแผนทำงานที่ดี การจัดลำดับว่าควรทำอะไรก่อนหลัง การรู้จักแบ่งเวลา ความอดทนไม่ท้อถอย ความรับผิดชอบต่องาน และอีกสิ่งหนึ่งที่สำคัญคือ การยอมรับฟังความคิดเห็นของเพื่อนร่วมงาน

ผลงานสิ่งประดิษฐ์ทางวิทยาศาสตร์ "Healthy Grill หรือปิ้งย่างอนามัย" เป็นที่ยอมรับให้เป็นตัวแทนระดับประเทศไปประกวดผลงานสิ่งประดิษฐ์ทางวิทยาศาสตร์

นานาชาติ International Exhibition for Young Inventers (IEYI 2017) เมื่อวันที่ ๒๕ - ๓๑ กรกฎาคม ๒๕๖๐ ณ เมืองนาโกย่า ประเทศญี่ปุ่น โดยผลงานดังกล่าวได้รับรางวัล special award จากเขตบริหารพิเศษมาเก๊าและสาธารณรัฐประชาชนจีน

หนังสือวันเด็กแห่งชาติ ปี ๒๕๖๑ ขอปรบมือให้กับน้องเอิร์นและน้องข้าวสาลี ที่ได้สร้างสรรค์นวัตกรรมสิ่งประดิษฐ์ "Healthy Grill หรือ ปิ้งย่างอนามัย" ที่กระตุ้นให้ทุกคนใส่ใจต่อสิ่งแวดล้อมและการเลือกอาหารที่ไม่ส่งผลเสียต่อสุขภาพ อีกทั้งยังสร้างชื่อเสียงให้กับประเทศไทยอีกด้วย หนังสือวันเด็กแห่งชาติหวังว่า น้องๆ ทุกคนจะได้มีแรงบันดาลใจในการสร้างสรรค์นวัตกรรมจากสิ่งรอบตัวเพื่อช่วยพัฒนาและยกระดับประเทศชาติของเราต่อไป

ผู้เรียบเรียง : นางสาวศิริพร พรรณพัฒน์กุล

ทาง (ที่) เลือก
ขอให้นักเรียนทุกคน ลงเขตรับผิดชอบด้วยนะคะ
ทางสะดวก
ซ้าย
ขวา

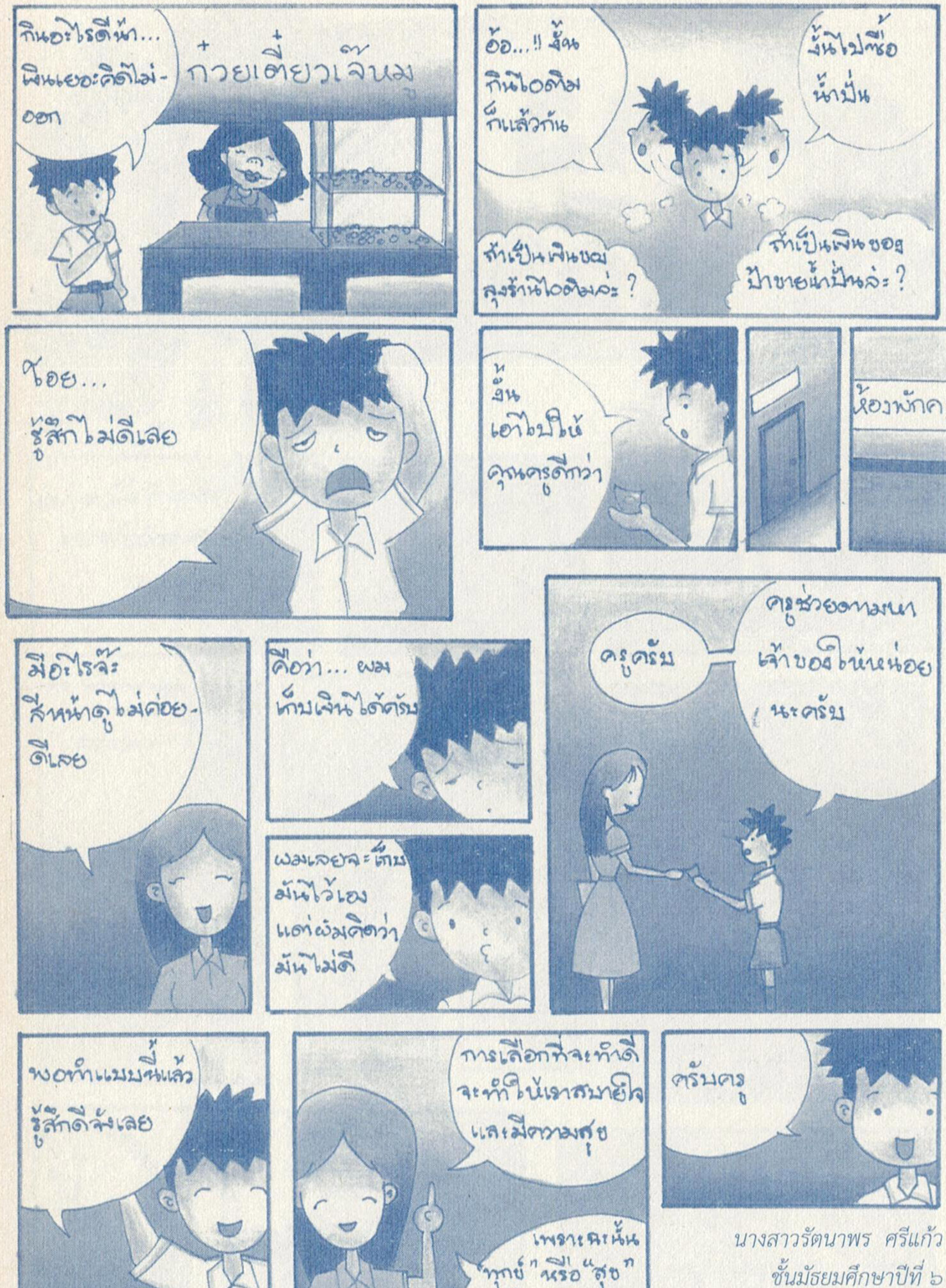

นางสาวรัตนาพร ศรีแก้ว
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖
โรงเรียนมาแตลศิริวิทยา
อำเภอศรีขรภูมิ จังหวัดสุรินทร์

จอกาปี ดอ แก๊วะมู่บ่อ (ผีเสื้อกับแมลงปอ)

ในหมู่บ้านแห่งหนึ่ง
เป็นหมู่บ้านที่มี
สัตว์น้านาชนิด
และน่ารักสดใส
น่าเอ็นดูไม่แพ้กัน
อีกมากมาย แต่ยังมีจอกาปี กับ แก๊วะ มู่บ่อ หรือ ผีเสื้อกับแมลงปอ
คู่หนึ่งเป็นเพื่อนรัก เพื่อนสนิทกันมีอะไรก็มักจะช่วยเหลือ
กันเสมอ ขณะที่แก๊วะมู่พ่อกำลังอ่านหนังสือ เขาได้ยินเสียงร้องไห้
ที่มากับสายลม แก๊วะมู่บ่อสงสัย จึงบินไปตามเสียงร้องไห้

ที่ตนเองได้ยินแต่เป็นเสียงเพื่อนรักของเขาคือ จอกาปี
แก๊วะมู่บ่อได้ถามเพื่อนรักว่า "เพื่อนรัก เธอเป็นอะไร
ทำไมจึงร้องไห้" จอกาปีจึงตอบ แก๊วะมู่บ่อ
ว่า "เพื่อนรักนั้นไม่เป็นไรหรอก นั้นแค่
ทำการบ้านที่ครูสั่งไม่ได้" แก๊วะมู่บ่อ
เมื่อเห็นเพื่อนตนเองเดือดร้อน
เขาจึงเต็มใจที่จะช่วยสอน จอกาปีทำ
การบ้านเพราะแก๊วะมู่บ่อ มีความสามารถ
ด้านการเรียน เป็นแมลงที่ เรียบร้อย
เป็นแมลงที่ชอบช่วยเหลือ เพื่อนในยามที่
เพื่อนลำบาก เพราะแก๊วะมู่บ่อ ที่ทำให้
จอกาปีทำการบ้านส่งครูทัน ในรุ่งเช้า

เทศกาลร้องเล่นเต้น สนุกของ
พวกสัตว์ได้วนมาอีกครั้ง จอกาปี และแก๊วะมู่บ่อ
ตื่นเต้นที่ตนเองจะได้ร้องเล่นเต้นสนุก แต่ แก๊วะมู่บ่อ ก็
หมดหวัง เพราะแก๊วะมู่บ่อ เป็นแมลงที่ชอบเรียนไม่ค่อยถนัด
เรื่องการร้องเล่นเต้นสนุก จึงทำให้แก๊วะมู่บ่อต้องออก
จากการแสดง จอกาปีเมื่อเห็นเพื่อนตนเองหมดหวังก็รู้สึก
สงสารเพื่อนรักของตนเอง

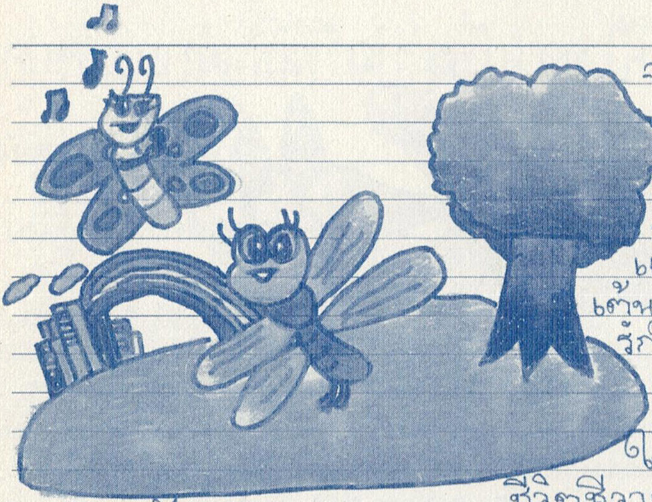

จอกาปี ได้นึกถึง
น้ำใจที่แก๊วะมู่พ่อ
เคยช่วยไว้ เมื่อตอน
ที่ตนเองเดือดร้อน
จอกาปีจึงสอน
แก๊วะมู่พ่อ ร้องเล่น
เต้นสนุก เพราะจอกาปี
รักในเสียงเพลง
และการเต้น
จอกาปีทำ
ให้แก๊วะมู่พ่อมี
ชีวิตชีวาและร้องเล่น
เต้นสนุกได้ จอกาปีมีความสุขที่ได้อยู่กับแก๊วะมู่พ่อ
และแก๊วะมู่พ่อก็รู้สึกเหมือนจอกาปี

ตกเย็นเทศกาลร้องเล่นเต้นสนุกก็ได้จบลงสองเพื่อนรัก
จึงพากันไปดูพระอาทิตย์ตกดิน ที่ท้ายหมู่บ้าน
จอกาปีและแก๊วะมู่พ่อได้สัญญาด้วยหัวใจว่า
“เราจะเป็นเพื่อนรัก เพื่อนเล่น เพื่อนเป็น และเพื่อนตาย
ตลอดไป”

เด็กหญิงโชติกา อำพันธุ์ โรงเรียนรุจิรพัฒน์ อำเภอสวนผึ้ง จังหวัดราชบุรี

ธิดาป่ายาง

ตื่นๆๆๆๆๆๆๆๆๆๆๆๆ
ฉันต้องส่งเสียงพร้อมกับเขย่าตัวน้องสาวขี้เซาแบบนี้แทบทุกวัน

การที่ฉันต้องตื่นตั้งแต่ตีสี่เพื่อมาเก็บยาง มันน่าเบื่อมาก แต่ก็ต้องอดทนทำ ฉันทำมาตั้งแต่อยู่ชั้น ป.๖ มันเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตฉันเสียแล้ว หลังจากมื้อเย็นก็จัดการกับภาระงาน การบ้านบางวิชาที่ยังเหลืออยู่ ซึ่งโดยมากแล้วฉันจะใช้เวลาว่างตอนกลางวันทำมากกว่า ฉันจะนอนหัวค่ำหรือนอนดึกอย่างไรก็ต้องตื่นตีสี่ รีดผ้าไว้ใส่ไปโรงเรียน เพราะเรามีกันคนละชุดเท่านั้น ซักทุกวัน รีดทุกวัน จนกระโปรงฉันสีซีดหมดแล้ว ...ขอใส่อีกสักปีนะจะเป็นไรไป แต่ของน้องสาวฉันสียังสดสวยเพราะเธอเพิ่งขึ้น ม.๔ ปีนี้ ได้เสื้อผ้าใหม่ทั้งชุด ฉันรีดผ้าเสร็จไปปลุกน้องอีกครั้ง ให้น้องรีดผ้าบ้าง กว่าน้องจะรีดผ้าเสร็จฉันแอบไปงีบได้อีก หลังจากนั้นเราก็เปลี่ยนเสื้อผ้าจากชุดใส่นอนเป็นชุดเก่ง เท่ที่สุด มีไฟคาดศีรษะ สวม “เกือกบอก” พร้อมอุปกรณ์เก็บยางคือ ถังสำหรับใส่น้ำยางและไม้กวาดน้ำยาง

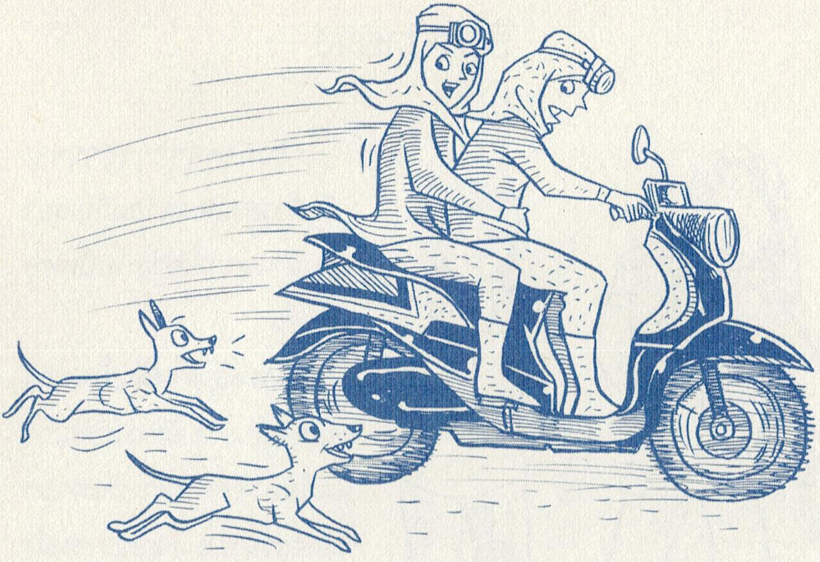

อากาศยามนี้เย็นสบายน่าจะขดตัวอยู่ในผ้าห่ม แต่ฉันขี่มอเตอร์ไซค์คู่ชีพ มีน้องสาวนั่งซ้อนท้ายมุ่งตรงไปยังสวนยางไกลจากบ้านราว ๕ กิโลเมตร สองข้างทางมืดมิด บนฟ้ามีดวงดาวระยิบระยับเป็นเพื่อนเราทุกคืนเสมอ ใจชื้นขึ้นเมื่อขับรถผ่านสวนยาง เพราะได้เห็นแสงไฟแวบวับของเพื่อนร่วมอาชีพ เขาทำงานก่อนเราอีก

ข่าว...สาวสวนยางถูกข่มขืนแล้วฆ่าทิ้งหมกป่าหลอนฉันอยู่พอสมควร สู้นะ อย่ากลัว ฉันบอกตัวเอง ชีวิตไม่ได้โรยด้วยกลีบกุหลาบ หยุดเก็บยางเมื่อไรก็ไม่มีเงินใช้ ฝนก็ตกเกือบทั้งปีเหมือนกับจะแกล้งเราสองคนพี่น้อง

หลายครั้งที่โดนสุนัขเห่า วิ่งไล่กวดเรา แต่ก็เอาตัวรอดได้ทุกครั้ง ด้วยการคุมสติและควบคุมรถไว้ให้ได้ ไม่ตกใจจนรถเสียหลักล้ม หากล้มนั่นหมายถึงทั้งฉันและน้องเจ็บตัว ขาดเงิน และขาดเรียน

คาถาชินบัญชร บทสวดแผ่เมตตาให้ทุกสรรพสิ่งที่โรงเรียนสอนฉันตั้งแต่อยู่ ม.๑ ออกมาจากใจฉัน โปรยปรายรายรอบตลอดเส้นทางให้ฉันกับน้องปลอดภัย

จากถนนลาดยาง เราต้องขับรถเข้าซอย เป็นถนนลูกรังขรุขระ และขับเข้าสวนยางอีก บางครั้งไถลไปเกือบชนต้นยางเพราะทางลื่น น้องสาวฉันก็เก่งเหลือเกิน เกาะฉันแน่นทุกครั้งเมื่อเจอทางคับขัน

เมื่อถึงสวนยาง เราก็ลงมือเก็บน้ำยาง โดยเริ่มคนละแถวไปพร้อมๆ กัน

เกือกบอก

"เกือกบอก" ช่วยเราได้มาก เพราะเดินแล้วมันมีเสียง "สวบๆ" ทำให้พวกสัตว์เลื้อยคลานทั้งที่มีพิษและไม่มีพิษได้หลบหลีกไป เราจะได้ไม่ต้องไปเหยียบมันเข้าให้เป็นเรื่อง

"ว้าย!" เสียงน้องสาวฉันตกใจอะไรสักอย่าง

จอกยาง

ฉันหยุดกวาดน้ำยาง เงี่ยหูฟัง ว่าเกิดอะไรขึ้น และมองไปที่น้องสาวเห็นยังก้มๆ เงยๆ เก็บน้ำยางต่อเป็นปกติ ก็รู้ว่าแกคงเจอพวกตัวหนอน หอยทาก หรือกิ้งกือ ติดอยู่ใต้จอกยางเป็นแน่ ก่อนหน้านี้น้องตกใจทำจอกยางตก น้ำยางหกหมดก็มี ฉันเองก็ขยะแขยงหอยทากที่สุด แต่ต้องทำใจกล้าที่จะเจอมัน

"เอ้ก อี๊ เอ้ก เอ้ก..." เสียงไก่ขันกระชั้นเข้ามา

เริ่มสว่างแล้ว มองออกไปเห็นหลังคาบ้านน้าสาวใกล้ๆ กับสวนยาง มีบ่อปลาขนาดย่อม มีปลามากมายหลายชนิด คิดถึงวันหยุด เรามาตกปลากัน น้าสาวบอกว่าไม่ต้องไปซื้อกับข้าวที่ไหน พืชผักริมบ่อปลาก็เก็บไปแกงได้เลย ไม่มีวันหมด

หกโมงกว่าๆ เราเก็บยางเสร็จ นำน้ำยางไปขาย ได้เงินมาเท่าไรก็ตาม ก็เอาไปให้ตาเจ้าของสวนยางพร้อมกับใบเสร็จรับเงินกำกับ ตาเจ้าของสวนให้ค่าตอบแทนเรา ๑๐๐ บาทเหมือนทุกวัน ไม่ว่าราคายางจะเป็นอย่างไร ฉันแบ่งให้น้องสาว ๕๐ บาททุกครั้ง เรายกมือไหว้ขอบคุณตาแล้วรีบกลับบ้าน อาบน้ำ แต่งตัว เพื่อไปโรงเรียน ทำหน้าที่ของนักเรียนต่อไป

เงิน ๕๐ บาทแต่ละวันมีค่ามาก เป็นค่าใช้จ่ายประจำวันของฉันทั้งเรื่องส่วนตัวและเรื่องการเรียน ฉันภาคภูมิใจที่ฉันทำได้

ชีวิตไม่ได้โรยด้วยกลีบกุหลาบ ใครนะกล่าวไว้

นางสาวกานต์ธิดา สุวรรณ
โรงเรียนสามัคคีศึกษา
อำเภอห้วยยอด จังหวัดตรัง

ใจอิ่มสุข

ท่ามกลางความวุ่นวายของตลาดสดอิ่มสุขในยามเย็น มาวิน ชายหนุ่มรูปร่างกำยำกำลังเดินปรี่เข้าไปยังแผงขนม "แม่อุไร" ด้วยสีหน้าท่าทางยิ้มแย้ม

"เอาอะไรบ้างจ๊ะ" นางอุไรร้องถามทันทีที่เห็นมาวินหยุดยืนตรงหน้าร้าน และจ้องไปยังถาดขนมต่างๆ อย่างลังเลใจ ก่อนจะเอ่ยว่า

"เอาเหมือนเมื่อวานนี้ก็ได้ครับ"

"ข้าวเหนียวสังขยา เปียกปูน และขนมชั้น อย่างละ ๖ ห่อ ใช่ไหมจ๊ะ"

"ใช่ครับ" มาวินยิ้มตอบ

"นี่คงซื้อไปเลี้ยงพวกเด็กๆ ที่ซ้อมฟุตบอลอีกใช่ไหมเนี่ย"

มาวินพยักหน้าตอบ พร้อมยื่นเงินให้และรับถุงขนมจากนางอุไร

"ผมไปก่อนนะครับ" มาวินค้อมตัวอย่างสุภาพ ก่อนจะเดินผละออกไปจากร้านอย่างเร่งรีบ

ในขณะที่นางอุไรกำลังสาละวนอยู่กับการจัดถาดขนม ชายวัยกลางคนรูปร่างท้วมก็มายืนอยู่ที่หน้าร้านโดยที่นางไม่ทันสังเกต

"ขายดีไหมจ๊ะ"

"อ้าว...กำนัน" นางอุไรเงยหน้าขึ้นพูด "ก็ขายดีทุกวันแหละจ้ะ"

"แล้วธุระที่ฉันให้จัดการไปถึงไหนแล้ว"

นางอุไรถอนใจตอบไปว่า "ยายอิ่มแกไม่ยอมขายที่ให้หรอกกำนัน แกว่าถ้าไม่ได้ราคาตามที่แกต้องการ ต่อให้ใครมาขอร้อง แกก็ไม่ขาย"

"แต่ราคาที่แกว่ามันแพงกว่าราคาของทางราชการตั้งเท่าหนึ่งเชียวนะ" กำนันพูดด้วยน้ำเสียงจริงจัง

"ฉันก็จนใจนะ ยายอิ่มแกเป็นคนยังไง ใครๆ ก็รู้"

"อืม...งั้นฉันค่อยหาวิธีอื่นก็แล้วกันนะ" กำนันพูดด้วยน้ำเสียงเป็นกังวล ก่อนจะเดินจากไปอย่างไร้ความหวัง

"มาเลยเด็กๆ พักกินขนมเจ้าอร่อยก่อน แล้วค่อยไปซ้อมกันต่อ" มาวินพูดพลางวางถุงขนมลงบนโต๊ะ เด็กทยอยเดินมากินขนม

"พี่วินนี่ใจดีจัง นอกจากฝึกซ้อมให้พวกเราฟรีๆ แล้ว ยังเลี้ยงขนม

พวกเราอีก” ก้อง กัปตันทีมฟุตบอลประจำตำบลหันไปพูดกับเพื่อนๆ

แสงแดดในยามเที่ยงวันร้อนจนทำให้ยายอิ่ม เจ้าของตลาดอิ่มใจต้องกางร่มเดินไปยังธนาคาร ซึ่งอยู่ไม่ไกลจากลานจอดรถ แต่ขณะที่ยายอิ่มกำลังจะเปิดประตูเพื่อเข้าธนาคาร ทันใดนั้น ก็มีชายสวมหมวกนิรภัยตรงเข้ากระแทก ทำให้ยายอิ่มล้มลง ก่อนจะคว้าเอากระเป๋าถือของยายอิ่ม แล้วรีบวิ่งไปเพื่อจะขับรถหนี

“ช่วยด้วย ช่วยฉันด้วย” ยายอิ่มร้องตะโกนสุดเสียง ขณะนั้นเอง

มาวินซึ่งขับรถผ่านมาพอดีและเห็นเหตุการณ์ทั้งหมดมาแต่ไกล ก็ตรงเข้าถีบคนร้ายจนตกรถจักรยานยนต์ แล้วต่อสู้แย่งเอากระเป๋ามาคืนให้กับยายอิ่มได้จนสำเร็จ ส่วนคนร้ายถูกพนักงานรักษาความปลอดภัยของธนาคารจับตัวเอาไว้ได้

“เป็นยังไงบ้างพ่อหนุ่ม” ยายอิ่มร้องถามอย่างห่วงใย

“นี่ครับกระเป๋าของยาย ผมไม่เป็นอะไรหรอกครับ” มาวินตอบพร้อมยื่นกระเป๋าคืนให้ ยายอิ่มถอนใจอย่างคลายกังวล แล้วจึงชวนมาวินพูดคุยอย่างที่ไม่เคยรู้สึกเอ็นดูเด็กคนไหนเช่นนี้มาก่อน

หลังจากที่ได้พูดคุยกันจนรู้ว่ามาวินเป็นบุคคลหนึ่งที่ทุ่มเททำงานโดยไม่หวังผลตอบแทน ยายอิ่มจึงค่อยๆ นึกขึ้นได้ว่า ตลอดชีวิตที่ผ่านมานางไม่เคยได้ทำอะไรเช่นนี้เลยแม้แต่น้อย การได้รับความช่วยเหลือจาก

ความกล้าหาญของมาวิน ตลอดจนการได้รับรู้ถึงเรื่องราวชีวิตอันน่าชื่นชมของเขา ทำให้ยายอิ่มคิดได้ว่าตนเองจะต้องสละประโยชน์ส่วนตนเพื่อส่วนรวมให้ได้ ไม่ทางใดก็ทางหนึ่ง

เย็นวันรุ่งขึ้น รถยนต์คันงามของยายอิ่มเคลื่อนมาจอดตรงหน้าบ้านของกำนัน ยายอิ่มเดินลงจากรถแล้วเดินชมสวนหน้าบ้านอย่างเพลิดเพลิน

“มีธุระอะไรเร่งด่วนหรือครับคุณยายถึงได้มาหาผมที่นี่” กำนันรีบเดินตรงเข้าไปถามอย่างประหลาดใจ

“ไม่มีอะไรหรอกกำนัน ฉันก็แค่อยากทำประโยชน์เพื่อสังคมบ้างก็เท่านั้นเอง”

“คุณยายยอมขายที่ดินให้สร้างศูนย์กีฬาแล้วหรือครับ”

ยายอิ่มยิ้มอย่างสุขใจ ก่อนจะตอบไปว่า “ฉันเคยบอกกำนันไปแล้วว่าไม่ขาย แล้วนี่จะยังคะยั้นคะยอให้ฉันขายอีกหรือกำนัน”

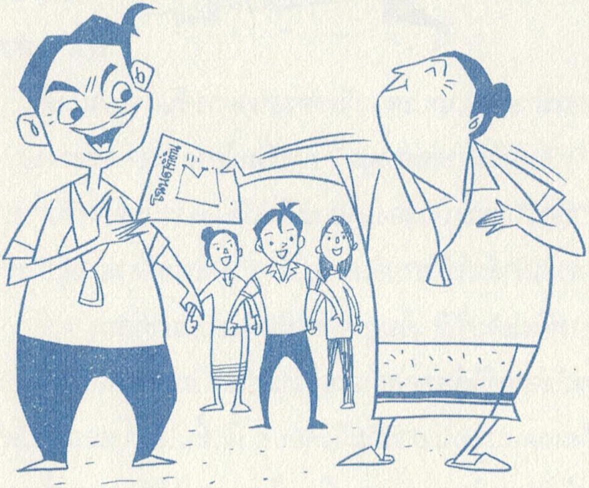

กำนันทำหน้าฉงนกับคำตอบของยายอิ่ม ยายอิ่มเห็นสีหน้าของกำนันที่แสดงความผิดหวังอีกครั้ง จึงกลั้นหัวเราะไว้ไม่ได้

"ฮ่า ฮ่า..." ก่อนจะพูดขึ้นว่า "ฉันไม่ขาย แต่ฉันบริจาคได้ใช่ไหมจ๊ะ" คำพูดนั้นทำให้กำนันเปลี่ยนสีหน้าไปในทันที

"จริงหรือครับ" ยายอิ่มยิ้มพลางพยักหน้า "ผมขอขอบคุณแทนเด็กๆ ทุกคนด้วยนะครับ น้ำใจคุณยายช่างประเสริฐจริงๆ"

"ฉันก็ต้องขอบคุณกำนันด้วยนะ ที่สนับสนุนให้คนดีๆ อย่างมาวินได้ทำงานเพื่อส่วนรวม" ยายอิ่มพูดชื่นชมจากใจจริง

หลายเดือนต่อมา ศูนย์กีฬาประจำตำบลก็สร้างเสร็จและเปิดใช้อย่างเป็นทางการ โดยมีผู้ว่าราชการจังหวัดมาเป็นประธานในพิธีเปิด มาวิน ซึ่งขณะนี้ทำหน้าที่ครูฝึกประจำศูนย์กีฬา พายายอิ่ม กำนัน และนางอุไร เข้าเยี่ยมชมส่วนต่างๆ ของศูนย์กีฬาอย่างปลาบปลื้มใจ รอยยิ้มแห่งความสุขผุดขึ้นบนใบหน้าของยายอิ่มอย่างไม่รู้ตัว บัดนี้นางได้รับรู้อย่างถ่องแท้แล้วว่า ความสุขจากการเป็นผู้ให้นั้น มีค่ามากกว่าการเป็นผู้รับอย่างมหาศาล

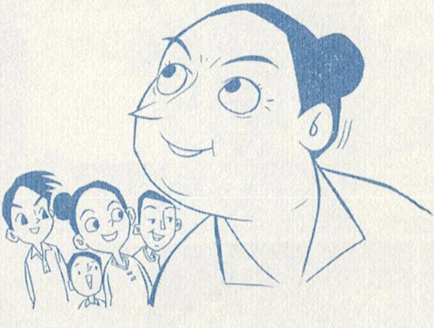

นายมาณัสย์สร อุดมธรรมปัญญา
โรงเรียนจุฬาภรณราชวิทยาลัย นครศรีธรรมราช
อำเภอพระพรหม จังหวัดนครศรีธรรมราช

วัยรุ่นออนไลน์

หมิว เป็นเด็กวัยรุ่นตอนต้น ชอบพูดคุยกับเพื่อนผ่านทางอินเทอร์เน็ตโปรแกรมต่างๆ เป็นประจำ
แม่จ๋า หนูขออนุญาต ไปกินข้าว กับเพื่อนนะ
วันหยุดวันหนึ่ง หมิวขออนุญาตแม่ ไปกินข้าวกับเพื่อนที่แม่รู้จักดี
ไปกิน กับใครล่ะลูก
ไปกับมดค่ะ
ให้หนูไป นะคะ
ก็ได้ แต่อย่า กลับเย็นมากนัก นะลูก
ค่ะ แม่
สวัสดี คนสวย
ไปกัน เถอะค่ะ
สั่งเลยครับ
ชื่นใจ

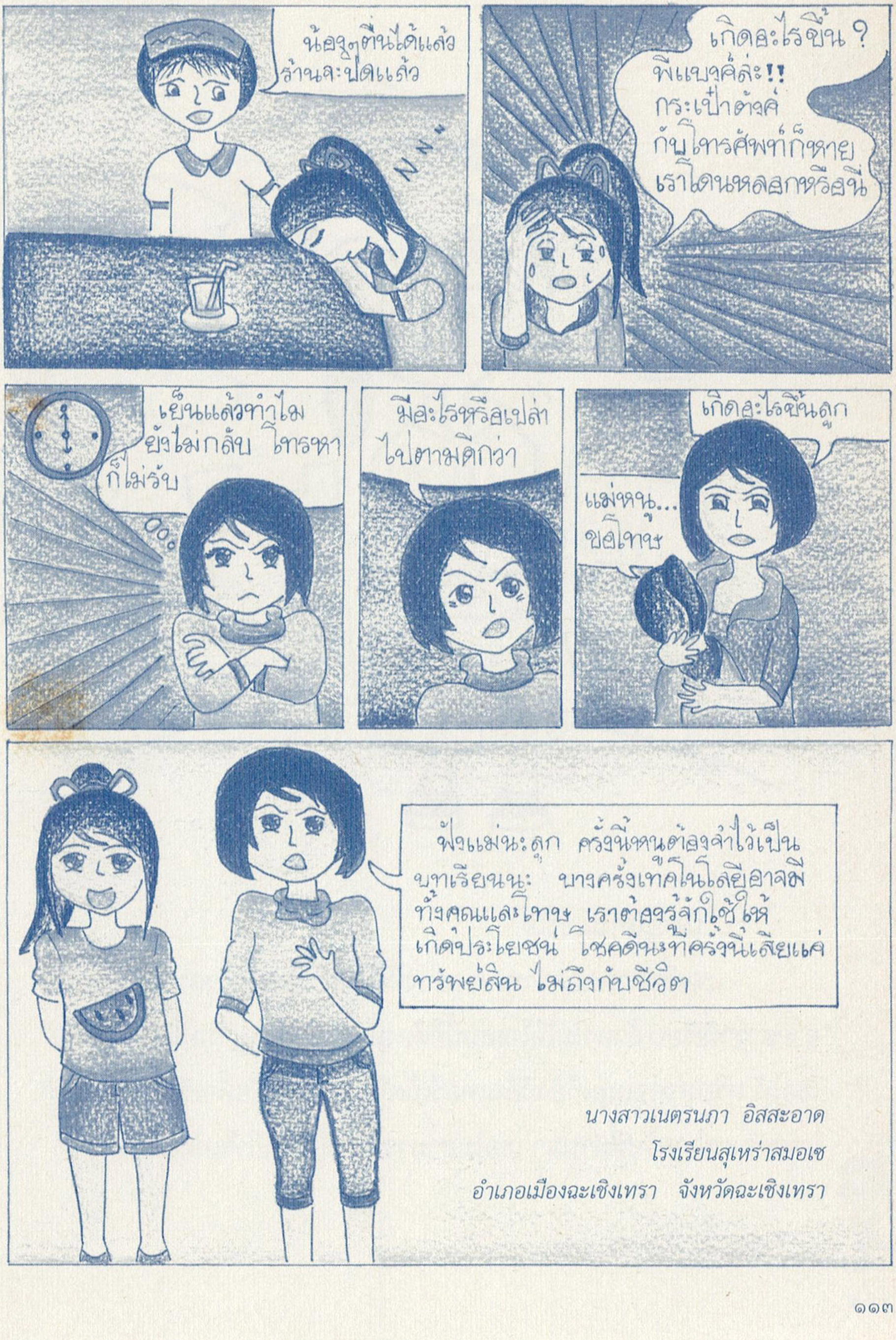

นางสาวเนตรนภา อิสสะอาด
โรงเรียนสุเหร่าสมอเซ
อำเภอเมืองฉะเชิงเทรา จังหวัดฉะเชิงเทรา

ใกล้กว่าที่คิด

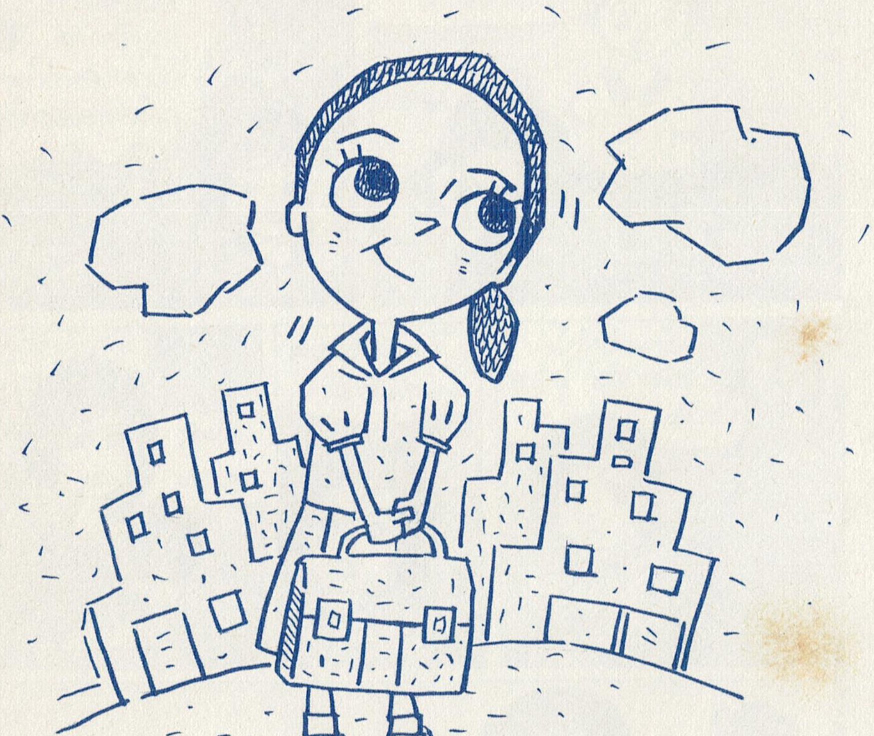

...นิศารู้สึกไม่เข้าใจ

เธอเชื่อมาตลอดว่าทุกๆ อย่างที่ต้องการรู้ สามารถหาคำตอบได้จากตำราที่เรียน ถ้าหาไม่ได้ในเล่มนี้ก็ต้องมีเล่มอื่นที่สามารถให้คำตอบกับเธอได้ หรือหากจนมุมก็ยังมีอินเทอร์เน็ตที่แสนทันสมัยที่จะมีคำตอบ แต่ตลอดหลายวันที่ผ่านมา เธอไม่สามารถหาคำตอบให้แก่ตัวเองได้

“เราจะหาความสุขได้จากไหนกันในเมื่อมันเป็นเพียงนามธรรมที่จับต้องไม่ได้”

เพื่อนคนอื่นบอกว่าเราสามารถหาความสุขได้จากการใช้เงินซื้อสิ่งที่ต้องการ แต่อาจารย์ที่สอนเธอบอกว่าความสุขของท่านคือการได้พักผ่อนในวันหยุดสุดสัปดาห์หรือคือการทำสิ่งที่ตนเองกระทำแล้วสบายใจ หากเช่นนั้นแล้ว ทำไมเพื่อนๆ รวมถึงเธอ ต้องอดทนทำสิ่งไม่ชอบด้วยเล่า?

แล้วเราต้องอดทนอีกนานเท่าไหร่จึงจะเจอ “ความสุข”

“เฮ้! หลังเลิกเรียนไปเที่ยวกับเราไหมนิศา มีร้านขนมหวานเปิดใหม่แถวนี้เอง” เพื่อนร่วมห้องคนหนึ่งโบกมือทักทายพร้อมกับยื่นใบปลิวลดราคาฉลองเปิดร้านใหม่ให้แก่นิศา เด็กสาวอ่านใบปลิวก่อนจะปฏิเสธความหวังดีของเพื่อนอย่างสุภาพ

“โทษที...ไว้วันหลังนะ วันนี้ติดเรียนถึงค่ำ”

“โธ่! ถ้างั้นวันหลังก็ได้ นี่ยัยป่านก็ต้องไปเรียนพิเศษเหมือนเธอเลยนิศา” เพื่อนร่วมห้องพูดด้วยสีหน้าที่เบื่อหน่าย แล้วเก็บใบปลิวลงในกระเป๋าก่อนจะบอกว่า “ครั้งหน้าห้ามปฏิเสธนะนิศา”

ฉันไม่ได้ตอบแต่อย่างใด ได้แต่โบกมือเป็นสัญญาณการลาก่อนจะวิ่งไปที่รถเก๋งสีขาวของพ่อซึ่งมาจอดรออยู่ที่หน้าโรงเรียนแล้ว

นิศาก้าวขึ้นไปนั่งในรถของพ่อด้วยสีหน้าเรียบเฉย พ่อถามเกี่ยวกับเรื่องในโรงเรียนเล็กน้อย และพูดว่า

“วันนี้พ่อติดธุระถึงค่ำ หนูกลับบ้านเองได้ใช่ไหม?”

“หนูโตแล้วนะคะพ่อ หนูกลับบ้านเองได้ พ่อไม่ต้องห่วงนะคะ”

เวลาผ่านไปอย่างรวดเร็ว การจราจรติดขัดทำให้การเดินทางนั้น

ล่าช้ากว่าที่คิดไว้มาก โชคดีที่เข้ามาเรียนพิเศษทันเวลา นิศาหยิบหนังสือเรียนออกมาจากกระเป๋า ก่อนจะพบว่าในนั้นไม่มีกล่องดินสอ เธอเอ่ยปากขอยืมปากกากับเพื่อนร่วมห้องเรียนพิเศษ ไม่ว่าจะเป็นคนทางซ้ายและคนทางขวา หวังจะมีคนใจดีให้ยืมปากกาสักด้าม แต่กลับต้องพบแต่ความผิดหวัง ทุกคนเหมือนไม่ได้ยิน ก้มหน้าก้มตาจดสิ่งที่อาจารย์สอนอย่างเดียว ไม่มีใครฟังเสียงของนิศาเลยแม้แต่น้อย ตลอดการเรียนเธอได้แต่มองสิ่งที่อาจารย์สอน ไม่สามารถจดอะไรได้เพราะไม่มีปากกา

หรือว่า...การตั้งใจเรียนจะเป็นความสุขของพวกเขากันนะ

นิศาได้แต่คิดในใจ แต่ก็ไม่ได้ถามใครตลอดจนจบการเรียน

พลันนึกขึ้นได้ว่า...แย่แล้ว! ลืมไปสนิทเลยว่าวันนี้ต้องกลับบ้านเองจึงรีบเก็บของแล้วมุ่งตรงไปยังป้ายรถประจำทาง

นิศาได้แต่ยืนคอตกอยู่ตรงป้ายรถประจำทาง ใครจะไปคิดว่าการที่ไม่ได้ขึ้นรถขนส่งสาธารณะเพียงแค่ปีสองปี จะมีความเปลี่ยนแปลงได้ขนาดนี้ ตัวเลขรหัสรถประจำทางและเส้นทางการเดินรถที่เปลี่ยนไป จำนวนชื่อสถานีหยุดรถที่มีเยอะขึ้นจนน่าตกใจ ไม่อยากจะเชื่อเลยว่าเธอจะกลายเป็นพวกไม่ประสีประสาเรื่องนี้เสียแล้ว

ด้วยความเคยชิน
กับการที่มีพ่อคอยขับรถ
รับส่งตลอดเวลา จึงไม่ทัน
สังเกตถึงความเปลี่ยนแปลง
ของสิ่งรอบตัว เพียงเพราะ
สิ่งเหล่านั้นไม่เกี่ยวข้องกับเรา

ระหว่างกำลังหาวิธีการเดินทางจากอินเทอร์เน็ต พลันสายตาก็เหลือบไปมองคนรอบตัว

ทุกคนเป็นอะไรกันนะ ทำไมถึงต้องก้มมองโทรศัพท์ตลอดเวลา คนนั้นก็เช่นกัน ทำไมต้องใส่หูฟังเอาไว้ตลอดเวลา อีกนานาสารพัด ทุกๆ คน มองแต่สิ่งที่ตนเองสนใจ แต่สิ่งที่เหมือนกันคือพวกเขาก้มหน้าก้มตาจดจ่อกับบางสิ่ง

ในขณะที่ทุกคนกำลังก้มหน้าสนใจแต่เรื่องของตนเอง เธอมองไกลออกไปยังท้องฟ้า สิ่งที่ปรากฏในสายตาช่างอัศจรรย์ใจ ทั้งที่เป็นท้องฟ้าที่เห็นอยู่ทุกวัน ไม่ว่าจะเป็นภาพถ่ายหรือภาพวาด แต่น่าแปลกที่มันกลับสะท้อนความสวยงามออกมาท่ามกลางแสงสีเสียงของเมือง

...ท้องฟ้าสวยขนาดนี้ตั้งแต่เมื่อไหร่กัน

นิศาจำไม่ได้แล้วว่าครั้งสุดท้ายที่เงยหน้ามองท้องฟ้านั้นคือเมื่อไหร่ แต่เชื่อเถอะว่าไม่ได้มีแค่เธอคนเดียวที่จำไม่ได้

ประสาทสัมผัสของทุกคนกำลังถูกปิดกั้น ตากำลังก้มหน้ามองสิ่งที่ตนต้องทำ ไม่ว่าจะเป็นตารางงานประจำวันหรือเอกสารที่ต้องแก้ไข หรือเครื่องมือสื่อสารอันทันสมัยในมือที่มนุษย์สามารถนำทุกสิ่งทุกอย่างมารวมไว้ในเครื่องได้อย่างน่าทึ่ง หูที่แทนที่จะฟังคำขอจากเพื่อนมนุษย์กำลังเสียบหูฟังตัดขาดความจริงออกจากตัว

ความสุขนั้นอยู่ใกล้กันเพียงแค่เอื้อมแต่ราวกับไกลกันจนไม่สามารถจับต้องได้ แล้วเราจะก้าวไปหาความสุขเหล่านั้นได้ด้วยวิธีใด

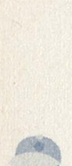

เมื่อมองรถราที่วุ่นวายอยู่ด้านหน้า เธอคิดว่าบางทีความสุขของเราอาจจะอยู่ใกล้ตัวกว่าที่คิด ไม่จำเป็นจะต้องดิ้นรนไปตามกระแสสังคม ลองหยุดดูสักนิด...และมองรอบตัว

บางทีนะ ความสุขอาจจะเป็นเรื่องเล็ก ๆ ที่เกิดขึ้นเป็นประจำก็ได้

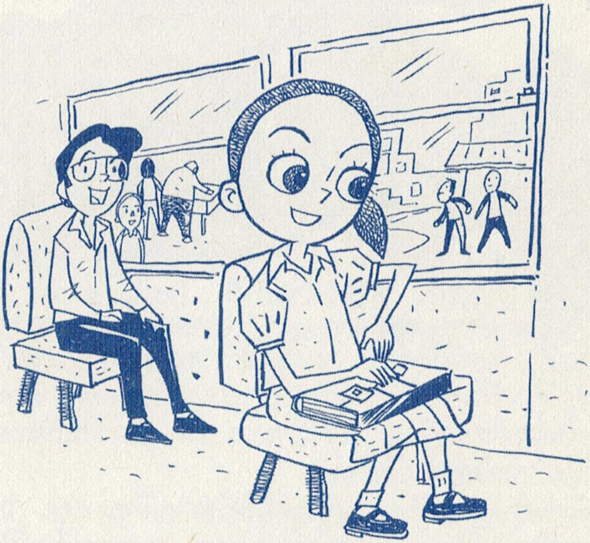

นิศานั่งคิดพลางมองออกไปยังบานหน้าต่างรถประจำทาง อย่างน้อยวันนี้ฉันก็ได้เรียนรู้การขึ้นรถประจำทางด้วยตนเอง และรู้ได้ว่าถ้าพ่อมารับ ฉันจะมีความสุขอยู่บนรถของพ่อ

นางสาวแพรไหม งามล้วน
โรงเรียนนวมินทราชินูทิศ หอวัง นนทบุรี
อำเภอปากเกร็ด จังหวัดนนทบุรี

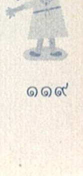

เด็กไทย พร้อมใจสู่ยุค Thailand 4.0

ฉันชื่อ ด.ญ.พิมพ์ อาศัยอยู่กับคุณตาคุณยาย ครอบครัวของฉันอยู่อย่างพอเพียง มีอาชีพรับจ้างทั่วไป ปลูกผักไว้รับประทานเอง เหลือจากรับประทานนำไปขายที่ตลาดนัดหน้าโรงเรียน ฉันเรียนอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ ณ โรงเรียนบ้านทับใต้ ซึ่งเป็นโรงเรียนขยายโอกาสแห่งหนึ่งในอำเภอหัวหิน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์

วันนี้คุณครูบอกว่านักเรียนควรเตรียมตัวให้พร้อมก่อนที่จะเข้าสู่ยุค Thailand 4.0 ฉันและเพื่อนรู้สึกแปลกใจและให้ความสนใจเป็นอย่างมาก คุณครูบอกว่าการศึกษาในยุคนี้เป็นการ "เตรียมมนุษย์ให้เป็นมนุษย์" คือนอกจากให้ความรู้แล้ว ยังปลูกฝังให้นักเรียนรักเรียน มีคุณธรรม อยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข เน้นทักษะการคิดวิเคราะห์

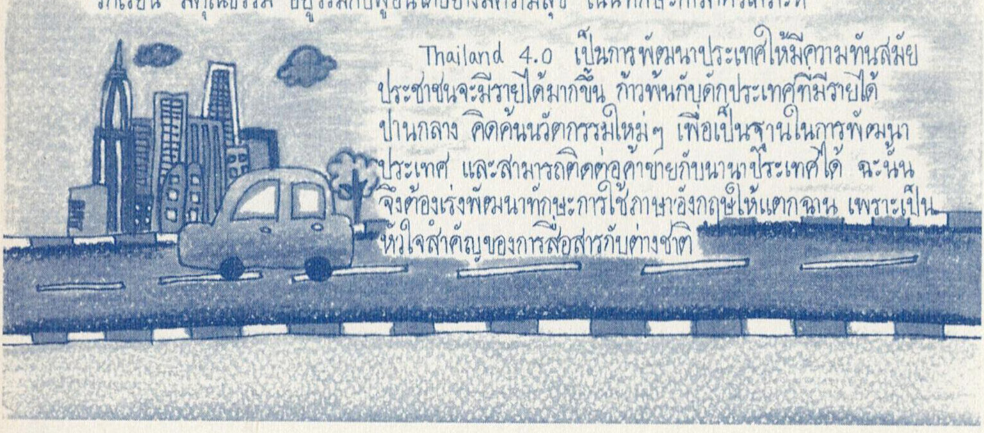

Thailand 4.0 เป็นการพัฒนาประเทศให้มีความทันสมัย ประชาชนจะมีรายได้มากขึ้น ก้าวพ้นกับดักประเทศที่มีรายได้ปานกลาง คิดค้นนวัตกรรมใหม่ๆ เพื่อเป็นฐานในการพัฒนาประเทศ และสามารถติดต่อค้าขายกับนานาประเทศได้ ฉะนั้นจึงต้องเร่งพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษให้แตกฉาน เพราะเป็นหัวใจสำคัญของการสื่อสารกับต่างชาติ

มีการส่งเสริมให้นักเรียนสนใจการเรียนคณิตศาสตร์และวิทยาศาสตร์ ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของสะเต็มศึกษา (STEM Education) เพื่อความเข้าใจในเรื่องโลกและวัตถุต่างๆ แต่ทั้งนี้จะต้องคงไว้ซึ่งวัฒนธรรมที่ดีงามควบคู่กับการเรียนรู้ใหม่ๆ ที่มีความทันสมัยอีกด้วย ฉันกลับบ้านไปเล่าให้คุณตาคุณยายฟัง คุณตาบอกว่าเคยดูข่าวจากโทรทัศน์ ทราบว่ากระทรวงศึกษาธิการจะปรับปรุงให้ตำราเรียนมีมาตรฐาน ๕ ดาว เป็นการจัดการศึกษาเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน

ฉันเป็นเด็กไทยคนหนึ่ง ขอสัญญาว่าจะเป็นเด็กดี ตั้งใจศึกษาเล่าเรียน ฝึกฝนภาษาอังกฤษให้เก่ง ใช้เทคโนโลยีให้คล่องแคล่ว ยอมรับการเปลี่ยนแปลงในยุค IT รู้จักควบคุมอารมณ์ ความคิด การกระทำ มีการวางแผน แก้ไขปัญหา แสวงหาความรู้อยู่เสมอ กระทำในสิ่งที่ถูกที่ควร มีความถูกต้อง มีการปรับใช้นวัตกรรมอย่างเหมาะสม หากมีโอกาสจะไปศึกษาดูงานเพื่อนำมาปรับปรุงและพัฒนางานให้ดีขึ้น แต่ก็ไม่ลืมที่จะเรียนรู้ภาษาไทย ให้เชี่ยวชาญสมความเป็นไทย ใช้ชีวิตเรียบง่ายไม่ฟุ้งเฟ้อ อยู่ภายใต้กรอบของคุณธรรมอันดีงาม ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน เห็นประโยชน์ส่วนรวมมากกว่าประโยชน์ส่วนตน และหลีกเลี่ยงอบายมุขทั้งปวง

ฉันคิดว่าเด็กไทยทุกคนจะพร้อมใจสู่ยุค Thailand 4.0 ได้เป็นอย่างดี จะต้องดำเนินชีวิตตาม "ศาสตร์ของพระราชา" ด้วยปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงของในหลวง รัชกาลที่ ๙ เพื่อความมั่นคงของประเทศชาติ ประชาชนจะมีรายได้ที่มั่งคั่ง และอยู่ได้อย่างยั่งยืน ไม่เจริญอย่างสุดโต่ง สมดังวิสัยทัศน์ของรัฐบาลที่ว่า "มั่นคง มั่งคั่ง และยั่งยืน"

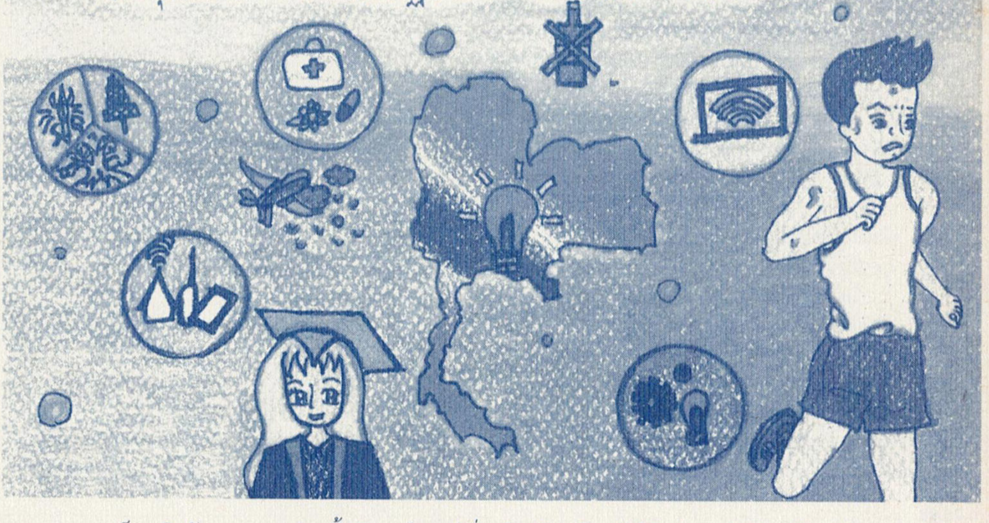

เด็กหญิงพัชรพร งามขำ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ โรงเรียนบ้านทับใต้ อำเภอหัวหิน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์

คณะกรรมการจัดงานฉลองวันเด็กแห่งชาติ ประจำปี ๒๕๖๑

ปลัดกระทรวงศึกษาธิการ	ประธานกรรมการ
รองปลัดกระทรวงศึกษาธิการ (ที่กำกับดูแลสำนักอำนวยการ สป.)	รองประธากรรมการ
เลขาธิการนายกรัฐมนตรี หรือผู้แทน	กรรมการ
ปลัดสำนักนายกรัฐมนตรี หรือผู้แทน	กรรมการ
ผู้อำนวยการสำนักงบประมาณ หรือผู้แทน	กรรมการ
ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ หรือผู้แทน	กรรมการ
ปลัดกระทรวงกลาโหม หรือผู้แทน	กรรมการ
ปลัดกระทรวงมหาดไทย หรือผู้แทน	กรรมการ
ปลัดกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา หรือผู้แทน	กรรมการ
ปลัดกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ หรือผู้แทน	กรรมการ
ปลัดกระทรวงสาธารณสุข หรือผู้แทน	กรรมการ
ปลัดกระทรวงแรงงาน หรือผู้แทน	กรรมการ
ปลัดกระทรวงวัฒนธรรม หรือผู้แทน	กรรมการ
ปลัดกระทรวงพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ หรือผู้แทน	กรรมการ
ปลัดกระทรวงคมนาคม หรือผู้แทน	กรรมการ
ปลัดกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม หรือผู้แทน	กรรมการ
ปลัดกระทรวงดิจิทัลเพื่อเศรษฐกิจและสังคม หรือผู้แทน	กรรมการ
ปลัดกระทรวงพลังงาน หรือผู้แทน	กรรมการ
ปลัดกระทรวงพาณิชย์ หรือผู้แทน	กรรมการ
ปลัดกระทรวงยุติธรรม หรือผู้แทน	กรรมการ
ปลัดกระทรวงวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี หรือผู้แทน	กรรมการ
ปลัดกระทรวงการคลัง หรือผู้แทน	กรรมการ
ปลัดกระทรวงอุตสาหกรรม หรือผู้แทน	กรรมการ
ปลัดกระทรวงการต่างประเทศ หรือผู้แทน	กรรมการ
ปลัดกรุงเทพมหานคร หรือผู้แทน	กรรมการ
เลขาธิการคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน หรือผู้แทน	กรรมการ
เลขาธิการคณะกรรมการการอุดมศึกษา หรือผู้แทน	กรรมการ
เลขาธิการคณะกรรมการการอาชีวศึกษา หรือผู้แทน	กรรมการ
เลขาธิการสำนักงานส่งเสริมการศึกษานอกระบบและการศึกษา ตามอัธยาศัย สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ หรือผู้แทน	กรรมการ
เลขาธิการคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ หรือผู้แทน	กรรมการ
ผู้บัญชาการตำรวจนครบาล หรือผู้แทน	กรรมการ
ผู้บัญชาการตำรวจตระเวนชายแดน หรือผู้แทน	กรรมการ
อธิบดีกรมประชาสัมพันธ์ หรือผู้แทน	กรรมการ
อธิบดีกรมโรงงานอุตสาหกรรม หรือผู้แทน	กรรมการ
เลขาธิการสำนักงานมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม กระทรวงอุตสาหกรรม หรือผู้แทน	กรรมการ
อธิบดีกรมกิจการเด็กและเยาวชน หรือผู้แทน	กรรมการ
อธิบดีกรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงาน หรือผู้แทน	กรรมการ
อธิบดีกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน หรือผู้แทน	กรรมการ
อธิบดีกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น หรือผู้แทน	กรรมการ
อธิบดีกรมพลศึกษา กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา หรือผู้แทน	กรรมการ
อธิบดีกรมการขนส่งทางบก หรือผู้แทน	กรรมการ

อธิการบดีสถาบันการพลศึกษา กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา หรือผู้แทน	กรรมการ
อธิการบดีสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม หรือผู้แทน	กรรมการ
ผู้ว่าการการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย หรือผู้แทน	กรรมการ
ผู้ว่าการการกีฬาแห่งประเทศไทย หรือผู้แทน	กรรมการ
ผู้ว่าการการไฟฟ้านครหลวง หรือผู้แทน	กรรมการ
ผู้ว่าการรถไฟแห่งประเทศไทย หรือผู้แทน	กรรมการ
ผู้ว่าการการประปานครหลวง หรือผู้แทน	กรรมการ
กรรมการผู้จัดการใหญ่ กสท. โทรคมนาคม จำกัด (มหาชน) หรือผู้แทน	กรรมการ
ผู้อำนวยการธนาคารออมสิน หรือผู้แทน	กรรมการ
ผู้อำนวยการสำนักงานสลากกินแบ่งรัฐบาล หรือผู้แทน	กรรมการ
ประธานสภาสังคมสงเคราะห์แห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ หรือผู้แทน	กรรมการ
ประธานสภาสตรีแห่งชาติ ในพระบรมราชินูปถัมภ์ หรือผู้แทน	กรรมการ
ประธานคณะกรรมการอำนวยการมูลนิธิร่วมจิตต์น้อมเกล้าฯ เพื่อเยาวชน ในพระบรมราชินูปถัมภ์ หรือผู้แทน	กรรมการ
นายกสมาคมสันนิบาตเทศบาลแห่งประเทศไทย หรือผู้แทน	กรรมการ
ผู้กำกับการกองกำกับการสวัสดิภาพเด็กและสตรี หรือผู้แทน	กรรมการ
ผู้อำนวยการสำนักการศึกษา กรุงเทพมหานคร หรือผู้แทน	กรรมการ
ผู้อำนวยการองค์การค้าของ สกสค. หรือผู้แทน	กรรมการ
ผู้อำนวยการสำนักวิชาการและมาตรฐาน สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน	กรรมการ
ผู้อำนวยการสำนักพัฒนากิจกรรมนักเรียน สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน	กรรมการ
ผู้อำนวยการสำนักการลูกเสือ ยุวกาชาด และกิจการนักเรียน สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ	กรรมการ
ผู้อำนวยการสำนักนโยบายและยุทธศาสตร์ สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ	กรรมการ
ผู้อำนวยการสำนักอำนวยการ สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ	กรรมการและเลขานุการ
หัวหน้ากลุ่มบริหารงานกลาง สำนักอำนวยการ สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ	กรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ
หัวหน้ากลุ่มบริหารงานบุคคล สำนักอำนวยการ สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ	กรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ
หัวหน้ากลุ่มช่วยอำนวยการและประสานราชการ สำนักอำนวยการ สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ	กรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ
หัวหน้ากลุ่มบริหารงานคลังและสินทรัพย์ สำนักอำนวยการ สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ	กรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ
หัวหน้ากลุ่มสารนิเทศ สำนักอำนวยการ สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ	กรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ
นางสาวสุภารัตน์ หัสเดช กลุ่มบริหารงานกลาง สำนักอำนวยการ สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ	กรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ
นางสาวธัญญธร อ่อนดีกุล กลุ่มบริหารงานกลาง สำนักอำนวยการ สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ	กรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ

คณะกรรมการจัดทำและดำเนินการ
เพื่อให้มีการเผยแพร่และจำหน่ายหนังสือวันเด็กแห่งชาติ ประจำปี ๒๕๖๑

คณะกรรมการอำนวยการ

เลขาธิการคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน	ที่ปรึกษา
ผู้อำนวยการองค์การค้าของ สกสค.	ที่ปรึกษา
รองเลขาธิการคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน	ที่ปรึกษา
รองเลขาธิการคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน	ประธานกรรมการ
ผู้ช่วยเลขาธิการคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ที่กำกับดูแลงานของสำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา	
ที่ปรึกษาด้านพัฒนากระบวนการเรียนรู้	รองประธานกรรมการ
ผู้อำนวยการสำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา	รองประธานกรรมการ
ผู้อำนวยการสำนักอำนวยการ หรือผู้แทน	กรรมการ
ผู้อำนวยการสำนักการคลังและสินทรัพย์ หรือผู้แทน	กรรมการ
ผู้อำนวยการสำนักพัฒนากิจกรรมนักเรียน หรือผู้แทน	กรรมการ
ผู้อำนวยการสำนักบริหารงานการศึกษาพิเศษ หรือผู้แทน	กรรมการ
ผู้อำนวยการสำนักบริหารงานการมัธยมศึกษาตอนปลาย หรือผู้แทน	กรรมการ
ผู้อำนวยการสำนักบริหารงานการศึกษาภาคบังคับ หรือผู้แทน	กรรมการ
ผู้อำนวยการศูนย์สารนิเทศการศึกษาขั้นพื้นฐาน หรือผู้แทน	กรรมการ
ผู้อำนวยการกลุ่มพัฒนาและส่งเสริมวิทยบริการ สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา (นางยุวดี อยู่สบาย)	กรรมการและเลขานุการ
หัวหน้าส่วนส่งเสริมและพัฒนาวิชาการ องค์การค้าของ สกสค. (นางอุไรรัตน์ โพธิ์สิริกุลวงศ์)	กรรมการและเลขานุการ
นักวิชาการศึกษาปฏิบัติการ สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา (นางสาวศิริพร พรรณพัฒน์กุล)	กรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ

คณะกรรมการจัดทำต้นฉบับ

นางยุวดี อยู่สบาย	ประธาน
พันจ่าเอกแดงรัตน์ชัย คงสม	รองประธาน
นางสาวนวภรณ์ ซังบุดดา	กรรมการ
นางสาวขวัญฟ้า นิยมในธรรม	กรรมการ
นางสาวเพ็ชรา ว่องเกรียงไกร	กรรมการ
นายฉัตรชัย เทียนสิน	กรรมการ
นายศตรรฆ ประจงค์	กรรมการ
นางสาวราตรี ธรรมโชติ	กรรมการ
นางสาวประนอม เพ็งพันธ์	กรรมการ
นางสาวกาญจน์กฤษดิ์ ทานเจือ	กรรมการ
นางสาวศิริพร พรรณพัฒน์กุล	กรรมการและเลขานุการ
นางอุไรรัตน์ โพธิ์สิริกุลวงศ์	กรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ
นางสาววราภรณ์ ศรีแสงฉาย	กรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ

คณะกรรมการเผยแพร่ประชาสัมพันธ์และจำหน่าย

ผู้อำนวยการองค์การค้าของ สกสค.	ประธาน
รองผู้อำนวยการองค์การค้าของ สกสค.	รองประธาน
ผู้อำนวยการสำนักบริหารการตลาดและการขาย	กรรมการ
ผู้อำนวยการสำนักบริหารการผลิตและการพิมพ์	กรรมการ
ผู้อำนวยการสำนักบริหารการเงินและบัญชี	กรรมการ
ผู้แทนศูนย์สารนิเทศการศึกษาขั้นพื้นฐาน สำนักอำนวยการ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน	กรรมการ
หัวหน้าส่วนประชาสัมพันธ์	กรรมการ
หัวหน้าส่วนวางแผนการผลิต สำนักบริหารการผลิตและการพิมพ์	กรรมการ
หัวหน้าฝ่ายอำนวยการสำนัก สำนักบริหารการตลาดและการขาย	กรรมการ
หัวหน้าฝ่ายค้าส่ง	กรรมการ
หัวหน้าฝ่ายค้าปลีก	กรรมการ
หัวหน้าฝ่ายโลจิสติกส์	กรรมการ
หัวหน้าฝ่ายส่งเสริมการตลาดและพัฒนาธุรกิจ	กรรมการและเลขานุการ
หัวหน้าส่วนแผนการตลาดและพัฒนาผลิตภัณฑ์	กรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ

คณะกรรมการพิจารณาคัดเลือกผลงานและบรรณาธิการกิจ เพื่อตีพิมพ์ในหนังสือวันเด็กแห่งชาติ ปี ๒๕๖๑

เลขาธิการคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน	ที่ปรึกษา
รองเลขาธิการคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน หรือ ผู้ช่วยเลขาธิการคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ที่กำกับดูแลงานของสำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา	ที่ปรึกษา
ที่ปรึกษาด้านพัฒนากระบวนการเรียนรู้	ที่ปรึกษา
ผู้อำนวยการสำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา	ที่ปรึกษา
ผู้อำนวยการกลุ่มพัฒนาและส่งเสริมวิทยบริการ	ประธานกรรมการ
นางสาวพรรณงาม แย้มบุญเรือง	รองประธานกรรมการ
นางวัฒนา บุญเสนอ	กรรมการ
นางสาวนวภรณ์ ชังบุดดา	กรรมการ
นายพรชัย แสนยะมูล	กรรมการ
นางสาวชื่นกมล ศรีสมโภชน์	กรรมการ
นางสาวศิริพร พรรณพัฒน์กุล	กรรมการและเลขานุการ
นางสาวประนอม เพ็งพันธ์	กรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ

บรรณาธิการที่ปรึกษา

นางสุกัญญา งามบรรจง	ที่ปรึกษาด้านพัฒนากระบวนการเรียนรู้
นางสาวนิจสุดา อภินันทาภรณ์	รักษาราชการแทนผู้อำนวยการสำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา

บรรณาธิการ

นางยุวดี อยู่สบาย
นางสาวศิริพร พรรณพัฒน์กุล
นางอุไรรัตน์ โพธิ์สิริกุลวงศ์

ภาพประกอบ

นายสมบัติ คิ้วฮก
นักเรียนเจ้าของผลงาน

ออกแบบปกและจัดรูปเล่ม

ส่วนศิลป์และการออกแบบ
ฝ่ายวิชาการ ๑ สำนักบริหารการผลิตและการพิมพ์ องค์การค้าของ สกสค.

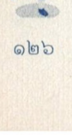

ขอเชิญชวนเด็กๆ
เขียนเรื่องส่งมาลงหนังสือวันเด็กแห่งชาติ ปี ๒๕๖๒

ส่งมาได้ที่

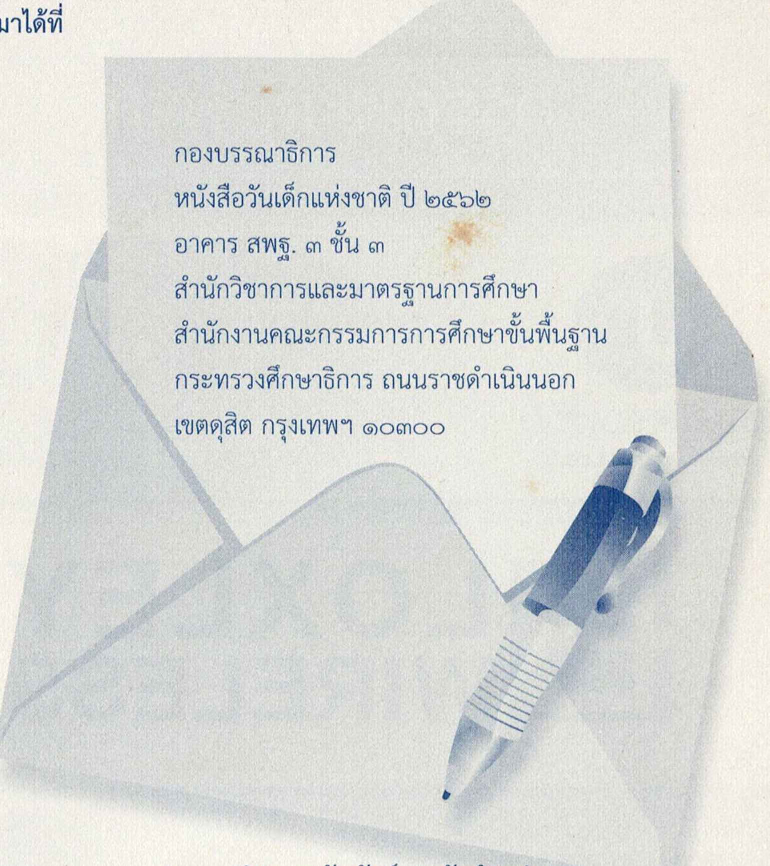

กองบรรณาธิการ
หนังสือวันเด็กแห่งชาติ ปี ๒๕๖๒
อาคาร สพฐ. ๓ ชั้น ๓
สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา
สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน
กระทรวงศึกษาธิการ ถนนราชดำเนินนอก
เขตดุสิต กรุงเทพฯ ๑๐๓๐๐

เผยแพร่ประชาสัมพันธ์และจัดจำหน่าย

ส่วนลูกค้าสัมพันธ์ องค์การค้าของ สกสค.

๒๒๔๙ ถนนลาดพร้าว แขวงสะพานสอง

เขตวังทองหลาง กรุงเทพฯ ๑๐๓๑๐

โทรศัพท์ : ๐ ๒๕๑๔ ๔๐๐๗ , ๐ ๒๕๑๔ ๔๐๑๐

www.suksapanpanit.com

พิมพ์ที่โรงพิมพ์ สกสค. ลาดพร้าว นายพินิจศักดิ์ สุวรรณรังค์ ผู้พิมพ์และผู้โฆษณา พ.ศ. ๒๕๖๑

ขอขอบคุณผู้ให้การสนับสนุนการจัดทำหนังสือวันเด็กแห่งชาติ ปี ๒๕๖๑

ห้างหุ้นส่วนจำกัด

วรรณชาติเพรส

LOXLEY WIRELESS

บริษัท เนชั่นไวด์ จำกัด

บริษัท ไฮเฮ็ดพับลิชชิ่ง จำกัด

ห้างหุ้นส่วนจำกัด เคแอลดีอินเตอร์เนชั่นแนล

BETAGRO
50th ANNIVERSARY

ไม่ดีจริง...ไม่ถึงมือคุณ
Uncompromising Quality

www.betagro.com

บริษัท โรงงานอุตสาหกรรมกระดาษบางปะอิน จำกัด

BANG-PA-IN

กระดาษถ่ายเอกสาร Copy Paper

ชื่อสินค้า Bang Pa-In ลายไทย

ชื่อสินค้า Gold Leaf

ชื่อสินค้า Chang Phet

ชื่อสินค้า Chang Ploy

ชื่อสินค้า Save Sure

กระดาษแพ็คเล็ก Small Pack

ชื่อสินค้า "เด็กชายพิมพ์ดี"

ชื่อสินค้า "เด็กหญิงพิมพ์งาม"

ชื่อสินค้า "2 IN 1"

สมุดโน้ต Smart Note

Collector Save World Save Life

Collector Eye Care Note

Collector Colorful Note

Collector Refill Colors Note

Note & Diary

ชุด กิจกรรมต่างๆ

ชุด Cat & Dog

ชุด การละเล่นไทย

ชุด ดอกไม้

กระดาษต่อเนื่อง Continuous Paper

สิ่งพิมพ์ต่างๆ Printed Matter

งานเล่ม

- สมุดหนังสือ ทะเบียนรับ-ส่ง
- สมุดปกแข็ง เบอร์ 2, เบอร์ 3

กระดาษข้อสอบ

ซองทุกชนิด

บัญชีลงเวลาปฏิบัติงานราชการ

กระดาษม้วน Paper Roll

ผู้ผลิต จัดจำหน่ายกระดาษทุกชนิดและออกแบบผลิตไดอารี่ สมุดบันทึก

129 ถนนหลวง แขวงบ้านบาตร เขตป้อมปราบฯ กรุงเทพฯ 10100

โทรศัพท์ 0-2225-4191-9 ฝ่ายขาย ต่อ 29, 30, 33 งานออกแบบ ต่อ 32 โทรสาร 0-2621-1483-4, 0-2222-6178

www.bpi-industry.co.th

วันเด็ก2561

9 786163 959096

ราคา 15.00 บาท

สื่อติดใจ หนังสือวันเด็กแห่งชาติ ปี ๒๕๖๑